SAS

HONG-KONG EXPRESS

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 127

Hong-Kong Express

În româneşte de Maria Măciucă

Editura TINERAMA
Bucureşti, 1998

ISBN: 973–9138–39-x

———————————
Titlul original:

Gérard de Villiers
Hong Kong Express
Editions Gérard de Villiers, Paris.
————————————
Corectură [V1.0]: aprilie 2021.
————————————

Prolog

Lacrimile ţâşniseră din ochii lui Chai Lin, fără ca aceasta să le poată stăvili. Privirea ei era pironită pe scheletul cu păr alb care tocmai ieşise pe poarta laterală a închisorii din Quincheng, numită Q1 în jargonul gulagului chinezesc, şi se îndrepta cu paşi nesiguri în direcţia ei.

Chai Lin alergă spre bărbatul ei de care fusese despărţită timp de şapte ani, opt luni şi şaptesprezece zile, şi care, la vârsta de treizeci şi opt de ani, părea trecut de şaizeci. Hu Wang fusese arestat la 1 iunie 1989, după ce participase la demonstraţia din piaţa Tiananmen ce se încheiase cu masacrul din 4 iunie. El era sindicalist şi numele său se afla pe locul întâi în „most wanted list"[1] alcătuită de către PSB[2], poliţia politică chineză. În după-amiaza zilei din 4 iulie, Curtea Supremă a Poporului votase o ordonanţă potrivit căreia, manifestaţia de protest din piaţa Tiananmen avea un caracter „contrarevoluţionar". Acest lucru însemna că tuturor participanţilor li se aplica articolul 90 din Codul Penal din 1980, care suna aşa: „Orice activitate care pune în pericol Republica Populară Chineză, având ca scop răsturnarea de la putere a dictaturii proletariatului şi a sistemului socialist, este considerată un act contrarevoluţionar".

Chai Lin putea acum să-şi îmbrăţişeze soţul. Trupul lui părea să nu mai aibă carne, iar hainele zdrenţăroase atârnau jalnic pe oase.

Îl mai văzuse doar în noiembrie 1990, la un an după arestarea sa, la proces, unde a fost condamnat la şapte ani de închisoare, împreună cu alţi tovarăşi ai săi.

— Sunt aici, şopti ea, totul s-a terminat.

Gâtuit de emoţie, Hu Wang nu putu să scoată niciun cuvânt, în timp ce Chai Lin plângea. Cu greu izbutise să-şi întâmpine soţul la ieşirea din închisoare.

Quincheng, fiind o închisoare rezervată principalilor deţinuţi politici, nu apărea indicată pe nicio hartă. Fusese construită în cantonul Changpin, la nord de Beijing, într-un peisaj bucolic, alcătuit din coline pline de izvoare termale. Un drum lipsit de orice indicatoare porneşte de la zona termală şi şerpuieşte spre nord. La fiecare kilometru se află un panou pe care stă scris în chineză şi engleză: „Drum interzis persoanelor străine".

Acest drum duce la închisoarea din Quincheng. Nu există însă niciun mijloc de transport până aici. Autobuzul care face legătura între Beijing şi cantonul Changpin o lăsase pe Chai Lin într-un sat aflat la o distanţă de mai

mulţi kilometri de închisoare, iar biata femeie pierduse mult timp până să o găsească. Sătenii, pe care îi întrebase, pretindeau că nu auziseră de existenţa închisorii, iar mulţi dintre ei nici măcar nu au vrut să-i vorbească! Chai Lin a trebuit să dea douăzeci de Yuani unei bătrâne pentru a o convinge să-i arate drumul şi ajunsese la Quincheng epuizată, doar cu câteva minute înainte ca soţul ei să iasă pe poartă.

— Vino, zise ea cu gingăşie, trebuie să mergem până în sat şi avem cam o oră de mers.

Hu Wang o urmă ca un robot. După ce făcu câţiva paşi, el se întoarse pentru a contempla zidurile înalte de patru metri, prevăzute cu sârmă ghimpată şi circuite electrice, ce apărau clădirea cu opt etaje în care petrecuse şase ani din viaţă. El se gândea la toţi cei care se mai aflau încă închişi aici sau în „loogais”, lagărele de reeducare răspândite în întreaga China.

— Mi-e frig, spuse el în şoaptă.

La Quincheng, se obişnuise să vorbească în şoaptă. Dacă doreai să supravieţuieşti şi să mai păşeşti vreodată peste pragul porţii păzite de cele două gherete, trebuia să eviţi celulele „speciale”, unde erau torturaţi şi ucişi atâţia oameni. Aici, la Quincheng, petrecuse ani îndelungaţi Jiang Quin, soţia lui Mao tse-Tung.

Se aflau acum departe, dar Hu Wang nu mai privi în urmă. Niciun vehicul nu trecea pe acest drum şi ei mergeau pe mijlocul şoselei. Puţin câte puţin, Hu Wang începu să respire mai repede. La cei treizeci şi opt de ani ai săi, avea senzaţia că e un moşneag. Chai Lin reuşise să-şi usuce lacrimile.

— Ţi-e foame? întrebă ea. Ţi-am adus nişte *wotou*[3].

— Nu, nu am nevoie, răspunse bărbatul. În ultimele săptămâni, am primit o mâncare mai bună şi condiţiile au fost mai puţin aspre. Altfel…

Glasul îi era sugrumat de groaznice amintiri. Pe 1 iulie, ziua în care fusese arestat în micul apartament din Beijing, el aştepta un mesager care trebuia să-l conducă în afara graniţelor Chinei. Acesta era membrul unei reţele de exfiltrare a disidenţilor participanţi la demonstraţia din piaţa Tiananmen. Reţeaua, cunoscută sub numele de cod „Yellowbird”, fusese creată în pripă, în ziua de 4 iunie. Hu Wang fu arestat imediat şi trimis la închisoarea numărul doi din Beijing.

A fost azvârlit într-o celulă de doi metri pe patru, unde se aflau deja vreo douăzeci de oameni. Închisoarea găzduia o mie de puşcăriaşi, din care jumătate erau deţinuţi politici, zhengzhifan. Amestecul acesta nu era

întâmplător. Gardienii îi sfătuiau pe deţinuţii de drept comun să îi bată pe cei politici pentru a le stoarce câte o mărturisire, făgăduindu-le în schimb mici avantaje.

Hu Wang crezuse că va muri. Celula avea un singur W.C. pentru douăzeci şi patru de oameni. Nici nu se putea vorbi de igienă. Peste tot duhnea a sudoare, a urină şi a diaree. Cel ce se scula ca să meargă la W.C. îşi pierdea locul. Noaptea era o adevărată oroare. Pardoseala era în permanenţă umedă, iar deţinuţii dormeau strâns lipiţi, ca sardelele într-o conservă. Uneori, Hu Wang era trezit din somn de către gândacii uriaşi care se plimbau pe obraz…

Ziua era la fel de rău. De la ora şase dimineaţa şi până la nouă seara, deţinuţii erau obligaţi să stea aşezaţi pe jos în patru rânduri a câte şase persoane, fără dreptul de a se mişca sau de a vorbi. Singurele clipe de răgaz erau orele de masă, de două ori pe zi, la zece şi la patru după-amiază. Meniul nu varia niciodată: o supă de legume foarte limpede şi două turte de mălai pe jumătate necoapte. Adesea, gardienii le confiscau şi pe acestea pentru a-i pedepsi.

În timpul petrecut acolo, Hu Wang nu a primit vizite şi nici scrisori, de parcă ar fi murit deja. La fiecare cincisprezece zile, era scos din celulă pentru douăzeci de minute. Atunci trebuia să alerge într-o curte, dar picioarele nu-l mai ascultau.

Vestea despre procesul şi despre transferul său a fost primită cu uşurare. Pentru prima oară de la arestarea sa, a putut să-şi vadă nevasta în sală, dar nu a putut vorbi cu ea. Cei doi au schimbat doar un zâmbet, apoi el a fost transferat la închisoarea din Banbuquiano, unde erau ţinuţi criminalii „înrăiţi” şi condamnaţii la moarte, în blocul K.

Execuţiile aveau loc într-una din curţile interioare ale închisorii şi erau coordonate în funcţie de cererile de organe umane proaspete necesare spitalelor din Beijing. O maşină frigorifică şi o echipă de medici aşteptau în curte pentru a putea recupera de la condamnat organele, calde încă. La sosirea sa aici, crezuse că a păşit în infern. Zidul înalt de şase metri, prevăzut în partea superioară cu sârmă ghimpată conectată la reţeaua electrică, era păzit de gardieni înarmaţi care stăteau în punctele de observaţie ce împânzeau curtea. Nimeni nu avea voie să se apropie de Banbuquiano care, privită de departe, semăna cu o uzină izolată în mijlocul câmpului, la sud-est de Beijing.

Hu Wang a fost condus imediat în celula sa din clădirea situată între blocul K al condamnaţilor la moarte şi închisoarea femeilor. La capătul unui culoar lung, se afla o *xiao hao*, o celulă de pedeapsă, în care, teoretic, nu putea fi ţinut mai mult de zece zile. Dar legile nu treceau de zidurile şi porţile închisorii din Banbuquiano… Hu Wang urma să stea în această celulă timp de patru luni. El trebuia să fie distrus înainte de a pleca spre Quincheng. Celula avea o suprafaţă de trei metri pătraţi, dar era înaltă de cinci metri. Un soi de coşciug vertical, a cărui unică sursă de lumină era o mică deschizătură orizontală aflată la o înălţime de trei metri şi un bec care era situat şi mai sus, fiind aprins în funcţie de cheful gardienilor.

Când venise în închisoare, temperatura era de minus cinci grade şi un vânt îngheţat mătura coridoarele şi pătrundea în celulă.

Gardienii umblau îmbrăcaţi cu câte două paltoane suprapuse ca să poată rezista la frig, dar Hu Wang tremura în celula lipsită de orice sursă de căldură. Zi şi noapte, i-au clănţănit dinţii de frig, iar trei luni de zile a tuşit întruna.

Apoi, încet-încet, odată cu venirea primăverii, temperatura începuse să crească, ajungând caniculară în timpul verii. Celula cu laviţa de scânduri goale, cu robinetul de apă rece şi W.C.-ul mizerabil devenise un adevărat cuptor. Un miros pestilenţial venea din W.C., iar laviţa de lemn era plină de tot soiul de insecte: gândaci, ploşniţe, căpuşe, urechelniţe… În numai câteva zile, corpul lui Hu Wang ajunsese o rană.

Când au considerat că este deja un om distrus, l-au scos de acolo. L-au băgat într-o dubă şi l-au dus la Quincheng unde a început să numere zilele, lunile, şi apoi, anii. Iar acum, se târa pe acest drum pustiu. Deşi era în sfârşit liber, teama nu încetase să-i sfâşie măruntaiele căci ştia că Public Security Bureau nu-şi lăsa niciodată prada din gheare.

Simţea lângă el căldura trupului lui Chai Lin, care îi dădea viaţă. Între ei era o diferenţă de doi ani, dar ea părea acum fiica lui. Întoarse capul spre ea şi spuse:

— Niciodată nu mă voi mai întoarce acolo, mai bine mor.

Chai Lin îi surâse.

— Nu te vei mai întoarce acolo niciodată, ţi-o jur.

Aproape două ore le-au trebuit ca să ajungă în satul în care oprea autobuzul de Beijing. Apoi, încă două ore, ca să ajungă în marele oraş şi în minusculul lor apartament. Hu Wang nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Privea în jurul său de parcă ar fi descoperit locul acesta pentru prima oară.

Beijingul se schimbase mult. Erau mai puţine biciclete şi mai multe maşini şi animaţie pe străzi.

Chai Lin se instală într-un fotoliu vechi din lemn de palmier şi îi dădu o ceaşcă cu ceai şi o prăjitură pe care el o mestecă timp îndelungat. În acest timp, ea scoase din geantă un aparat de fotografiat Polaroid şi întinse soţului ei *Ziarul Poporului*.

— Ţine-l în faţa ta, îi ceru ea.

El se supuse fără să înţeleagă, şi ea îi făcu o fotografie. Lui Hu Wang acest lucru i se păru ciudat pentru că aşa procedau răpitorii cu ostaticii lor pentru a dovedi că sunt încă în viaţă.

Chai Lin uscă fotografia fluturând-o uşor în aer, apoi o examină cu atenţie. Hu Wang putea fi uşor recunoscut, iar data zilei respective se putea vedea bine în *Ziarul Poporului*. Asta era tot ce dorise. Ea ştia că PSB nu i-ar fi lăsat niciodată să trăiască în pace. Şi mai ştia că soluţia era să părăsească China prin filiera „Yellowbird" cu ajutorul căreia fuseseră salvaţi mai mulţi dintre prietenii ei.

Ea nu ştia însă dacă reţeaua respectivă este încă activă la şapte ani după momentul Tiananmen. Avea de gând să expedieze această fotografie aşa cum arunci o sticlă în mare. Trebuia să dea fotografia unei persoane de „încredere". Dar cine mai era de „încredere" în China, când poliţia politică exercita o presiune omnipotentă?

Dacă „Yellowbird" fusese infiltrată, simplul fapt de a trimite această fotografie ar fi putut declanşa dezastrul pentru amândoi.

Epuizat, Hu Wang închisese ochii. Chai Lin luă fotografia şi caligrafie cu grijă două cuvinte în spaţiul alb: PLEASE HELP![4].

Capitolul I

Apolinario Ribeiro, director la Secçao de informaçoes de policia de Segurança publica[5] le urmărea cu ochi strălucitori pe cele şase târfe ce făceau naveta în subsolul hotelului-cazinou Lisboa, numit „Perla din Macao"[6]. El tocmai îşi potolise foamea la cafenea şi se gândea că ar mai avea ceva timp liber pentru o scurtă destindere înainte de a se urca în „Turbo Cat"[7] cu destinaţia Hong Kong. Aşa că începu să hoinărească prin galeria comercială de formă circulară, de-a lungul unui uriaş acvariu, plin

cu peşti tropicali ale căror culori erau aproape incredibile. Chinezii adorau acvariile.

Poliţistul cerceta atent fetele care se plimbau alene, singure sau perechi, îmbrăcate toate la fel: pulover negru foarte mulat, pantalon ajustat, o geantă atârnată pe umăr şi pantofi cu tocuri înalte. Singurul element care le trăda identitatea era machiajul strident ce făcea ca buzele lor să devină fosforescente. În timpul zilei, ele nu aveau curajul să intre în sălile de joc răspândite în cele patru etaje ale cazinoului, dar îşi făceau apariţia spre seară, când norocoşii câştigători îmbibaţi de Tsing-Tao[8] aveau chef să încerce şi alte jocuri, în afară de mahjong sau baccara.

Apolinario Ribeiro inspecta fetele cu o privire critică. El lăsă să treacă trei destul de nostime care, grăbiseră pasul şi întorseseră capul în cealaltă parte, când trecură prin dreptul lui. Şi asta nu pentru că ar fi fost deosebit de respingător. Cu părul său des şi alb şi mustaţa sa mare, părea mai degrabă un bătrân comprador[9] decât un maniac sexual.

Apolinario Ribeiro avea un defect cu mult mai mare: el nu plătea. Corupt până în măduva oaselor, el profita de statutul său de supraveghetor al sălilor de jocuri, pentru a stoarce cât mai multe avantaje. În primul rând, primea modestul procent de doi la sută din totalul profiturilor cazinoului, înmânat lunar în bani lichizi de către proprietar, un chinez bătrân, pe nume Tang Ho, zis şi „Ho, Urechi Lungi” datorită disproporţionatelor anexe care îi decorau scăfârlia. Faptul că acesta îşi rădea complet capul, mărea şi mai mult efectul monstruos al urechilor sale.

Tang Ho, „cap de dragon”[10] al uneia dintre cele mai puternice triade din zonă – 14 K – considera absolut normală această dijmă, deoarece, în schimbul ei, Apolinario Ribeiro veghea ca buna funcţionare a minunatului mecanism de făcut bani, care era *Lisboa*, să nu fie tulburată de vreun intrus răuvoitor. Jocurile de baccara funcţionau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca în Las Vegas, în douăsprezece săli răspândite pe patru etaje, legate între ele prin scări mecanice şi supravegheate de regimente întregi de gărzi şi de baterii de camere video. Peste tot, se auzea ţăcănitul pieselor de domino ale jocului mahjong împreună cu vocile ascuţite ale crupierilor. Cele şase restaurante permiteau jucătorilor să-şi refacă forţele în timp ce târfele îşi agăţau viitorii clienţi. Desigur, mai erau şi alte cazinouri în Macao, ca de pildă *Macao Palace*, un cazinou plutitor, ancorat în dreptul străzii *rua das Lorchas*, pentru clientela de rând. *Lisboa* rămânea însă locul

cel mai frecventat datorită ornamentelor sale kitsch şi prestaţiilor sofisticate. Aici se înghesuia toată lumea, de la chinezii de rând şi până la oamenii de afaceri, cu buzunarele burduşite cu bancnote de o mie de dolari Hong Kong.

Pe lângă banii câştigaţi, „protecţia” pe care o garanta la *Lisboa* îi aduceau lui Apolinario Ribeiro alte câteva avantaje: mâncare şi târfe pe gratis, precum şi câţiva pumni de jetoane pentru câte o partidă de „21”, pe care le pierdea cu regularitate după câteva minute de joc.

Tocmai se hotărâse să aleagă o micuţă chinezoaică, destul de plinuţă, dar cu o gură apetisantă, când o nouă apariţie răsări la capătul culoarului. O fată înaltă de un metru optzeci, cu faţa rotundă şi plată, pe care colegele o porecliseră „peştele-lună”. Părea că poartă o mască de teatru, cu gura vopsită cu un roşu aprins şi cu arcurile sprâncenelor reduse la două linii. Apolinario o învălui cu o privire plină de interes. Desigur, nu era o frumuseţe, dar, în afară de un trup armonios, avea calitatea de a fi destul de curajoasă în relaţia cu bărbaţii, fiind capabilă să manifeste o oarecare emoţie, dacă cineva îi atingea coarda sensibilă. El se desprinse de peretele acvariului şi-i bară drumul cu un surâs îmbietor.

— Lan! *Good afternoon*. E multă vreme de când nu te-am mai văzut…

Chinezoaica schiţă un surâs mecanic, fără să răspundă, căci engleza ei era practic inexistentă. Venită de la Hu-Nan cu şase luni mai devreme, ea nu avea relaţii cu străinii. Poliţistul portughez era unul dintre puţinii *gweilo*[11] căruia îi vorbise. Acesta îi prinse braţul zâmbind în continuare.

— *You come*…

Fără să opună rezistenţă, ea îl urmă până la lifturile instalate într-un turn grefat pe clădirea cazinoului. Apăsă pe butonul etajului şase, unde se aflau camerele rezervate fetelor care îi însoţeau pe clienţii importanţi. Fiecare fată avea cheia camerei, dar, mai întâi, clientul trebuia să scoată cinci sute de dolari Hong Kong pentru ca uşa să fie descuiată. Apolinario Ribeiro era însă scutit de această taxă. Toţi angajaţii hotelului *Lisboa* ştiau că poliţistul portughez este invitatul permanent al atotputernicului Tang Ho.

*
* *

Camera era banală, însă bine dotată, cu o fereastră imensă ce dădea spre mare şi spre podul suspendat care lega Macao de insula vecină, Taipa, unde se afla noul aeroport. Imediat după ce intrară în cameră, Lan deschise

minibarul şi scoase o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO sigilată, băutură rezervată pentru hotelurile de marcă. Chinezii erau înnebuniţi după coniacurile franţuzeşti. Din păcate, Apolinario Ribeiro era grăbit şi îi făcu semn să pună preţioasa sticlă înapoi în bar. Lan se îndreptă spre el şi rosti unicul cuvânt englezesc pe care îl ştia:

— *Massage?*

— *Yes, massage!* aprobă încântat portughezul.

Ea începu imediat să-i frece cu putere coapsele, în timp ce el îi scotea puloverul îmbrăcat pe pielea goală. Sânii ei duri şi ascuţiţi aveau sfârcuri mari de o culoare brun închis. Lan îşi scoase pantalonul, rămânând doar cu slipul alb şi cu pantofii escarpen. Corpul ei filiform era cu mult mai atrăgător decât figura plată. Încălzit de masajul eficient el fetei, Apolinario Ribeiro se dezbrăcă şi se lungi pe pat. Imediat, ea îl încălecă, cu faţa către picioarele lui, oferindu-i spectacolul unei crupe încă protejate de slipul alb, şi începu să-şi plimbe limba pe degetele de la picioare! Încet-încet, începu să mute mângâierile de-a lungul gambelor, atingând corpul bărbatului cu vârfurile sânilor şi provocându-i o erecţie destul de satisfăcătoare. Mângâierile ei erau lipsite de spontaneitate, dar Apolinario Ribeiro era satisfăcut de performanţa sa şi îşi exprimă mulţumirea printr-un mormăit de încântare. Făcuse o alegere bună.

Lan muşcă sexul protejat încă de slip, apoi depărtă cu fineţe ţesătura pentru a permite membrului să se încorporeze. Apoi se întoarse cu faţa şi îngenunche lângă portughez, mângâindu-i pieptul cu vârful degetelor şi cu buzele. Bărbatul începu să gâfâie de plăcere şi cuprinse în palme sânii tinerei chinezoaice. Aceasta era coarda sensibilă a fetei. Începu să-i frământe sânii cu sfârcuri brune până când Lan începu să geamă şi să-şi frece sexul de membrul lui. Apolinario era satisfăcut. Ca un bun latin, nu putea accepta indiferenţa femeilor. Acum, Lan, ţinută strâns de sfârcurile sânilor, se ondula ca o şerpoaică, accentuând erecţia portughezului. Triumfător, acesta împinse faţa fetei spre membrul său, obligând-o să-l satisfacă. Pentru o târfă chinezoaică nu era un lucru prea plăcut. Lan începu o felaţie plină de stângăcie, dar conştiincioasă. Acest joc se practica destul de rar în regiunile înapoiate din China rurală…

Apolinario Ribeiro savură plăcerea câteva minute, apoi îşi dădu seama că, în ritmul acesta, ar putea rata cursa Turbo Cat de la ora cinci. Se retrase din gura lui Lan care, în mod automat se aşeză în patru labe, cu crupa ridicată. Portughezul, îngenuncheat la spatele ei, îndepărtă slipul de bumbac

alb şi pătrunse cu putere în sexul strâmt, în care intră cu greu în întregime. Lan nu era încă suficient de excitată. Cu toate acestea, el îşi atinse scopul, imobilizat şi ţintuit în sexul strâmt al fetei. Mâinile lui îi strângeau sânii, în timp ce pătrundea ritmic trupul fetei. Cu sânii frământaţi şi răsuciţi, ea începu să se agite în convulsii. Apolinario simţi cum îl cuprinde plăcerea şi îşi acceleră ritmul până la explozia finală. În acel moment, el strivi în mâini sânii fetei, smulgându-i un ţipăt sfâşietor.

Descărcat şi uşurat, el se rostogoli alături de ea. Atunci observă că afară începuse să plouă cu găleata. Valurile de apă înecau bătrânul oraş. Apolinario Ribeiro înjură în gând. Maşina sa era parcată la o distanţă destul de mare de hotel şi risca să fie udat până la piele! Amândoi începură să se îmbrace repede. Trebuia să-şi găsească neapărat o umbrelă. În momentul în care părăsi camera, se gândi că era păcat să piardă ocazia oferită. Deschise barul, înşfăcă sticla de coniac Gaston de Lagrange XO şi o vârî în servietă. Putea fi un cadou de lux pentru omul cu care urma să se întâlnească. Se despărţi de Lan după ce o bătu cu palma pe fese şi, vesel, se îndreptă spre ascensor.

Mai avea de petrecut doar trei ani în Macao, până în anul 1999, când China reintra în posesia minusculei enclave portugheze. Până atunci, trebuia să apuce cu ambele mâini tot ce putea… După aceea, avea să primească o pensie bine meritată în Portugalia, la care se vor adăuga veniturile provenite din alte activităţi. În afara salariului plătit de guvernul portughez şi de mărinimia onorabilului Tang Ho, care umfla considerabil contul său din bancă, Ribeiro era permanent în căutarea unor noi surse de câştig. Cu ocazia unei reuniuni regionale a directorilor serviciilor de imigrare, Apolinario Ribeiro întâlnise, cu doi ani în urmă, un american încântător, pe nume Philip Drake, care lucra la Consulatul american din Hong Kong. Era un bărbat pleşuv, cu ochi albaştri, care vorbea limba chineză la perfecţie. Portughezul îşi dăduse pe loc seama că nu este un tip ce îşi petrece timpul doar punând ştampile…

La cincisprezece zile după întâlnirea lor, Philip Drake a venit în Macao şi l-a invitat la *Bela Vista*, cel mai bun restaurant din toată enclava. Cu acest prilej, i-a sugerat să-i facă o vizită atunci când va veni în Hong Kong. Brusc interesat, portughezul a început să-l descoasă şi descoperi că Philip Drake era şeful Centralei CIA din Hong Kong. Treaba asta îl făcu să saliveze… După câte ştia, americanii nu aveau niciun om în Macao. Aşadar întâlnirea lor nu era întâmplătoare.

Într-adevăr, după trei raţe cu glazură de zahăr ars, consumate la *Grissini*, restaurantul italian al hotelului *Grand Hyatt*, Philip Drake îi propusese să colaboreze cu el, în timp ce serveau un Tiramisu cu iz de canal împuţit. În ciuda preţurilor astronomice practicate aici, *Grissini* nu era la înălţimea reputaţiei sale.

Apolinario Ribeiro acceptase oferta CIA fără să discute. O mie de dolari pe lună ca *retainer*[12], fără a mai socoti şi primele acordate pentru informaţiile extraordinare.

Or acum, el avea o astfel de informaţie, fapt ce îl determina să se deplaseze în Hong Kong.

Cu trei zile în urmă, în timp ce îi făcea o vizită de curtoazie lui Tang Ho, acesta tocmai se despărţea de un oaspete chinez. Tang Ho, cu politeţea sa excesivă, îl prezentase pe acesta poliţistului portughez. Chinezul se numea Tai Hang şi era fabricant de mobile în Kowloon. Apolinario Ribeiro se înclinase politicos, dar şi interesat. Aşa-zisul Tai Hang se numea în realitate Zhou Zekai şi conducea Serviciul de contraspionaj chinez Guoanbu din Hong Kong, ce ocupa zece etaje în uriaşa clădire ultramodernă cu şaptezeci şi opt de etaje, Central Plaza, socotită multă vreme ca fiind cea mai înaltă construcţie din toată Asia.

Fotografia lui Zhou Zekai fusese difuzată cu discreţie de către MI6 britanic, iar Apolinario Ribeiro o reţinuse. Bine clădit, cu ochelari în montură de aur şi cu părul despărţit într-o parte de o cărare, Zhou Zekai era uşor de identificat. În ciuda înfăţişării de intelectual, era unul dintre cei mai feroce furnizori ai gulagului chinezesc. Munca sa consta în eliminarea a tot ceea ce putea reprezenta o forţă de opoziţie faţă de atotputernicul Partid Comunist Chinez. Serviciile sale de la Central Plaza ascultau tot şi ţeseau o pânză de păianjen mortală şi eficace, în aşteptarea momentului în care Hong Kongul urma să fie retrocedat Chinei, adică ziua de 1 iulie 1997…

Ce naiba făcea el cu patronul hotelului *Lisboa?* Această vizită era neliniştitoare şi, mai ales, surprinzătoare. Tang Ho nu făcuse niciodată un mister din convingerile sale anticomuniste. Fusese unul dintre primii care, în 1989, după Tiananmen, îi ajutaseră în mod eficace pe disidenţii urmăriţi, ca să poată părăsi China. Când sosise în Hong Kong, cu şaizeci de ani în urmă, fugise de comuniştii care tocmai ocupaseră Shaghaiul. Pe atunci, Tang Ho „Urechi Lungi” era doar o simplă „lanternă albastră”[13] în vârstă de cincisprezece ani, care lucra pentru o triadă subordonată Kuomintangului

condus de generalisimul Jiang Jieshi. Munca sa de bază era să-i arunce pe comuniştii prinşi de mai-marii săi în cazanele locomotivelor. În ochii Kuomintangului, un comunist bun era un comunist înfierbântat.

Evident, trecuse multă vreme de atunci…

Şi totuşi, această întâlnire i se părea extrem de ciudată. Guoanbu avea cu siguranţă o antenă şi în Macao, iar un om atât de important ca Zhou Zekai nu avea niciun motiv să vină personal până aici.

Apolinario Ribeiro era cu atât mai intrigat, cu cât Tang Ho tocmai se angajase împreună cu el şi cu americanii într-o operaţiune care nu putea fi pe placul Beijingului… Era convins că Philip Drake va fi extrem de generos la primirea unei astfel de informaţii, chiar dacă ar afla că Ho „Urechi Lungi" se pregătea să facă un joc dublu, lucru de altfel tipic asiatic. Triada Sum Yee On dorea demult să pună mâna pe cazinourile lui Tang Ho, iar acesta încerca probabil să caute aliaţi.

Odată ajuns în holul circular al hotelului, poliţistul portughez ceru o umbrelă de la portar. Aproape imediat după el, apăru din alt ascensor şi Lan, a cărei figură plată şi rotundă era lipsită de orice expresie. În sinea ei, era însă furioasă că a pierdut o jumătate de oră.

*

* *

Apolinario Ribeiro se urcă în maşina sa parcată în *avenida do Dr Rodrigo Rodriguez*. După ce se înscrise pe sensul giratoriu din faţa hotelului *Lisboa*, intră pe *avenida de Alizade* îndreptându-se către Hong Kong Ferry Terminal. Mai erau doar douăzeci de minute până la plecarea următorului Turbo Cat.

Fu nevoit să oprească trei sute de metri mai departe, la stopul de la intersecţia cu *rua de Pequim*. Atunci văzu în oglinda retrovizoare o motocicletă ce se apropia din spate, încălecată de un individ ce purta pe cap o cască de protecţie compactă. Îşi întoarse privirea spre semafor pentru a putea demara în momentul apariţiei luminii galbene. Senzaţia că este privit de cineva îl făcu să se întoarcă. Motociclistul era deja în dreptul lui. În loc de cap, portughezul vedea doar o uriaşă sferă neagră. Pulsul lui Apolinario Ribeiro se acceleră brusc. Un al şaselea simţ îi spunea că se afla în pericol. Ca într-un coşmar, văzu cum mâna ce ieşi din geacă ţinea un revolver. Atunci, îl cuprinse panica. Încercă să plece înainte de schimbarea luminii roşii, dar era prea târziu.

Cu braţul întins, omul de pe motocicletă îl împuşcă prin geam. Primul proiectil traversă obrazul portughezului, sfărâmându-i câţiva dinţi. Al doilea glonţ îi pătrunse în craniu, în dreptul urechii. Apolinario Ribeiro alunecă pe banchetă. Printr-un ultim reflex, el încercă să iasă pe portiera opusă, dar forţele îl părăsiseră, iar el se prăbuşi peste volan.

Fără să se grăbească, agresorul mai trase trei gloanţe în plin. După ce îşi băgă arma în geacă, viră la stânga spre *rua de Pequim* şi dispăru. Ploaia se oprise.

*
* *

Pak Pat se strecura cu viteza redusă pe străduleţele înguste ale vechiului Macao, printre casele galbene sau roz, în stil rococo, sub ale căror arcade învechite mişunau o puzderie de vânzători ambulanţi. El era nerăbdător să pună mâna pe cei trei mii de dolari HK promişi pentru asasinatul comis. I se dăduse o armă, îi fusese indicată victima, iar motocicleta fusese furată cu câteva zile mai devreme, aşa că riscurile erau aproape nule. În numai câteva ore, el va fi deja de cealaltă parte a frontierei, în China. Până la viitoarea misiune.

Până atunci, fusese un simplu „49”[14] în Triada Marelui Cerc şi se grăbise să dovedească şefilor săi că este demn de o poziţie mult mai bine remunerată. Dar acest lucru se plătea scump…

El opri motocicleta pentru a lăsa să treacă turiştii ce se îmbulzeau în faţa magazinelor cu mobilă din colţul străzii *dos Mercadores* şi viră spre îngusta *rua Estalagens* ca să pătrundă în oraşul vechi unde era aşteptat. Avea de gând ca, atunci când va scăpa de motocicletă şi va avea buzunarele pline cu bani, să-şi încerce norocul la cazinoul plutitor, înainte de a se întoarce în China.

Brusc, frână, riscând să derapeze pe pavajul ud. Un Mercedes cenuşiu bloca strada, nelăsând spaţiu liber nici pentru motocicletă. Un bărbat aştepta în faţa lui şi îi făcu semn lui Pak Pat. Era superiorul său, numărul „426” din Triadă[15].

Pak Pat se opri, coborî, rezemă motocicleta, inutilă acum, de un zid, apoi îşi scoase casca de protecţie pe care o aşeză pe şa. După aceea, se îndreptă către bărbatul care îl aştepta şi se înclină respectuos înaintea lui.

— Totul este în ordine? întrebă „426”.

— Totul este în ordine, şefule, răspunse Pak Pat cu un ton plin de smerenie.

Celălalt clătină din cap cu un zâmbet de satisfacţie în timp ce îşi băgă mâna în buzunar. Pak Pat vedea deja în faţa ochilor cum flutură teancul de bancnote. Îi observă prea târziu pe cei doi tineri care răsăriseră din pământ şi îl încadrau în tăcere. Cei doi îl apucară strâns de câte un braţ, răsucindu-i-l cu putere la spate. O mână îi astupă gura. Bărbatul cu Mercedesul îşi scoase mâna din buzunar. În ea ţinea strâns o şurubelniţă cu vârful lung şi ascuţit. Cu toată puterea, el o înfipse în ficatul lui Pak Pat.

Urletul tânărului fu înăbuşit de mâna care îi astupa gura. Agresorul său îl lovi de încă trei ori, cu sete. Şurubelniţa intrase în trupul bărbatului ca în brânză. Ultima lovitură îi străpunse inima, iar şurubelniţa fu lăsată în pieptul asasinului lui Apolinario Ribeiro. Cei doi tineri se despărţiră fără să scoată un cuvânt, iar Pak Pat căzu mort pe pavajul umed. Al treilea bărbat se urcă în Mercedes şi plecă, iar complicii săi o luară pe jos către ulicioarele vechiului Macao.

Capitolul II

— *Grüss Gott, Herr Doktor!* Aţi rezervat un loc?

Accentul vienez al bărbatului înalt şi pleşuv, cu mustaţa ca un ghidon de bicicletă, îl făcu pe Malko să tresară. Găsise cu mare greutate *Mozartstuben*, tocmai în capătul lui Gleanely Street, în „Mid-Levels”, care era o zonă intermediară între cartierele din portul Hong Kong şi elegantele locuinţe ocupate de către ultimii miliardari ai insulei, semănate în jurul lui Victoria Peak.

— Am întâlnire cu domnul Philip Drake, zise Malko.

— Poftiţi pe aici.

El îl urmă pe proprietarul restaurantului până la o masă aşezată într-o nişă din spatele barului, în faţa căreia se afla un mare buchet de flori. Un bărbat cu părul rar şi nişte ochi foarte albaştri, ce contrastau cu figura rotundă şi uşor buhăită, se sculă în picioare şi îi întinse mâna lui Malko.

— Bine aţi sosit în Austria, prinţe Malko!

— Nu mă aşteptam să găsesc un restaurant austriac în Hong Kong, mărturisi Malko.

În sală nu se aflau decât vreo douăsprezece mese şi un bar uriaş, în spatele căruia trona singurul chinez din zonă, adică barmanul. Philip Drake,

şeful Centralei CIA din Hong Kong, se aplecă deasupra mesei cu un surâs.

— Este adevărat că aici se serveşte mai mult Wienerschnitzel decât raţă cu glazură de zahăr ars, dar nu acesta este motivul pentru care v-am invitat aici. Locul este foarte discret. Niciun chinez nu pune piciorul aici la *Mozartstuben*… Aţi călătorit bine?

— Excelent, răspunse Malko, care tocmai debarcase cu puţin timp în urmă din cursa Air France cu numărul 186.

Graţie sistemului de fotolii rabatabile de la clasa Espace 180, cele douăsprezece ore şi jumătate de zbor au trecut pe nesimţite. Sosirea la Hong Kong fusese un şoc după atâţia ani. În afară de vechile vaporaşe verzi care făceau naveta între insula Hong Kong şi peninsula Kowloon, nu mai rămăsese mare lucru care să amintească de oraşul tradiţional chinez. Clădiri gigantice răsăriseră peste tot, strivind parcă vechile case. Chiar în faţa hotelului *Peninsula*, cel mai vechi edificiu din zonă, se înălţa un centru cultural care semăna cu un adăpost antiatomic. Coastele Hong Kongului arătau şi mai jalnic. Locul, care altădată fusese plin de farmec, era acum betonat mai ceva ca linia Maginot! De la Kennedy Town, din vest, şi până la North Point, zgârie-norii se aliniau ca la paradă, deserviţi de autostrăzi urbane construite pe mai multe niveluri. Pentru fluidizarea circulaţiei, fuseseră desfiinţate trecerile pentru pietoni care erau înlocuite cu o reţea de pasarele dotate cu scări rulante. Puteai să traversezi o parte din oraş fără să atingi pământul…

Malko descoperi hotelul *Mandarin* care altădată avea o vedere magnifică asupra portului şi care acum era umbrit de trei turnuri hidoase a câte patruzeci de etaje. În acest decor de un gigantism nestăvilit, noua *Bank of China*, domina toate celelalte clădiri din jur cu cele optzeci şi cinci etaje ale sale, cu pereţi de sticlă în cel mai îndrăzneţ stil futurist. Era normal: reprezenta doar Republica Populară Chineză… Alături, *Hong Kong and Shanghai Bank*, monstruos hibrid între o navă spaţială şi centrul Beaubourg, făcea o jalnică figură cu cele şaizeci şi cinci de etaje ale sale. În locul unde odată se înălţase *Hilton*, acum nu mai era decât o groapă. Proprietarul său îl dărâmase cu sânge rece ca să construiască un nou monstru de şaptezeci de etaje… Între „Central” şi Wan-Chai, fusese rasă de pe faţa pământului orice clădire cu mai puţin de patruzeci de etaje. Cât vedeai cu ochii, se întindea o pădure de macarale! Mai mult, municipalitatea crea fără încetare noi „poldere”, zone noi de teren smulse din mare, pe care le consolida, cu tone de beton. Şiruri nesfârşite de camioane, ca nişte furnici harnice transportau,

cât era ziua de lungă, mii de tone de stâncă pentru a mai câştiga apoi un petec de teren ce putea fi vândut la preţuri exorbitante.

Numai micile străduţe pline de viaţă din vechile cartiere de la poalele colinelor, cu micile lor buticuri, cu firme ale căror uriaşe litere de neon mai dădeau un aer de sărbătoare la căderea nopţii. Din bătrânul Hong Kong, nu mai rămăseseră decât câteva tramvaie cu imperială, vopsite în violet sau galben, care se târau în mijlocul unei circulaţii demente în care se puteau vedea Mercedesuri, Rolls-uri şi nenumărate taxiuri roşii ce constituiau singurul mijloc de circulaţie în insulă.

Desigur, un progres se făcuse: două tuneluri, construite pe sub port, legau Hong Kongul de Kowloon, plus o linie de metrou şi se înmulţiseră *walla-walla* şi sampan-taxiurile. Numai cei sărmani mai foloseau vaporaşele prăfuite ce umpleau văzduhul cu sunetele sirenelor. Dar Malko stătuse blocat timp de douăzeci şi cinci de minute în Cross Harbour Tunnel, care era în permanenţă sufocat de circulaţie. Se instalase apoi în singurul hotel de unde se mai putea admira portul, *Grand Hyatt*. Frenezia cu care se construia era ameţitoare. Iar locuitorii Hong Kongului continuau să sfârtece pământul ca nişte termite cuprinse de nebunie. Erau în lucru noi tuneluri, autostrăzi ultrarapide şi poduri imense pentru a face cât mai uşor accesul spre noul aeroport al insulei Lantau.

În comparaţie cu această explozie de zgomot şi beton, *Mozartstuben*, adăpostit la umbra unei coline liniştite unde betonul încă nu-şi făcuse apariţia, era o adevărată oază de linişte.

— S-a schimbat Hong Kongul, nu-i aşa? remarcă Philip Drake, cu un ton amuzat, în timp ce punea gheaţă într-un pahar cu whisky Defender Very Classic Pale.

— Este o adevărată litotă[16]! răspunse Malko. Peste tot, vezi numai beton şi ai crede că oamenii s-au născut cu telefonul portabil lipsit de ureche.

— Toţi încearcă să-şi uite frica, aruncându-se într-o activitate demenţială.

— Frica?

— Hong Kongul va fi retrocedat Chinei peste aproape o sută de zile, mai precis, la 1 iulie, anul acesta. Atunci va avea loc *handover*[17]. Plecarea englezilor şi preluarea puterii de către autorităţile comuniste de la Beijing. Or, din cele şase milioane de locuitori ai Hong Kongului, nouăzeci şi cinci

la sută au fugit cândva de regimul comunist, care îi va înhăţa acum. Toţi cei care au putut obţine viză pentru alte ţări au plecat. Nu mai rămân decât BNO[18], deţinătorii de documente cărora nu le este permis să plece nicăieri. Deci nu le rămâne decât să practice metoda Coué[19] sau autocenzura. Oamenii încearcă să se autosugestioneze că totul va continua ca şi înainte, iar *Hong Kong Standard* şi *South China Morning in Post* îi asaltează cu editoriale ce debordează de optimism, salutând reîntoarcerea la patria-mamă. South China Mornig Post a ajuns să fie poreclit *Red China Morning Post*… Şapa de plumb totalitar este pregătită să acopere totul, dar ea este încă invizibilă cu ochiul liber. Programele televizate sunt „lobotomizate” căci în Hong Kong există patru mii de agenţi ai Guoanbu, dar Quao Xi, şef la Public Security Bureau din Beijing, a dat ordin ca totul să se desfăşoare cu supleţe. Fapt ce nu i-a împiedicat să facă inventarul tuturor opozanţilor de la putere: disidenţii instalaţi în Hong Kong, troţkiştii, militanţi pentru Drepturile Omului… Toţi aceştia se agită ca şoarecii prinşi în cursă, numărând zilele care îi despart de întâi iulie.

— Nu sunteţi prea optimist, remarcă Malko căscând cu discreţie.

Ceasul său Breitling *Crosswind* indica unu după-amiază, ora Vienei. Pierduse şapte ore venind din Europa. Philip Drake scoase o Gauloises blondes dintr-un pachet pus pe masă – obicei căpătat cu ocazia unui sejur în Franţa – şi o aprinse cu o brichetă Zippo, discret marcată cu sigla CIA, pe care o închise cu clicul caracteristic.

— Nu trebuie să ne facem visuri, zise el. China comunistă este un stat totalitar, îngrozitor de corupt. Hong Kong este capitalist şi integru. Chiar dacă chinezii din Beijing ar dori ca piaţa financiară să funcţioneze în continuare, acest lucru nu ar fi posibil. Fără libertatea presei, cu o administraţie coruptă şi o putere rigidă, ar fi extrem de dificil…

— Este pentru prima dată din 1945 încoace, când este predat un teritoriu unei puteri comuniste, remarcă Malko.

Alteţa Sa Serenissimă, prinţul Malko Linge devenise extrem de sensibil la acest gen de probleme de când proprietatea sa de la Liezen fusese amputată printr-o rectificare a frontierei în beneficiul Ungariei. Philip Drake îşi băuse scotch-ul şi spuse:

— Nu există niciun motiv de mândrie pentru noi. Toate marile puteri, noi, „verii” britanici, francezii – nu avem decât o singură dorinţă: să facem afaceri cu chinezii. Atunci politica şi marile principii…

Uriaşul cu mustaţă le aduse lista de bucate. Înainte de a se uita la ea, Malko îl întrebă pe vecinul său:

— Apropo, de ce aţi apelat la serviciile mele?

— Mai întâi, mâncaţi, vom vorbi după aceea, îl sfătui americanul. Vă recomand un Wienerschnitzel. Este la fel de bun ca în Austria.

Din cauza decalajului de fus orar, lui Malko nu-i era nici foame, nici sete, dar, cu toate acestea, se strădui să mănânce. Mai degrabă ar fi dorit să afle de ce CIA îi ceruse să lase totul baltă şi să se urce în avionul de Hong Kong.

*

* *

— Totul a început cu asta, explică Philip Drake cu vocea scăzută, întinzându-i lui Malko o fotografie Polaroid în stare destul de proastă.

În restaurant mai era o singură masă ocupată. În Hong Kong, lumea se culca devreme. Americanul tocmai comandase două coniacuri pe care patronul cu mustaţa ce amintea de un ghidon de bicicletă le servise cu o gravitate ce sublinia calitatea excelentă a mărcii Gaston de Lagrange XO. După aceea se retrase, lăsându-i să discute în linişte.

Malko examină documentul. El reprezenta un chinez cu faţa descărnată şi părul alb ce avea în faţă un ziar chinezesc Era genul de fotografie pe care o fac răpitorii de ostatici pentru a dovedi că victimele lor mai sunt în viaţă.

Două cuvinte erau scrise cu litere majuscule sub fotografie: PLEASE, HELP!

— Cine este acest om? întrebă Malko.

Philip Drake îşi aprinse altă Gauloises blondes şi suflă fumul afară.

— Un anume Hu Wang. Un sindicalist chinez care a făcut parte din grupul celor care au organizat demonstraţia de protest din piaţa Tiananmen, în iunie 1989. Pe vremea aceea, noi eram deja în contact cu el, urmărindu-i îndeaproape activitatea. El lupta pentru realizarea idealurilor de libertate ale muncitorilor chinezi. Iar urmarea, ştiţi care a fost… Guvernul chinez a reacţionat cu violenţă, ordonând să se tragă în mulţimea de protestatari. Au fost ucişi sute de oameni, iar represiunea ce a urmat a fost feroce.

Toţi cei ce participaseră la această manifestaţie au fost urmăriţi de către oamenii din Guoanbu şi din Public Security Bureau; au fost închişi şi torturaţi. Toţi, cu excepţia celor care au reuşit să fugă. Aţi auzit vreodată vorbindu-se de operaţia „Yellowbird”?

— Nu, niciodată. Despre ce este vorba?

— În seara ce a urmat masacrului din piaţa Tiananmen, mulţi chinezi au fost tulburaţi de ferocitatea represiunii. Un membru important al unei celebre triade din Hong Kong, pe nume Tang Ho, „cap de dragon” în 14 K, se uita la televizor în seara zilei de 4 iunie 1989. În mod spontan, a sunat pe unul dintre prietenii săi, militant pentru Drepturile Omului, conjurându-l să facă ceva pentru a veni în ajutorul disidenţilor, ajutându-i să fugă din ţară. El însuşi era gata să organizeze propriile sale reţele de contrabandă între Hong Kong şi China şi să le pună la dispoziţia celor aflaţi în pericol. Doar în câteva zile, această mişcare s-a întins ca o pată de ulei! Oameni care nu se cunoşteau au decis să-şi unească eforturile, diplomaţi, membri ai triadelor, oameni ca mine, chinezi obişnuiţi, studenţi şi chiar unii militari din Armata Populară. Între Beijing şi Hong Kong, s-a dezvoltat o imensă pânză de păianjen pentru a-i ajuta pe evadaţi ca să scape de poliţia PSB-ului.

Philip Drake se uită gânditor la fotografia pe care i-o înapoiase Malko.

— Atât francezii cât şi noi am obţinut de la guvernele noastre aprobări pentru vize. Cei fugiţi nu puteau rămâne în Hong Kong. Au pus umărul şi alte ţări. Canada, de exemplu. Ne-am asumat riscuri imaginabile, fiind acoperiţi într-o măsură mai mare sau mai mică de către guvernele noastre. Şi, încetul cu încetul, am reuşit să scoatem din China sute de disidenţi, de multe ori, chiar pe sub nasul „verişorilor”[20]. Desigur că nu ne-a mers chiar întotdeauna… Guoanbu a reuşit să-şi infiltreze oamenii în câteva filiere. Au fost arestaţi câţiva din cei mai căutaţi capi de pe faimoasa listă a celor 21, printre care şi Hu Wang. El a fost arestat chiar atunci când aştepta pe unul dintre trimişii noştri. A fost judecat şi condamnat la şapte ani de închisoare. Timpul a trecut şi nimeni nu s-a mai gândit la el. Iar apoi, un curier mi-a adus fotografia aceasta. Hu Wang tocmai a fost eliberat. Ştiţi cumva ce vârstă are acest om?

— Şaizeci de ani?

— Treizeci şi opt. Este rezultatul celor şapte ani petrecuţi în gulagul chinezesc. Şi cu toate acestea, el a reuşit să iasă! Mulţi alţii au fost torturaţi sau pur şi simplu executaţi… Soţia lui ne roagă să-i ajutăm să părăsească China. Ea este convinsă că „Yellowbird” mai este încă activă.

— Şi nu este adevărat?

Ultimii clienţi din *Mozartstuben* tocmai plecau. Philip Drake îşi înmuie buzele în coniacul Gaston de Lagrange XO şi spuse cu tristeţe:

— Exista acum şapte ani… Mulţi dintre membrii de atunci au plecat, au dispărut, iar conjunctura politică s-a schimbat. Când am vorbit la Langley despre cazul Hu Wang, nu au fost prea impresionaţi. În cele din urmă, la insistenţele mele, mi-au dat undă verde, cu condiţia de a nu cheltui prea mulţi bani şi de a nu risca nimic pe plan politic. Atunci, am vorbit cu un american de origine chineză, Larry Wu, unul dintre cei mai buni *field officers* ai mei, care a lucrat întotdeauna clandestin. El a acceptat să reactiveze filierele începând de la Beijing. Pentru această exfiltrare am ales numele de cod „Hong Kong Express”, nume pe care compania noastră îl dădea reţelei „Yellowbird”. La rândul meu, l-am contactat pe Zang Ho, „capul de dragon” al Triadei 14 K, ca să ştiu dacă acceptă să ne pună la dispoziţie reţeaua sa de contrabandă cu China, pentru a-l ajuta pe Hu Wang. Mi-a comunicat că este de acord ca fugarii să fie luaţi în primire de reţeaua sa, în oraşul Guangzhou. Aceştia urmau să fie duşi într-un port de pe coasta chineză şi transportaţi pe mare la Hong Kong. Odată stabilită această parte a operaţiunii, Larry Wu a plecat la Beijing ca să-i preia pe Hu Wang şi pe soţia acestuia, Chai Lin. Am aflat că cei doi au părăsit Beijingul acum două săptămâni. Între Beijing şi noi se află o distanţă de două mii cinci sute de kilometri. Cu trenurile directe poţi ajunge în treizeci şi şase de ore, dar ei nu ar fi putut veni cu acest mijloc de transport… Aveau la dispoziţie o săptămână pentru a ajunge la Huaibei, o localitate mică aflată la opt sute de kilometri de Beijing. Larry Wu a putut să ne sune de acolo. În continuare, ei trebuiau să ajungă la Guangzhou, care se găseşte la o sută cincizeci de kilometri de noi. După aceea, următoarea etapă ar fi Xijong, un sat de pescari unde se îmbarcă pentru ultima parte a călătoriei. În total, aveau nevoie doar de cinci sau şase zile. Au trecut însă două săptămâni, iar ei nu au ajuns încă.

*
* *

În restaurant nu se mai auzea decât clinchetul paharelor aranjate de barman. Philip Drake aprinse o nouă ţigară, suflând nervos fumul.

— La început, am crezut că au fost nevoiţi să se ascundă, continuă el. Se putea întâmpla. Dar nu am primit nicio veste, deşi Larry avea la dispoziţie un transmiţător miniaturizat. Nu am primit niciun semnal de la el. A trebuit să iau legătura cu Tang Ho care mi-a spus că fugarii nu-l contactaseră deloc pe agentul său trimis la Guangzhou. Am fost nevoit să

raportez faptele la Langley. Treaba asta a stârnit un adevărat cutremur de pământ! Adevărul este că agenţiei nu-i pasă prea mult de Hu Wang şi Chai Lin. Dar Larry Wang este unul dintre cei mai buni *field officers*, un funcţionar al guvernului. Ideea, că a putut dispărea în China, îi face pe mulţi să se caţere pe pereţi… Am alertat Centrala din Beijing şi pe toţi cei care ar fi fost în stare să ne ajute, dar fără niciun rezultat. A trebuit chiar să fac un drum până la Washington ca să discut despre afacerea asta cu directorul de la Operaţiuni, Robert-Cohen. S-a aflat despre asta chiar şi la Casa Albă. Am sosit de acolo cu instrucţiuni precise. Mai întâi de toate, trebuie să evităm ca „verişorii" să afle ceva. Apoi, trebuie să nu creăm nicio problemă politică cu Beijingul şi să ne concentrăm mai ales pe recuperarea lui Larry Wu.

— Este complet caraghios, remarcă Malko. Cred că sunt împreună toţi trei.

— La fel cred şi eu, confirmă americanul. Ultima condiţie este şi cea mai draconică. Operaţiunea de recuperare trebuie încheiată până la sfârşitul acestei luni. Adică la 31 martie, la miezul nopţii, trebuie să renunţ la tot şi să consider că Hu Wang, Chai Lin şi Wu Wang nu au existat niciodată.

Malko se uită la data marcată de ceasul său Breitling *Crosswind*. Erau în 19 martie. Le mai rămâneau exact douăsprezece zile.

— Ce putea să li se întâmple? întrebă ei. Dacă Guoanbu ar fi pus mâna pe ei, ce motive ar fi avut să ascundă acest lucru?

— Există două motive posibile, răspunse Philip Drake. Mai întâi, Larry Wu este cetăţean american. Chinezii nu doresc să aibă probleme cu noi. Poate că sunt foarte contrariaţi. Nu l-au identificat ca fiind unul dintre agenţii noştri şi îi ţin pe toţi în arest în secret pentru ca să-i poată face să vorbească şi să deconspire noua reţea.

— Dacă se află într-o închisoare chineză, mi se pare destul de greu să-i căutăm, remarcă Malko.

— Exact, recunoscu şeful Centralei CIA. Dar lucrul acesta nu este sigur. Mai există încă o mică şansă ca ei să fie pe undeva, în imposibilitatea de a lua legătura cu noi. Aceste circuite sunt realizate de amatori… În acest caz, dacă nu-i cauţi, vor sta acolo până când vor fi capturaţi. Hu Wang şi soţia lui nici măcar nu se mai pot întoarce la Beijing, unde s-a observat cu siguranţă dispariţia lor.

— Un om ca Tang Ho nu ar fi mai potrivit ca să-i găsească?

— El afirmă că nu au ajuns la Guangzhou. Au fost în mişcare însă vechile circuite ale grupului „Yellowbird", studenţi, simpatizanţi ai

Drepturilor Omului şi, uneori, chiar membri ai serviciilor de securitate chineze.

Zdrahonul cu mustaţa în formă de ghidon de bicicletă se apropie de masa lor.

— Domnii au mâncat bine?

Era clar că se grăbea să închidă. Philip Drake aruncă o privire la ceasul său.

— Excelent, spuse el.

Cei doi se sculară de la masă şi se îndreptară spre Pontiacul americanului.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse acesta din urmă.

El intră pe Gleanely Street, apoi pe Magazine Gap Road, o şosea ce urcă spre Victoria Peak.

— Deci ar trebui să începem cu Guangzhou, reluă Malko, în timp ce maşina escalada serpentinele.

— Da.

— Aveţi ceva contacte acolo?

— Da, avem pe cineva care are un contact în „Yellowbird" şi ar putea să ne aranjeze o întâlnire, dar poate fi riscant. Dacă reţeaua a fost penetrată, s-ar putea să fiţi aşteptat…

Perspectiva nu era deloc atrăgătoare…

China era o ţară totalitară, iar Malko nu avea acoperire diplomatică. Guoanbu putea să-l acuze de spionaj şi să-l pună la rece într-o închisoare pentru vreo câţiva anişori. CIA n-ar fi clintit niciun deget ca să-l caute. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Philip Drake suspină.

— Dacă aş putea, aş merge personal acolo, dar cei de la Langley mi-au interzis în mod oficial acest lucru.

— Unde mergem acum? întrebă Malko intrigat de acest urcuş spre punctul cel mai înalt al insulei.

Ei ajunseseră deja la cea mai mare altitudine a piscului Victoria ce domina Hong Kongul. Se aflau pe o esplanadă, în faţa unei enorme clădiri, de beton, terminalul Peak Tramway, funicularul ce lega partea de jos a oraşului de Victoria Peak.

— Admiraţi priveliştea! răspunse americanul cu un ton misterios.

Ei intrară în clădirea ce adăpostea un complex de restaurante şi de magazine ticsite de turişti. Malko îl urmă pe Philip Drake până la una din terasele complexului. Panorama era magnifică. Norii se împrăştiaseră şi,

dincolo de zgârie-norii oraşului de jos, se distingeau luminile navelor ancorate în port. Era o adevărată feerie de lumini. Philip Drake se apropie de un telescop orientabil, în care introduse o monedă de un dolar, apoi se uită prin el. După ce îi reglă poziţia, cedă locul lui Malko.

— Priviţi.

Malko îl ascultă şi putu să vadă un cargou ancorat în partea de vest a golfului. Semăna cu alte zeci de vase ancorate acolo. Cele care trebuiau să-şi descarce conteinerele, rămâneau în radă, din economie.

— Văd un vapor, zise el. Ce are special?

— Este cargoul portughez *Estoril*, explică şeful Centralei CIA. El trebuie să părăsească Hong Kongul la 1 aprilie, cu destinaţia Manilla. Şi să-i transporte pe Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu, dacă sunt găsiţi până atunci. Dar nu va putea rămâne aici nici o zi în plus.

— De ce un vas portughez?

— Nu doream să am de-a face cu „verişorii”, explică americanul aprinzându-şi o altă Gauloises blondes cu bricheta sa Zippo. Ei sunt în stare să-i respingă pe oamenii noştri. Aşa că am aranjat totul cu un informator al meu din Macao, Apolinario Ribeiro, membru al serviciilor portugheze. El este cel care a aranjat combinaţia cu căpitanul vasului *Estoril*. Plata s-a făcut în avans şi nu rămâne decât să-i îmbarcăm, dacă avem noroc.

— De ce?

— Pentru că portughezul meu a fost deja lichidat acum trei zile. A fost ciuruit de gloanţe în maşina lui, chiar în centrul insulei Macao. Treaba asta a pus capac la toate şi toată lumea e nervoasă. Tang Ho e un om bătrân şi sunt destui nenorociţi care vor să pună laba pe concesiunea jocurilor de noroc pe care el o deţine din 1962. Şi cum portughezul meu îl proteja… Adevărul este că omul era amestecat şi într-o istorie cu aur în care erau băgaţi nord-coreenii…

— Despre ce e vorba?

— Ei se ocupă de vânzarea aurului care intră în Macao în valize diplomatice. Adevărul este că omul meu era băgat până în gât în acest trafic. Era un tip nesătul…

Malko nu-l mai asculta. Zărise o siluetă care se apropiase de ei în penumbră. O femeie părea vizibil interesată de prezenţa lor.

— Nu suntem singuri, făcu el cu voce scăzută.

Ca şi cum l-ar fi auzit, necunoscuta făcu câţiva paşi în direcţia lor, iar Malko simţi cum i se accelerează bătăile inimii. În mâna dreaptă, ea ţinea

un obiect negru ce putea fi un revolver.

Capitolul III

— Nu vă temeţi, îl linişti americanul în şoaptă, este o prietenă, Shirley Yip, avem întâlnire cu ea.

Necunoscuta ieşi din umbră. Malko observă o claie de păr negru, o figură obişnuită, foarte puţin asiatică, cu pometţii accentuaţi şi o gură cărnoasă şi foarte roşie. Femeia avea o privire intensă, aproape hipnotică. Shirley Yip purta un taior cu fustă scurtă şi dreaptă, escarpeni şi, în mâna dreaptă, inevitabilul telefon mobil ce însoţea pe toţi locuitorii insulei.

— Shirley, spuse Philip Drake, ţi-l prezint pe prinţul Malko Linge, care a venit să ne ajute în operaţiunea noastră.

Shirley Yip întinse spre Malko o mână fină cu degete lungi şi subţiri.

— Bine aţi venit în Hong Kong. Sunteţi aici pentru prima oară?

— Nu chiar.

El îşi mai riscase viaţa în Hong Kong, fiind cât pe-aci să şi-o piardă, cu ani în urmă[21].

— Shirley este o veche militantă pentru Drepturile Omului, interveni Philip Drake. Ne-am cunoscut în 1989, cu ocazia organizării reţelei „Yellowbird”. Ea s-a luptat din răsputeri pentru salvarea disidenţilor. Am rămas de atunci în contact şi ea este cea care mi-a adus fotografia lui Hu Wang. Tot ea l-a înrolat din nou pe Tang Ho pentru ultima parte a exfiltrării. Încercăm să nu fim văzuţi împreună, de aceea am aranjat această întâlnire clandestină. Cu siguranţă că oamenii din Guoanbu o au în evidenţă.

— Vă mulţumim că aţi acceptat să ne ajutaţi, făcu Shirley Yip cu căldură.

Se vedea că este o „passionaria”, o femeie cu emoţii puternice.

— Britanicii nu joacă niciun rol în această afacere? întrebă Malko mirat.

— Niciunul, făcu Philip Drake. Ei se consideră ca şi plecaţi de aici şi nu vor să facă nimic ce ar putea să învenineze o tranziţie şi aşa destul de penibilă pentru ei. Mai mult, cred că unii dintre ei sunt informatori ai Guoanbu…

Malko fu străbătut de un fior. Se făcuse deodată frig pe această terasă, măturată de briza marină, ce oferea o privelişte atât de minunată. Şi mai departe de rada presărată cu luminile vapoarelor se puteau vedea luminile

din Kowloon, cu enorma reclamă Motorola alături de *Peninsula*. Shirley Yip fixă o privire arzătoare asupra lui Malko şi spuse cu o voce dulce:

— Philip v-a explicat că primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să mergeţi la Guangzhou?

— Nu încă, dar nu sunt convins de asta.

— Desigur că este riscant, dar acesta este primul demers ce trebuie făcut. Shirley conduce o agenţie de voiaj prin care trimite în China o mulţime de turişti. Ea se va ocupa de viza dumneavoastră.

— Este foarte simplu, adăugă femeia, chinezii încurajează foarte mult turismul. Zilnic, o angajată de-a mea aduce paşapoartele şi le ridică apoi după patru ore. Aveţi dreptul la o singură călătorie.

— Şi ce voi face eu la Guangzhou? întrebă cu nedumerire Malko.

— Mai întâi, vă veţi întâlni cu un *field officer* recrutat de mine, Jim Mahoney, îi explică americanul. Între timp, reţeaua „Yellowbird" din Guangzhou care trebuia să-i primească pe fugari va putea să intre în legătură cu Shirley. Ei îi vor lăsa un mesaj lui Jim, pentru ca dumneavoastră să-l puteţi contacta. Desigur că este nevoie de multă prudenţă. Căci, dacă, aşa cum bănuiam, Guoanbu a infiltrat reţeaua, puteţi nimeri chiar în mâinile lor.

Malko nu spuse nimic. Era trimis din nou la moarte.

Trebuia să „testeze" o reţea putredă, într-o ţară ostilă, în care represiunea era feroce. Era ca şi cum ar fi fost obligat să tragă de un fir care avea la celălalt capăt o grenadă… Revăzu apoi în gând teancurile de facturi care se ridicau pe biroul său, la fel ca în fiecare primăvară, după lucrările de amenajare ale castelului din Liezen. Nu avea dreptul şi nici mijloacele necesare ca să-şi permită un refuz. La fel ca şi vechii samurai, ştia că sabia sa era sortită luptei. Cu preţul vieţii sale.

Privirea lui Shirley Yip îl fixa cu o intensitate aproape jenantă, ca şi cum s-ar fi temut că va fi refuzată. Malko se decise să nu mai prelungească suspansul.

— Când trebuie să plec acolo?

— Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

— Da.

— Daţi-mi-l. La ce hotel staţi?

— *Grand Hyatt*… Camera 2720.

— În regulă, mâine seară vi-l aduc înapoi, cu viza.

Malko îi întinse paşaportul pe care ea îl strecură în buzunarul taiorului.

— Bine, acum vă las, zise ea.

Ea dădu mâna cu Malko, apoi îl îmbrăţişă pe Philip Drake, se îndreptă spre ieşirea terasei şi dispăru. Americanul o urmări cu privirea.

— Shirley este o fată minunată, spuse el. A sosit aici acum treizeci de ani. Este fiica unui general din Kuomintang. Şi-a făcut studiile la UCLA[22] şi vorbeşte chineza, japoneza şi chiar coreeana. Este despărţită de soţul ei şi îşi petrece cea mai mare parte a timpului luptând pentru apărarea Drepturilor Omului.

— Şi aveţi încredere în ea?

— O încredere absolută. Când am pus pe picioare reţeaua noastră „Hong Kong Express”, acum şapte ani, ea şi-a asumat nişte riscuri inimaginabile, ducându-se să caute oameni pe coasta cealaltă. Dacă ar fi fost prinsă, nu am mai fi revăzut-o niciodată.

Ei ajunseră la Pontiac. Douăzeci de minute mai târziu, Philip Drake îl lăsa pe Malko în faţă la *Grand Hyatt*. Înainte de a se despărţi, îi strecură în mână o carte de vizită.

— Aveţi aici adresa lui Jim în Guangzhou. Bineînţeles că nu îi veţi telefona. Trebuie să mergeţi direct la el. Noi nu ne vom mai revedea decât la întoarcerea dumneavoastră.

— Ce voi face în cazul că îi găsesc pe fugari?

— Nimic. Îi încurajaţi numai şi le daţi ceva bani, în cazul în care au nevoie. După aceea, veniţi urgent înapoi şi ne spuneţi ce se întâmplă pe acolo.

— Dar dacă s-a întâmplat ceva acolo, cum se face că Shirley nu este la curent?

— Ea nu poate intra în legătură cu prietenii ei din Guangzhou, pentru că evită să-i sune la telefon din cauza interceptărilor tehnice… Cât despre Jim, lui nu-i place să se amestece în treaba asta.

Perplex, Malko intră în holul monumental al hotelului ce semăna cu un templu naţional-socialist, cu imensele sale coloane de marmură şi dimensiunile lui gigantice. Odată ajuns în camera sa aflată la etajul douăzeci şi şapte, începu să contemple golful Hong Kongului, chinuit de nelinişte. Oare sosirea sa în Hong Kong scăpase vigilenţei celor din Guoanbu?

Desigur că englezii încă mai deţineau controlul poliţiei de frontieră, dar serviciile chineze aveau cu siguranţă acces în reţeaua lor de calculatoare. Oricum, se va lămuri curând.

*
* *

Ziua trecuse foarte repede din cauza decalajului de fus orar.

Malko se plimbase ca un turist obişnuit prin ceea ce mai rămăsese din fostul Hong Kong, vizitând Hollywood Road cu anticarii lui, străduţele cu trepte ce escaladau colinele din „Mid-Levels”, ulicioarele din Kowloon cu animaţia saloanelor de mahjong din care se auzeau sunetele pieselor de domino împreună cu ţipetele jucătorilor. Hong Kongul era cu siguranţă unul dintre oraşele cele mai zgomotoase din lume. Cantonezii nu ştiau să vorbească încet. Chiar şi în conversaţia cea mai paşnică, aveai permanent impresia că sunt gata să se strângă de gât.

Malko mâncase o supă de şarpe pe Temple Street şi luase o cafea într-un *lobby* la hotelul *Peninsula*, în faţa căruia se aliniau cele douăsprezece Rolls-Royce-uri verzi, rezervate oaspeţilor. Aici nu se schimbase nimic, în afară de faptul că apăruse un turn cu treizeci de etaje, construit în spate pentru extinderea hotelului. În *South China Morning Post*, un editorial exalta într-o limbă de lemn întoarcerea Hong Kongului la patria-mamă. Adevărului i se pregătea botniţa încă invizibilă, dar înfricoşătoare a Marelui Frate, gata să-şi instaleze teroarea.

Din pură nostalgie, Malko se întoarse pe insulă cu un vaporaş cu banchetele de lemn lustruite de uzură şi de murdărie. Mângâiat de briza mării, el era singurul alb. Debarcă la Pier de Wan Chai, la câteva sute de metri depărtare de *Grand Hyatt*, şi trecu prin faţa impresionantului zgârie-nori cu şaptezeci şi opt de etaje, Central Plaza, unde îşi avea sediul Guoanbu.

Recepţionerul nu avea niciun mesaj pentru el. Era ora nouă seara şi Shirley Yip nu dăduse niciun semn de viaţă. Un pic mirat, se îndreptă spre ascensor, unde introduse cheia camerei sale într-o deschizătură aflată sub tabloul cu butoane. La ora aceea, ascensoarele erau blocate pentru cei ce nu erau clienţii hotelului. Un cuplu de chinezi pătrunse şi el în cabină. Apoi, chiar în clipa în care uşile începuseră să se închidă, o siluetă se strecură înăuntru, rezemându-se de peretele opus lui Malko.

Era Shirley Yip…

În lumina puternică, ea era cu adevărat superbă. Avea o privire luminată parcă din interior şi o gură cărnoasă, iar sprâncenele îi erau bine conturate. Un taior mulat pe corp dezvăluia privirilor picioarele lungi şi nervoase. Şi,

bineînţeles, avea în mână nelipsitul telefon portabil. Malko se pregătea să o salute, dar ea, privindu-l cu înţeles, îi propuse zâmbind cu o voce arzătoare:

— *Massage?*

Cei doi chinezi o fulgerară cu o privire ultragiată şi îi întoarseră spatele. Shirley Yip rămase cu ochii aţintiţi spre Malko, şi, cu un surâs pe buze, îşi plimbă lent mâna pe pântece, cu un gest deosebit de expresiv. Cei doi chinezi schimbară câteva cuvinte rostite cu o voce joasă şi ton reprobator şi ieşiră valvârtej din cabină, imediat ce aceasta se opri la etajul al optsprezecelea, ca şi cum ar fi fost urmăriţi de fantoma lui Deng Xiaoping!

După ce uşile s-au închis în urma lor, Shirley Yip izbucni în râs:

— Este mult mai prudent să mă ia drept prostituată! Asta fac ele aici, iar hotelul este plin de târfe.

— Dar unde eraţi? întrebă Malko mirat.

— Vă aşteptam în hol împreună cu celelalte fete…

Ascensorul se opri la etajul douăzeci şi şapte, iar ei ieşiră împreună. Când intrară în cameră, Shirley Yip scoase paşaportul lui Malko aflat într-un plic gros.

— Iată, aveţi deja viza. V-am reţinut un loc la clasa întâi în trenul direct Kowloon – Guangzhou care pleacă mâine dimineaţă, la ora opt şi jumătate. Trebuie să fiţi acolo cu o jumătate de oră mai devreme. Mai aveţi aici aproape cincizeci de mii de dolari HK. Sunt valabili pe cealaltă coastă. Un dolar valorează cam un yuan. Şi mai aveţi adresa scrisă în limba chineză a biroului lui Jim Mahoney. Şoferii de taxi nu înţeleg engleza. Ah, trebuie să vă dau şi parola pentru persoana cu care vă veţi întâlni din partea mea, Li Lu.

— Ce-ar fi să coborâm să bem ceva, propuse Malko. Locul acesta nu pare să fie lipsit de baruri.

— Nu cred că ar fi prea prudent, obiectă Shirley Yip. Dar dacă aveţi ceva în minibar…

— Cum să nu, ce doriţi să beţi?

— Dacă aveţi din ce să preparaţi un „side car”… Două părţi de Cointreau, trei de coniac şi o parte de suc de lămâie. Este cocteilul meu favorit.

În timp ce el căuta în minibar, ea se aşeză într-unul din fotolii, lângă fereastra ce dădea spre golf. Când Malko îi aduse cocteilul, ea luă paharul şi îl ridică.

— Să închinăm pentru călătoria dumneavoastră.

El se aşeză în faţa ei. Fusta taiorului era atât de scurtă, încât la fiecare mişcare, se putea vedea triunghiul alb al slipului, dar Shirley părea că nu bagă de seamă.

— Să sperăm că totul se va termina cu bine, zise el.

Privirea fetei deveni brusc gravă.

— Sunteţi un bărbat curajos. Guoanbu este foarte eficace şi încăpăţânat să îi vâneze pe disidenţi.

— Dumneavoastră ce credeţi că s-a întâmplat?

Privirea ei îşi pierdu din intensitate.

— Nu ştiu. Dacă Guoanbu a reuşit să infiltreze filiera, nu veţi reuşi să o vedeţi pe Li Lu. Altfel, ar putea să existe mai multe ipoteze.

— Cine este Li Lu?

— O studentă de la Universitatea din Canton. Trebuie să vă dau parola ca să vă recunoască. Este vorba de un poem. Dumneavoastră trebuie să-i recitaţi primele versuri, iar ea va completa restul. Astfel, veţi putea fi siguri amândoi că nu sunteţi agenţii ai Guoanbu.

Ea luă o foaie de hârtie împăturită din buzunarul taiorului, o desfăcu şi citi:

— *„Pretty Little Tree. You will no longer be alone in a cover of the big Forest…”*. Li Lu va trebui să răspundă: *„The cold winter is almost over. Come and let the strange bird sing to you. Come and rest in a new forest. We are waiting.”*[23]

Ea împături din nou hârtia şi i-o întinse zicându-i cu vocea sugrumată de emoţie:

— Vă rog să mă scuzaţi. Atâta lume aşteaptă de atâta vreme să audă acest poem ce simbolizează libertatea… deşi nu este decât o poezioară pentru copii.

Ochii ei erau din nou strălucitori din cauza lacrimilor. Chinezii plâng cu uşurinţă, dar au o duritate de titani. Era o problemă de cultură. Ea îşi terminase porţia de „side car” şi Malko se întoarse la minibar ca să prepare alta. Cum nu mai avea Cointreau, luă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne.

— Să bem pentru „Yellowbird”… propuse el.

Şampania readuse zâmbetul pe faţa lui Shirley Yip. Ei terminară aproape fără să-şi dea seama sticla de Taittinger, vorbind de una şi de alta. Shirley Yip nu părea prea grăbită să plece, vorbind neobosită de activitatea ei de militantă. În repetate rânduri, privirile lor se întâlniseră, dar ea

întorcea ochii de fiecare dată. Ea se ridică, se îndreptă spre fereastră şi se aplecă în afară. Avea impresia că se află într-un avion. Chinezoaica întinse mâna către Kowloon, spre partea dreaptă a hotelului *Peninsula*.

— Acolo veţi pleca mâine dimineaţă, la gara Hung Hom.

Malko se apropie ca să vadă ce îi arată, chiar în momentul în care femeia se întorcea. Feţele lor aproape că se atinseră. El văzu atunci o lumină nouă în pupilele negre, iar Shirley spuse deodată:

— Este uimitor să vă riscaţi viaţa pentru oameni pe care nu i-aţi întâlnit niciodată.

Malko nu mai vedea decât superbele buze roşii care se mişcau la câţiva centimetri de obrazul lui. Nu va putea şti niciodată care din ei a făcut primul gest, dar buzele lor se întâlniră, apoi rămaseră ca sudate. Limbile lor se căutară. El simţi cum corpul tinerei femei i se dăruieşte cu un gest de abandon total, în timp ce braţele ei i se încolăceau în jurul gâtului. La rândul lui, Malko o îmbrăţişă, iar pântecele femeii se lipi de el cu o mişcare unduitoare, mută, dar elocventă.

Ea nu protestă când el îi desfăcu nasturii taiorului, în timp ce gurile lor continuau să fie încleştate. El simţi în căuşul palmelor sânii tari şi ascuţiţi, protejaţi de sutienul subţire ca o pânză de păianjen. În timp ce îi mângâia, el simţi cum trupul femeii se lipea şi mai strâns de trupul său. Ei se aflau încă în picioare, sprijiniţi de pervazul ferestrei. Malko nu voia să rupă magia clipei.

Cu gingăşie, el ridică fusta taiorului, iar degetele sale atinseră coapsele şi sexul fierbinte. Shirley Yip gemu în timp ce el făcea să alunece slipul alb pentru a pătrunde în ea, masând-o uşor. Unghiile femeii se înfipseră în ceafa lui, tânăra se cambră, pentru ca el să poată pătrunde mai uşor în intimitatea ei.

Malko era acum sigur că ea se va lăsa dusă la pat, dar lui îi veni ideea de a face dragoste acolo, cu faţa spre China; era ca o sfidare erotică a adversarilor lor comuni.

El îi ridică şi mai mult fusta, descoperindu-i pântecele, apoi se desfăcu şi îşi eliberă membrul dur ca o bară de fier. Îndoindu-şi uşor genunchii, putu găsi uşor sexul tinerei femei şi îl penetră cu blândeţe, dar, în mod inexorabil, intră în el până la rădăcină. Pentru prima oară, ea îşi dezlipi buzele de gura lui şi scoase un ţipăt uşor.

— Oh, *my God!*

Străpunsă până în adânc, ea simţea că i se taie respiraţia. Cu gesturile unui om ce se îneacă, ea îşi schimbă poziţia. Cu spatele rezemat de geam, ea înlănţui din nou cu braţele gâtul lui Malko. Apoi ridică picioarele şi le strânse în jurul bărbatului. Capul atingea peretele de sticlă în ritmul trupurilor împreunate, dar ea nu părea să-şi dea seama. Malko se mişca într-un du-te-vino onctuos ce-i dădea senzaţia că de fiecare dată o pătrunde şi mai adânc. Shirley respira din ce în ce mai repede. Când îşi dădu seama că a sosit momentul în care el se va descărca, îşi încordă muşchii cei mai secreţi în jurul membrului, aspirându-l ca un animal viu. Într-un ultim puseu, el explodă, proiectând-o pur şi simplu în peretele de sticlă. Continuau să rămână lipiţi, apoi Shirley lăsă picioarele în jos, în timp ce faţa îi era ascunsă la pieptul lui Malko. El îi simţea bătăile inimii prin cămaşa de mătase. Ea murmură:

— Nu mă gândeam la asta când am venit aici… Dar…

— Dar ce?

— A fost ceva mi puternic decât mine, adăugă ea. Din clipa în care v-am văzut, v-am găsit extrem de atrăgător. Şi apoi, ceea ce faceţi pentru noi este minunat.

Malko rezistă tentaţiei de a-i spune că făcea acest lucru şi pentru a-şi menţine pe picioare bătrânul său castel. Ce rost avea ca să-i risipească iluziile?

În cele din urmă, chinezoaica se desfăcu din îmbrăţişare şi se strecură în baie.

Când ieşi de acolo, era proaspătă ca un trandafir. Malko mai simţea încă în palme moliciunea şi căldura pielii ei.

— Noroc pentru mâine, zise ea îmbrăţişându-l din nou peste pragul uşii. Toate speranţele noastre depind de dumneavoastră.

*

* *

Călătorii care aşteptau să plece spre Guangzhou formau o coadă groasă între barierele de metal. În gările chinezeşti, nu se putea urca nimeni în tren până în ultimul moment.

Malko privi în jurul său şi văzu puţini străini; chinezi încărcaţi cu pachete necrezut de mari se duceau în vizită la „verişorii”[24] de dincolo. În cele din urmă, li se permise să urce şi se trezi într-un vagon de clasa întâi,

ticsit până la refuz. Cu viteză redusă, convoiul de vagoane traversa Kowloon şi Noile Teritorii. Până la staţia terminus, nu avea nicio oprire.

Vânzătorii de ziare, de ţigări şi de sandviciuri colindau vagoanele, oferindu-şi marfa cu voci ascuţite. Malko îşi observă vecinii, încercând să ghicească dacă este urmărit. Acest lucru i se păru absolut imposibil.

Învăţase poemul pe de rost. Îşi aminti de seara petrecută cu Shirley Yip. Limbile rele spuneau că femeile chineze aveau un seif între picioare. Dar acesta nu era valabil şi în cazul lui Shirley, care i se dăruise cu ardoarea unei femei pline de senzualitate. Şi acum simţea parcă senzaţia de extaz provocată de sexul ce îl aspirase cu atâta nesaţ.

Bătăile inimii i se înteţiră. Tocmai traversau o gară mică. Putu să vadă numele ei scris în limba engleză. Lo Wu. Era punctul de frontieră. În acelaşi moment, văzu santinela îmbrăcată în verde, având un Kalaşnikov atârnat pe umăr şi arborând o şapcă împodobită cu o stea roşie. Se afla în China Comunistă. Apoi trenul luă viteză traversând o câmpie searbădă, apoi, oraşul „special” Shenhen, unde milioane de muncitori lucrau în fabrici ultramoderne. O voce melodioasă anunţă, mai întâi, în chineză şi, apoi, în engleză:

— Ajungem în Guangzhou peste o oră şi zece minute.

Zarurile erau aruncate. El închise ochii. Ce păcat că Shirley nu era cu el… Malko dormită până la destinaţie. Afară era o vreme închisă şi rece. Noua gară din Guangzhou nu era terminată: se vedea cimentul brut, culoarele reci şi gheretele de sticlă ale poliţiei de frontieră a Republicii Populare Chineze. Când îi veni rândul, întinse paşaportul, un pic nervos.

După ce i se aplică ştampila, Malko coborî la nivelul inferior ca să iasă în stradă.

Se afla deja în gura lupului.

Capitolul IV

Guangzhou era un fel de copie a Bangkokului, dar părea cu mult mai îmbâcsit şi murdar. Un amalgam de biciclete, taxiuri roşii, nenumărate autobuze, maşini particulare şi şarete se revărsa cu greu pe străzile cu mult prea înguste pentru această circulaţie monstruoasă. Cele câteva autostrăzi urbane aeriene, construite pe poduri de beton, nu erau nici ele mai puţin sufocate.

Prin fereastra deschisă a taxiului, Malko primea în plămâni un concentrat de otrăvuri. Taxiul era o adevărată epavă cu canapelele sfâşiate, cu vopseaua scorojită şi cu clanţele de la portiere smulse. Îl luase la ieşirea din gară şi şoferul demarase pe cauciucurile lăsate, după ce aruncase o privire pe adresa scrisă în limba chineză. Trebuia să-l conducă la *China Hotel Tower*.

Urbanismul era la fel de sălbatic ca şi traficul. La mică distanţă de gară, Malko trecuse pe lângă un imobil de optzeci şi cinci de etaje abia terminat, demn de Wall Street, apoi văzu un altul, în formă de piramidă, cu o superbă faţadă aurită, pe al cărui fronton flutura un drapel roşu. Dar cea mai mare parte a construcţiilor se compunea din bare verticale de treizeci de etaje sau din case vechi, cu faţadele înnegrite, ale căror ferestre şi balcoane erau protejate de grilaje pentru pus rufele la uscat.

Era imposibil să te descurci în acest labirint cu numele străzilor caligrafiate numai în hieroglife chinezeşti. După trei sferturi de oră, taxiul urcă pe o rampă şi îl lăsă pe Malko în faţa intrării de la *China Hotel*. Holul său imens, cu dale de porfir ce străluceau ca suprafaţa unui patinoar, era plin cu o mulţime gălăgioasă. Orientându-se după câteva indicatoare scrise în engleză, Malko se îndreptă spre blocul turn din partea nordică, traversând o galerie comercială plină de animaţie. Ca şi în Hong Kong, telefonul portabil părea o prelungire naturală a tuturor celor pe care îi întâlnea. La etajul al doisprezecelea, în faţa ascensoarelor, pe o placă de cupru, se putea citi: „American Consulate. Economical Section. Apartamentul 1260."

El sună şi intră. O secretară chinezoaică ridică ochii de pe ecranul calculatorului.

— Am întâlnire cu domnul Mahoney, spuse el.

Ea se sculă în picioare, băgă capul pe uşa unui birou, apoi îi făcu lui Malko semn să intre. Jim Mahoney era un tip cu trăsături energice, cu nasul lung şi cu trupul slab ca un schelet. El îl întâmpină pe Malko cu căldură.

— Cu siguranţă că vă este foame, spuse el. Veniţi să mâncăm ceva.

Malko acceptă fără să comenteze nimic. Cei doi coborâră la primul etaj, intrând într-un restaurant aproape pustiu. Americanul comandă raţă, pui, clătite cu creveţi şi eternul Tsing-Tao, apoi explică:

— Aici putem vorbi liniştiţi. În biroul meu mă tem pentru că în ţara asta sunt puse microfoane peste tot.

— Aveţi vreo veste de la o anume Li Lu?

Jim Mahoney dădu afirmativ din cap.

— Da, a trecut ca să mă vadă aseară târziu. Era extrem de neliniştită. Ieri au căutat-o oamenii PSB-ului. Din fericire, nu au găsit-o. Fiind prevenită de mama ei, nu a mai venit să se culce acasă.

— Şi ce înseamnă asta?

Reprezentantul CIA clătină din cap.

— Nu pot fi sigur de nimic, dar nu prea cred în coincidenţe.

Malko mesteca fără poftă carnea de raţă. Însemna că Guoanbu îl supraveghea poate chiar de la început şi că era deja la curent cu venirea lui la Guangzhou. Ştirea era de prost augur! Desigur, că nu doreau ca el să o poată contacta pe prietena lui Shirley Yip.

— Ce se poate face în acest caz? întrebă el.

— În locul dumneavoastră, aş merge să admir Râul Perlelor şi apoi aş pleca de aici cu primul tren. Părerea mea este că Hu Wang şi Larry Wu au fost interceptaţi de PSB. Nu mai este nimic de făcut.

Malko înghiţi o bucăţică de friptură de raţă. Dacă nu ar fi avut loc acea scurtă întâlnire cu Shirley Yip, probabil că ar fi ascultat sfatul americanului. În profesia asta, cei care se jucau cu focul nu trăiau prea mult.

— Cred că voi încerca totuşi să dau de ea.

Americanul făcu un gest fatalist.

— *Go ahead*, dar să nu spuneţi că nu v-am prevenit. Când ieşiţi de aici, luaţi un taxi pentru *White Swan Hotel*. Se află pe malul Râului Perlelor. Hoinăriţi prin *lobby* vreun sfert de oră, apoi plecaţi pe jos de-a lungul râului în sensul descendent al pantei. Locul este încântător, plin cu pescari şi perechi de îndrăgostiţi. Aleea încadrată de râu şi de terenurile de tenis are multe bănci. Li Lu va sta pe a şasea bancă, numărând de la hotel. Sau, pe a şaptea, dacă nu găseşte locul liber.

— De ce trebuie să merg mai întâi la *White Swan?*

— Pentru că ea se va afla din timp acolo jos şi va încerca să vadă dacă nu sunteţi urmărit, înainte de a vă întâlni.

— Cum arată Li Lu?

— Micuţă, zveltă, cu părul lung şi cu ochelari cu montură de metal. Este foarte drăguţă.

Ei terminară de mâncat şi se despărţiră în hol. Malko se întreba dacă făcuse bine venind în acest oraş cu şapte milioane de locuitori în care nu avea nici măcar un singur aliat.

*

* *

Râul Perlelor, ce străbătea oraşul Guangzhou de la est la vest, semăna cu un canal de scurgere împuţit. În el se deversau toate deşeurile Cantonului, iar apele sale cenuşii aveau un aspect vâscos. O barcă cu motor, aflată sub pavilion roşu trecu lăsând în urma ei o jerbă de spumă. Pe malul sudic al râului, se înălţau nişte oribile ţarcuri din ciment pentru iepuri, chiar în faţa hotelului *White Swan*, o construcţie modernă, dar lipsită de farmec ce domina locul în care râul se despărţea în două. Şi aici, era un adevărat furnicar, mai ales chinezii veniţi din provincie care se fotografiau care mai de care în enormul atrium ce domina râul. Pretutindeni se aflau fântâni arteziene şi o uriaşă risipă de marmură. Malko se amestecă într-un grup gălăgios de turişti canadieni şi admiră priveliştea şi după ce sfertul de oră se scurse, coborî la nivelul inferior şi ieşi. Hotelul era construit în insula Shemien care era considerată un fel de rezervaţie cu clădiri construite la începutul secolului. Pe atunci, acest loc era cu siguranţă încântător…

Malko începu să se plimbe pe drumul ce se întindea de-a lungul râului cu ape pestilenţiale, ce era frecventat de pescari, de bătrâni şi de îndrăgostiţi. O observă de departe pe fata cu care avea întâlnire. Li Lu semăna mai degrabă cu o fetiţă, cu figura ei de intelectuală, cu părul lung şi cu o rochie ce-i ajungea până la glezne. Ea părea cufundată în lectura unei cărţi. Malko se aşeză pe bancă lângă ea. O văzu cum lasă cartea pe genunchi şi cu vocea scăzută spuse fără să o privească:

— *„Pretty Little Tree. You will no longer be alone in a cover of the big forest…”*

Chinezoaica întoarse capul către el şi continuă cu o voce melodioasă:

— *„The cold Winter is almost over. Come and let the strange bird sing to you. Come and rest in a new forest. We are waiting.”*

Vocea i se frânse, dar imediat continuă:

— Sosiţi din Hong Kong? Aţi văzut-o pe Shirley Yip?

— Da. Ştiţi de ce am venit aici?

— Da, dar nu înţeleg de ce. Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu au plecat deja.

— Dar nu au sosit la Hong Kong, spuse Malko. Aşadar, ceva trebuie să se fi întâmplat între Guangzhou şi Hong Kong.

Li Lu se încruntă.

— Nu mai înţeleg nimic! Cel care i-a condus până în satul de pescari unde trebuiau să se îmbarce pentru Hong Kong s-a jurat că nu a avut niciun

fel de probleme.

— Cine este?

— Este un băiat foarte cumsecade, afirmă fata cu convingere. A făcut contrabandă şi ne-a ajutat să exfiltrăm disidenţi în diferite ocazii.

— Nu putea să vă mintă?

— O, nu! Nu cred.

Fata părea foarte sigură de el.

— De altfel, puteţi să-l cunoaşteţi. Se numeşte Lionel…

Li Lu privea nervoasă în jurul ei. Era ca un animal la pândă.

— Mi s-a spus că sunteţi urmărită de cei din PSB, spuse el.

Chinezoaica clipi din ochi ca o pasăre speriată.

— Au trecut ieri pe la mine pe acasă. Dar asta s-a mai întâmplat şi altă dată. Vor să culeagă informaţii şi să ne intimideze… Este probabil o coincidenţă.

Malko prefera să nu-i spună că el nu crede în coincidenţe. Era prea grăbit să plece din Guangzhou.

— Unde aş putea să-l văd pe acest Lionel? întrebă el.

— Ne aşteaptă la *Baiyun Guest House*. A acceptat să vă vadă pentru că nu are nimic să-şi reproşeze.

— Lionel nu pare a fi un nume chinezesc, remarcă Malko.

Fata râse uşor.

— Acest nume seamănă un pic cu numele său de chinez şi lumea se distrează să-i spună aşa.

Li Lu îl conduse pe Malko până la cheiul Yanjian Xilu, un loc asurzitor şi aglomerat. Le trebui un sfert de oră până să găsească un taxi. Maşina, vopsită pe din afară în roşu, era înfiorător de murdară în interior. Locul rezervat clienţilor era minuscul, iar Malko fu nevoit să călătorească cu genunchii lipiţi de bărbie! Cei doi coborâră într-o piaţă din nordul oraşului, aşezată într-un cartier plin cu clădiri moderne. *Baiyun Guest House* era un turn cu douăzeci şi cinci de etaje. Malko o urmă pe Li Lu până la parchingul situat alături.

— Iată-l pe Lionel! făcu ea arătând spre un tânăr cu plete lungi, sprijinit neglijent de un Mercedes verde, care tocmai se pregătea să vorbească la telefonul său portabil. Era îmbrăcat cu blugi, cămaşă pestriţă şi geacă şi avea aerul unui şmecher extravertit. În clipa în care o zări pe Li Lu, închise telefonul şi o îmbrăţişă pe tânăra studentă într-un mod ce îl făcu pe Malko

să creadă că raporturile dintre cei doi nu erau strict culturale. Lionel îi strânse mâna lui Malko şi spuse: *„Hello, sir.”*

— Lionel nu vorbeşte bine engleza, preciză Li Lu. Eu voi fi interpreta dumneavoastră. Să mergem să bem un ceai.

Împreună intrară în holul lui *Baiyun*, trecând prin faţa unui acvariu plin cu peşti roşii imenşi ce păreau aduşi de la Cernobâl.

— Ce doriţi să aflaţi?

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Hu Wang, cu soţia lui şi cu prietenul lor, Larry Wu.

Li Lu traduse, iar Lionel se lansă într-o lungă explicaţie în limba chineză pe care fata o traducea în engleză:

— El i-a luat în primire aici, la *Baiyun Guest House*. Timp de două zile, ei au stat aici sub nume false. El spune că i-a condus cu o maşină, însoţit de un poliţist, un prieten de-al său.

— Un poliţist? se miră Malko.

— Da, un membru al PSB, care a fost plătit ca să-i treacă de eventualele baraje… A mai procedat şi altă dată aşa.

— Şi unde au plecat?

— Într-un sat de pescari, Xijong, aflat în nordul coastei.

— Şi acolo, ce s-a întâmplat?

— Cele trei persoane au fost preluate de oameni ce tocmai veniseră din Hong Kong. În schimb, Lionel a primit un Mercedes, după cum fusese înţelegerea. Este vorba de o maşină furată în Hong Kong. Fugarii au plecat cu un „tai-fei” şi nu au mai fost văzuţi de atunci.

— Ce este un „tai-fei”?

— Este un vapor foarte rapid, utilizat de contrabandişti…

— În ce direcţie a plecat?

— A plecat spre un alt sat de pescari, Tap-Mun, care se află pe teritoriul Hong Kongului.

Cu ochii aţintiţi către Malko, tânărul aprobă energic cu capul.

— Sunteţi absolut sigură că el spune adevărul? insistă Malko.

Li Lu făcu ochii mari.

— Bineînţeles, doar îl cunosc foarte bine! Este prietenul meu. A fost foarte fericit să aibă maşina asta. Mi-a arătat-o chiar a doua zi. Atunci nu avea încă placa. L-a costat două mii de yuani ca să o înmatriculeze…

Malko remarcase în parching placa albastră cu două litere şi patru cifre, după modelul folosit în Guangzhou.

— Aşadar, Hu Wang, soţia acestuia şi Larry Wu au plecat cu bine spre Hong Kong?

Ea traduse întrebarea şi Lionel izbucni în râs, făcând gesturi ample de rămas bun…

— Ei l-au salutat de pe vapor, traduse fata. Iar el i-a văzut îndepărtându-se în mare viteză.

— Au putut oare fi interceptaţi de vreun vas chinez?

Lionel se lansă într-o volubilă cascadă de cuvinte, tradusă imediat de către fată.

— El afirmă că lucrul acesta este imposibil. Tot cu acest vapor, a trimis unui anticar din Hong Kong câteva piese antice ce au aparţinut dinastiei T'ang. Anticarul, patronul prăvăliei White Cloud Antics i le-a plătit deja, deci obiectele au ajuns la el.

Încântat de această explicaţie imparabilă, Lionel îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo, strălucitoare, pentru care, cu siguranţă, nu plătise nicio taxă vamală. Malko era perplex. Cum au putut fugarii să dispară între insula Tap-Mun şi Hong Kong? Era clar că nu mai avea ce căuta aici, în Guangzhou.

Cei trei ieşiră din local şi, când ajunseră în parching, Lionel deveni deodată nervos. Îi spuse repede ceva lui Li Lu, care păli.

— Mi-a spus că tocmai a observat doi agenţi ai PSB. Trebuie să plecăm de aici. Mai aveţi nevoie de mine?

— Nu, recunoscu Malko.

Ea deschise portiera Mercedesului şi mai spuse:

— Îmbrăţişaţi-o pe Shirley din partea mea şi spuneţi-i că într-o bună zi vom fi şi noi liberi ca ea!

Lionel se strecură la volan şi, făcându-i cu ochiul lui Malko, demară în viteză.

Malko văzu atunci cum doi chinezi săriră într-o maşină ce plecă în urmărirea Mercedesului. Era cazul să dispară. Ceru portarului să-i găsească un taxi.

Toată această poveste devenea din ce în ce mai bizară. În aparenţă, în China nu se petrecuse nimic grav. Atunci, de ce PSB-ul era brusc interesat de Li Lu? Şi cum de se evaporaseră cei trei fugari între Tap-Mun şi Hong Kong? Şi, mai ales, de ce afirmase Tang Ho că aceştia nu apucaseră să se urce pe vapor? Malko nu reuşise să găsească răspuns la niciuna din aceste

întrebări când taxiul îl lăsă la o distanţă de un kilometru depărtare de gară, căci nu avea autorizaţie ca să se poată apropia mai mult.

*
* *

Malko aştepta în mijlocul unui puhoi de turişti, de astă dată, ceva mai relaxat. Trecuse de poliţia de frontieră fără nicio problemă şi, în timp ce tovarăşii săi se grăbeau să intre într-un *Duty-Shop* destul de prost aprovizionat, încercă să pună cap la cap toate datele problemei.

Cei trei fugari dispăruseră în mijlocul Mării Chinei, într-un spaţiu de treizeci de kilometri. Totuşi, echipajul nu-i aruncase în mare! Malko nu putea exclude ipoteza arestării fugarilor de către echipajul unui vas-patrulă, care ar fi lăsat vaporul să-şi continue cursa. Membrii echipajului puteau să-i ascundă adevărul lui Tang Ho.

Nu-i rămânea decât să se ducă la Tap-Mun pentru a da de urma fugarilor. Luă trenul pentru Kowloon. Odată ajuns acolo, trebui să aştepte la o coadă imensă de oameni la poliţia de frontieră, pentru ca să poată intra în Hong Kong. În cele din urmă, Malko ieşi din gară şi porni în căutarea unui taxi. Staţia de taxiuri se afla ceva mai departe şi, ca să ajungă acolo, Malko trebui să străbată o zonă dezafectată a gării, slab luminată, care se afla în renovare. O clipă, Malko crezu că a greşit drumul şi se întoarse. Un zgomot surd, aproape de el, îl făcu să întoarcă capul.

Un obiect metalic tocmai se înfipsese într-o bârnă de lemn, la câţiva centimetri de capul său. Era o stea cu cinci colţuri, cu un diametru de cincisprezece centimetri, cu muchiile ascuţite ca briciul! Dacă l-ar fi nimerit, i-ar fi despicat ţeasta.

Malko se uită în jur şi observă imediat doi chinezi tineri care veneau de-a lungul vagoanelor oprite în gară. Unul ţinea în mână o ghioagă ascuţită legată de un lanţ aflat în prelungirea unei bâte. Celălalt se pregătea să arunce a doua stea.

Era o armă teribilă care putea să ucidă silenţios de la o distanţă de douăzeci de metri.

Cum Malko coborâse din tren printre ultimii, nu se mai afla practic nimeni în preajmă. Chinezul îşi aruncă braţul înapoi şi, cu gestul cu care se aruncă o suliţă, lansă cea de a doua stea drept către Malko.

Acesta abia avu timp să sară în lături. Steaua de oţel ricoşă într-un stâlp de metal cu o jerbă de scântei, ratând şi de astă dată ţinta cu numai câţiva

centimetri. Dacă nu s-ar fi oprit, acum ar fi fost deja scos din luptă! Malko se întoarse: nimeni nu mai venea din urmă. La o distanţă destul de mare în faţa lui, se afla un grup de călători care ajunseseră aproape de ieşire. Începu să urle din toate puterile:

— *Help me! Help me!*

I se păru că mai multe persoane au întors capul, dar niciuna nu făcu cale întoarsă. Cei doi agresori înaintau în tăcere. Cel care aruncase stelele se interpusese între Malko şi ieşirea din gară. Celălalt îşi înfăşurase lanţul ghioagei în jurul braţului şi se apropia din spate. Ei înaintau fără să facă absolut niciun zgomot, fără să scoată o vorbă. Malko se învârtea continuu pentru a nu-i pierde din vedere. Aruncătorul de stele ucigaşe ţinea acum în mână o şurubelniţă ascuţită, lungă de douăzeci şi cinci centimetri.

Malko îl privi cu atenţie. Avea o faţă de boxer, cu nas turtit şi cu toţi dinţii de aur. Prin cămaşa desfăcută i se vedea pieptul plin cu tatuaje albastre.

Brusc, cei doi chinezi făcură un salt în acelaşi timp. Ghioaga se roti în aer şi se încolăci în jurul gâtului lui Malko! Ar fi trebuit să aibă ochi şi la spate ca să o poată evita! Lanţul rece ca gheaţa îi pătrunse în carne, iar agresorul său îl prinse de ambele capete. Omul cu şurubelniţa se apropie şi el. Tras înapoi, Malko reuşi să-l ţină la distanţă cu lovituri de picior, dar celălalt agresor începu să strângă lanţul în jurul gâtului său. Malko îşi simţi carotidele strivite şi laringele sugrumat. Apoi primi o lovitură violentă în rinichi şi căzu pe spate, împreună cu agresorul său. Simţi cum un val de sânge îi invadează creierul. Cu un efort supraomenesc, reuşi să îndepărteze lanţul de gât cu câţiva milimetri şi urlă din nou:

— *Help! Help!*

Celălalt ucigaş aştepta cu şurubelniţa pregătită, gata să sară. În cele din urmă, făcu un salt, dar Malko, cu un ultim efort disperat, reuşi să evite arma care îi sfâşie doar haina.

Primul chinez strânse şi mai mult lanţul. Dintr-odată, Malko văzu negru în faţa ochilor şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul V

Malko întredeschise ochii, neştiind unde se află. Gâtul îl durea îngrozitor de parcă ar fi fost rupt. Încercă să întoarcă capul, dar această tentativă îi smulse un ţipăt de durere. O pereche de ghete impecabil lustruite

ocupau câmpul său vizual. Îşi ridică privirea şi descoperi o uniformă albastră şi apoi, o figură asiatică cu şapca turtită. Era un poliţist chinez ce avea un aparat de radio atârnat pe umăr alături de revolver. Era aproape imberb, semănând mai degrabă cu un băiat. Malko deveni total conştient şi putu să vadă încă patru inşi. Ghiuleaua care era să-l trimită pe lumea cealaltă zăcea undeva pe jos.

Un alt poliţist se aplecă spre el.

— *You OK, sir?* Va sosi în curând o ambulanţă.

La auzul cuvântului „ambulanţă”, Malko simţi cum îi revin forţele. Încercă să se ridice şi, cu ajutorul poliţiştilor, până la urmă, reuşi. Simţea cum i se învârteşte capul şi înghiţea cu greu saliva, dar simţea că nu este grav rănit. Peronul era pustiu, iar radioul transmitea discursul unui comentator chinez.

— Ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul.

— Am fost atacat, răspunse Malko frecându-şi gâtul care îl durea îngrozitor. Doi bărbaţi au încercat să mă ucidă…

Impasibil, poliţistul îl corectă:

— Să vă jefuiască, *sir*…

Malko îi arătă prima stea, înfiptă încă în bârnă.

— Poate, dar voiau ca, mai întâi, să mă ucidă… Dacă m-ar fi nimerit, aş fi fost un om mort. Ei au aruncat şi a doua stea înainte de a mă strangula. Cum de m-aţi găsit?

— Călătorii ne-au prevenit la ieşirea din gară, spunându-ne că sunt probleme cu un străin, explică poliţistul. Răufăcătorii au reuşit să fugă, ne pare rău. Va trebui să faceţi o depoziţie, ca să-i putem găsi. Mi se pare foarte ciudat, Hong Kongul este un oraş foarte sigur. Trebuie să fie vorba de Biao-Shu[25] veniţi în mod clandestin, care au nevoie de bani.

Malko avea impresia că laringele îi este complet strivit. Pe gâtul lui se vedeau urmele groase şi tumefiate lăsate de lanţ. Sirena unei ambulanţe se auzea din ce în ce mai aproape.

— Vă vom duce la un spital, spuse poliţistul.

— Nu, mulţumesc, făcu Malko. Mă voi întoarce la hotel.

— Unde locuiţi?

— La *Grand Hyatt*, în Wan Chai.

— În cazul acesta, vă vom conduce acolo. Vă rugăm ca mâine să veniţi la postul de poliţie din Wan Chai North, pe Gloucester Road.

Fără să facă vreo obiecţie, Malko se lăsă condus către maşina poliţiei. Fără civismul trecătorilor şi fără rezistenţa sa disperată, acum ar fi zăcut mort în gara aceasta dezafectată… El încerca din răsputeri să înţeleagă ce se întâmplă în timp ce maşina escortată de doi motociclişti, ce păreau doi scarabei, cu vestele lor fosforescente cu dungi galbene şi negre, îşi croia drum în traficul demenţial, cu lungi sunete de sirenă şi cu luminile girofarurilor.

Oare ce lucru aflat de el la Guangzhou era atât de important, încât să fie obligaţi de a-l reduce la tăcere?

În aparenţă, PSB-ul dorise să împiedice întâlnirea dintre el şi Li Lu, încercând să o aresteze pe tânără înainte de sosirea lui. Dar exista oare vreo legătură între serviciile chineze şi cei doi asasini care îl atacaseră în Kowloon?

*

* *

— Dacă aveţi curaj, veniţi imediat la mine, propuse Philip Drake. Iată adresa: Grenville House. Magazine Gap Road. La etajul douăzeci.

După ce se schimbă şi îşi înfăşură în jurul gâtului o compresă cu gheaţă, Malko coborî din hotel şi dădu adresa unui taximetrist. Magazine Gap Road şerpuia în serpentine către Victoria Peak. Grenville House era un bloc turn maiestuos plantat pe un versant al colinei. Philip Drake, în cămaşă, îi deschise şi îl conduse imediat pe terasă de unde se putea admira o magnifică privelişte a Hong Kongului. Drake luă o sticlă de Defender şi umplu două pahare.

— Povestiţi-mi totul, în cele mai mici detalii, îl rugă el. Aţi văzut-o pe Li Lu?

— Da, răspunse Malko scoţând o ţigară dintr-un pachet de Gauloises blondes şi aprinzând-o cu bricheta Zippo.

Malko se uită discret la ceasul său Breitling *Crosswind* ce indica ora unsprezece şi zece minute. Avusese o zi lungă.

— Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu au plecat cu bine din Guangzhou, începu el.

În timpul relatării sale, şeful Centralei CIA îl întrerupse în repetate rânduri, tulburat de ceea ce auzea. Cel mai tare, îl tulburase faptul că serviciile chineze erau la curent cu deplasarea lui Malko la Guangzhou.

Când acesta termină de vorbit, el era la cea de a doua ţigară şi se juca nervos cu capacul brichetei.

— Şi care este concluzia dumneavoastră?

— Cred că ceva s-a întâmplat între coasta chineză şi Tap-Mun.

— Tap-Mun a constituit adesea un loc de trecere pentru disidenţi, confirmă americanul. Face parte din ruta utilizată, la fel ca şi Râul Perlelor. Frontiera terestră este mult mai dificil de trecut şi este mult mai bine supravegheată. Ţăranii din Tap-Mun au trăit întotdeauna din contrabandă. Majoritatea sunt hakkas şi au strânse legături cu triadele, mai ales cu 14 K, al cărei şef este Tang Ho „Urechi Lungi”…

— Cred că ar trebui să-l întrebăm pe el, sugeră Malko.

— O voi trimite la el pe Shirley Yip. Ceea ce mă intrigă cel mai mult este agresiunea a cărei victimă aţi fost. Hong Kong este un oraş foarte sigur. Dacă s-ar fi întâmplat în Macao…

— Agresiunea nu avea ca scop jaful. Au vrut să mă ucidă, repetă Malko.

— Stelele şi ghioaga au fost dintotdeauna armele tradiţionale ale triadelor, remarcă americanul. Ştiau că vă întoarceţi de la Guangzhou şi au preferat să vă atace în Kowloon.

— Credeţi că Tang Ho are vreun motiv să vă mintă?

Philip Drake sorbi o înghiţitură din paharul cu Defender „Classic Pale”, apoi răspunse:

— Sunt convins că nu. El a acceptat să ne ajute fără să ezite şi este cunoscut faptul că el a declanşat operaţiunea „Yellowbird”. Nu i-a iubit niciodată pe comunişti.

— Atunci, este vorba de altceva, spuse Malko. Dar în legătură cu moartea acelui poliţist portughez…

— Nu am stabilit nicio legătură între ea şi afacerea noastră. Am acolo un prieten, Mike Henner, un „văr” din MI6, care s-a căsătorit cu o chinezoaică din Macao şi locuieşte acolo. L-am rugat să se intereseze, dar nu l-am mai căutat de atunci. Trebuie să mai iau legătura cu el.

— Trebuie să merg la Tap-Mun cât mai repede posibil. Poate voi afla ceva.

Philip Drake zâmbi în timp ce îşi punea haina.

— Nu veţi afla nimic. Toţi vorbesc numai chineza. Sunt hakkas, o comunitate foarte închisă. Dar Shirley Yip are nişte contacte acolo. Trebuie să ne ajute. Iar eu o să mă ocup de Macao. Veniţi…

Garajul era de-a dreptul impresionant: numai Mercedesuri şi Rolls-uri! Cele câteva BMW-uri seria 7 erau probabil pentru săraci…

— Aici locuieşte Tung Chee-Hua, viitorul conducător al Hong Kongului, ales de Beijing, preciză americanul; are un apartament identic cu al meu, la etajul al doilea. Pretinde că s-a mutat aici ca să aibă linişte…

Noaptea se putea circula mai uşor. Întors în camera sa din *Hyatt*, Malko regretă că nu o sunase pe Shirley Yip. Avea acea senzaţie pe care o încerca ori de câte ori scăpa dintr-o primejdie: o dorinţă violentă de a face dragoste. Era nevoit să viseze cu ochii deschişi ca o bufniţă, din cauza decalajului de fus orar…

*

* *

Telefonul sunase timp îndelungat şi o lumină puternică se filtra prin perdele atunci când Malko ridică receptorul. Ceasul său arăta ora unsprezece.

— Aici este Consulatul Statelor Unite, se auzi o voce de femeie. Viza dumneavoastră este gata. Trebuie să vă prezentaţi la biroul 214.

Douăzeci de minute mai târziu, Malko se afla în taxi. Consulatul american ocupa patru etaje pe Garden Road, chiar în faţa terminalului Peak Tramway. Era o clădire austeră de beton cenuşiu ce avea pe acoperiş o pădure de antene. Vreo sută de persoane aşteptau la coadă pentru obţinerea vizelor. Malko se adresă unui gardian care-l conduse la o uşă păzită de puşcaşi marini, echipaţi cu talkie-walkie.

Philip Drake îl aştepta în hol.

— Am noutăţi, anunţă acesta cu o figură sobră.

Abia când ajunseră în biroul lui, situat la etajul al doilea, Drake îi spuse ce aflase:

— Am cerut „verilor” din MI6 să se informeze în legătură cu atentatul de ieri seară. Ei au „surse” bune în cadrul poliţiei. De fapt, ei sunt cei care comandă acolo. Comisariatul din Kowloon i-a identificat pe agresorii dumneavoastră.

— Aşa de repede?

— Chinezii îşi cunosc bine meseria. Omul care v-a atacat cu ghioaga se numeşte Wan Kok Kui, zis şi „Broken Teeth”[26]. În tinereţe, i-au spart toţi dinţii ca pedeapsă pentru că a fost prins pe când trişa la mahjong. Are numărul „426” în Triada 14 K, secţiunea Kowloon.

— Ce este un „426”?

— Un fel de şef de luptă. El conduce o bandă de tâlhari într-un anumit cartier. Era întovărăşit de un „49” neidentificat, un simplu „soldat”, după cum spun mafioţii. Bineînţeles că „Broken Teeth” a dispărut. Probabil că a fugit pe cealaltă coastă sau stă într-o ascunzătoare sigură. Dar nu aceasta este problema. Aţi avut perfectă dreptate. Este vorba de o agresiune premeditată şi „sponsorizată”. Un membru al unei triade nu atacă niciodată un străin, în afară de cazul în care i se ordonă.

— De către cine?

Şeful Centralei CIA îşi aprinse una dintre eternele Gauloises blondes şi suflă fumul.

— Întrebarea este bună. Noi nu avem niciun conflict cu triadele. Acestea nu fac politică. Cineva dintre capii Triadei nu dorea să spuneţi ce aţi aflat la Guangzhou.

— Deci acesta ştia că m-am întors?

— Cu siguranţă că da.

Malko simţi cum îl cuprinde disperarea. La ce-i mai foloseau toate aceste măsuri de siguranţă şi întâlnirile secrete?

Philip Drake lăsă capul în jos.

— Nu mai avem decât câteva zile la dispoziţie pentru a da de cei trei prieteni. Trebuie să ne concentrăm atenţia asupra lor. Oricum, acest atentat este încurajator.

— În ce privinţă?

Probabil că avea de a face cu un umor de tip chinezesc.

— Am impresia că cei trei sunt încă vii şi, oarecum, la îndemâna noastră. Altfel nu s-ar fi străduit atât ca să vă elimine, în cazul în care i-ar fi băgat într-una din închisorile lor.

— Sau poate că nu vor să aflăm ce li s-a întâmplat, adăugă Malko.

— Şi asta este posibil, recunoscu cu părere de rău americanul. Eu prefer însă prima ipoteză. În altă ordine de idei, am reuşit să iau legătura azi dimineaţă cu Mike Henner, colegul meu din Macao. Se pare că ştie ceva în legătură cu moartea lui Apolinario Ribeiro. Mi-a spus că ar putea să mă intereseze. Vă aşteaptă să luaţi masa împreună la restaurantul hotelului *Bela Vista*.

— Cum îl voi putea recunoaşte?

— Are o barbă albă superbă şi ochi albaştri. Puteţi ajunge într-o oră acolo luând barca rapidă Turbo Cat.

*
* *

Barca înainta cu viteză către vest unde se afla şi estuarul Râului Perlelor, printre nenumăratele cargouri ancorate în radă. Părea că zboară deasupra apei. Malko se tolănise într-un fotoliu rabatabil şi îşi imagina că se află în avion. Gâtul umflat îl mai supăra încă şi înghiţea cu mare greutate.

Brusc, înregistră un nume scris pe partea din spate a unui cargou ancorat pe lângă care tocmai trecea: *Estoril*. Era vaporul care îi aştepta pe fugarii dispăruţi. Acesta dispăru îndată în valul de spumă înălţat de Turbo Cat.

Malko avea impresia că Philip Drake nu-i dezvăluise tot ce ştia atunci când îl trimisese în Macao. După acesta, moartea lui Apolinario Ribeiro nu avea nicio legătură cu operaţiunea „Hong Kong Express”. Cu toate acestea, dacă era atât de grăbit să afle ce ştia americanul din MI6, însemna că îşi schimbase opinia, între cele două afaceri era un punct comun: Tang Ho „Urechi Lungi”, ce domnea peste Macao şi care era în mod egal implicat în exfiltrarea fugarilor…

Barca Turbo Cat îşi încetinise viteza, iar Malko privi prin hublou. Nu se mai afla la Hong Kong. Nu se mai vedeau decât puţine blocuri zgârie-nori şi locul crea o senzaţie de abandon. Uriaşul pod strălucitor de nou ce ducea la insula Taipa era singurul semn al modernităţii. Macao nu era decât un vechi oraş portughez urât mirositor în aerul umed al Tropicelor. În afară de câţiva metişi, în patru secole de ocupaţie, portughezii nu lăsaseră nimic aici. Cu toate acestea, debarcaderul era de dimensiuni uriaşe. Malko trebui să stea din nou la coadă la poliţia de frontieră. Şoferul de taxi nu vorbea nici engleza nici portugheza şi înţelese numai cuvintele *Bela Vista*.

Drumul şerpuia de-a lungul coastei, trecând prin faţa vechiului cazinou *Lisboa*, cu decorul său rococo, apoi urcă panta colinei pe care se ridica hotelul *Bela Vista*. Ai fi putut crede că eşti la Porto! Restaurantul era construit pe o terasă îngustă ce înconjura clădirea, aflată în bătaia vântului. Îndată ce intră, Malko observă pe albul cu barbă imaculată, dar cu capul pleşuv strălucind ca o baliză, având în faţa sa o sticlă de Defender Cinq Ans. El îi făcu un semn cu mâna lui Malko înainte de un shake-hand[27] călduros.

— *Welcome! Welcome!* Păcat că Philip nu a venit şi el. Eu nu prea ajung să merg în Hong Kong. Este mult prea zgomotos şi trepidant. Aici trăim într-un ritm mai moderat.

În timp ce vorbea, el îşi turnă o porţie bună de Defender şi adăugă câteva cuburi de gheaţă.

— Cât timp putem să găsim un scotch bun, nu are niciun rost să ne mutăm de aici, adăugă el. Anul trecut am fost în Anglia. Ploua întruna şi era frig, iar oamenii erau morocănoşi. Chinezii noştri surâd tot timpul, chiar când se pregătesc să-ţi bage un cuţit în burtă, făcu el chicotind.

— Ce doriţi să mâncaţi?

— Morun, desigur, mâncarea naţională a portughezilor!

Malko aşteptă porţia de morun, apoi atacă problema care îl interesa.

— Ştiţi de ce a fost ucis Apolinario Ribeiro?

Cu gura plină, englezul nu răspunse imediat, apoi ridică o privire batjocoritoare.

— De ce? Nu, nu ştiu. Dar ştiu cine a făcut-o.

— Omul care l-a ucis a fost asasinat imediat după aceea, remarcă Malko decepţionat.

— Exact. Dar mai avea încă asupra sa pistolul cu care trăsese…

— Şi atunci…

— Era un Black Star, calibrul 32.

— Şi atunci…

Mike Henner zâmbi în barbă.

— Revolverele Black Star sunt arme de serviciu ale celor din APL[28]. Nu se găsesc prea multe pe aici. Cu excepţia Triadei Marelui Cerc. Or, echipa care l-a lichidat pe Pak Pat după asasinat, face parte din această triadă. Şeful ei este un anume Shin Shu Lu, un veteran al corpului 43 din APL, care a făcut puşcărie la Xicun. Mulţi membri ai Marelui Cerc sunt veterani ai APL.

Malko îl urmărea fără să înţeleagă.

— Şi de ce această triadă a lichidat un poliţist portughez?

Englezul făcu un gest evaziv.

— Puteau fi mai multe motive. În prezent, are loc o luptă feroce pentru viitorul control al jocurilor de noroc din Macao. Anumiţi oameni vor să-l detroneze pe Tang Ho. Aceştia fac parte în special din Sum Yee On. Tipi din Hong Kong. Apolinario era corupt până în măduva oaselor şi poate că a fost prea lacom sau incorect. Ar fi un motiv suficient. Dar eu nu cred. Înainte de a muri, el era total relaxat.

— Oare nu este la mijloc Tang Ho?

Englezul clătină din cap.

— Nu. De ce? Acesta era foarte satisfăcut de aranjamentul făcut cu Apolinario. Era protejat de acesta la un preţ rezonabil.

— Şi ceilalţi tâlhari?

Englezul surâse din nou.

— Macao este un oraş mic. Este pentru prima dată când un poliţist portughez este ucis. Trebuie să fi fost un motiv extrem de serios. Nu am putut să-l întâlnesc pe Shin Shu. El se află la Shanghai. Curios mi se pare faptul că arma cu care a fost ucis Apolinario a fost lăsată asupra lui Pak Pat. Ca o semnătură a crimei. Cel puţin, pentru cei care ştiu.

Malko înţelegea din ce în ce mai puţin.

— Şi de către cine este semnată crima aceasta?

Mike Henner scoase un os de peşte din gură şi spuse laconic:

— Da Ge.

— Cum?

— Este un cuvânt chinezesc care înseamnă Big Brother.

— Este vorba de o triadă?

— Nu. Înseamnă Guoanbu. Adică Serviciul Chinez de Securitate. Lăsând pistolul asupra mortului, ne avertizează să nu ne mai băgăm nasul în afacerea asta. De altfel, cazul a fost clasat în mod discret şi corpul neînsufleţit al lui Apolinario a fost trimis în Portugalia. Nimeni nu a protestat. Aici nu suntem în Hong Kong: nimeni nu se atinge de Big Brother.

Malko privea marea cenuşie. De ce Guoanbu îl lichidase pe Apolinario Ribeiro? Dacă nu era din cauza afacerilor lui din Macao, atunci putea fi din cauza CIA? Coincidenţa era destul de bizară. El însuşi fusese victima unui atentat atribuit unei triade.

— Triada 14 K are legături cu Guoanbu? întrebă el.

Mike Henner surâse în barbă.

— Cu trei luni înainte de *hand-over*, ar trebui să fii nebun ca să refuzi să discuţi cu „onorabilii verişori” de pe continent.

— Aş vrea să vă povestesc ceva, zise Malko.

Englezul îi ascultă istoria până la capăt, apoi îşi aprinse o ţigară chinezească.

— Cele două afaceri sunt legate între ele, afirmă el. Numai Guoanbu poate să dea ordine la două triade diferite. Marele Cerc îi este subordonat cu siguranţă.

— Partea esenţială a descoperirii mele în Guangzhou este că cei trei transfugi au părăsit China, fapt contestat însă de Tang Ho. Este posibil ca Apolinario Ribeiro să fi descoperit şi el ceva în legătură cu ei?

— Este posibil, spuse englezul evaziv.

— În ambele cazuri, continuă Malko, există impresia că Guoanbu a reacţionat aşa pentru a-l proteja pe Tang Ho. Chiar dumneavoastră mi-aţi confirmat că asasinul lui Ribeiro era manipulat de Guoanbu, prin intermediul oamenilor Marelui Cerc.

— Poate nu ar fi trebuit s-o fac, remarcă Mike Henner cu un aer enigmatic.

— Bineînţeles că ar fi trebuit. Punând lucrurile cap la cap, pare evident că, în ciuda părerii tuturor, Tang Ho este omul celor din Guoanbu.

— Este doar concluzia dumneavoastră, răspunse repede englezul.

— Dacă acest lucru este adevărat, consecinţele pot fi grave…

Simţea că atinsese un punct fierbinte. Brusc, un tânăr chinez apăru ca din senin lângă masa lor. El se aplecă la urechea lui Mike Henner şi şuşoti mai mult timp în limba chineză, aruncând din când în când câte o privire spre Malko. Apoi, dispăru ca prin farmec. Englezul ridică privirea albastră spre Malko şi suspină.

— Cred că am procedat bine luând anumite măsuri de precauţie.

— Ce anume?

Mike Henner lăsă să treacă ceva timp, în care îşi aprinse o altă ţigară din infectul pachet chinezesc, turnându-şi în pahar trei degete de Defender Cinq Ans. Apoi, vorbi:

— Am pus să fiţi supravegheat de la distanţă încă de la sosirea dumneavoastră în Macao. Şi bine am făcut.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării.

— De ce?

— Tânărul pe care l-aţi văzut lucrează pentru mine. Este foarte bine informat. Se pare că anumite persoane au dat deja dispoziţii să nu plecaţi viu din Macao.

Capitolul VI

Malko îl privi impasibil pe interlocutorul său, apoi întoarse capul spre marea cenuşie. Este întotdeauna dezagreabil momentul în care cineva te anunţă că vei muri. Chiar şi atunci când eşti călit.

— Nu vreţi să fiţi mai explicit?

Mike Henner schiţă un zâmbet de un cinism dezarmant.

— *Well*, veţi fi găsit cu o şurubelniţă înfiptă în inimă sau cu o micuţă gaură după ureche.

— Dar nu trebuie decât să mă urc în Turbo Cat imediat, protestă Malko. Este suficient să iau un taxi de aici şi până la terminal.

Englezul ridică din umeri.

— Apolinario Ribeiro a fost asasinat în plină zi, pe unul dintre cele mai mari bulevarde din Macao… în zona terminalului, circulă multă lume, iar poliţia nu este întotdeauna prezentă.

Ţigara i se stinsese şi el o aprinse din nou cu bricheta sa Zippo ce era atât de deformată, încât părea că trecuse prin mai multe războaie… El îi arătă lui Malko flacăra strălucitoare înainte de a închide capacul.

— Excelent material, deşi este american… *Life time warranty*[29]. Mă ţine până-n groapă.

Malko avu impresia că tipul încearcă să schimbe vorba după ce îl avertizase. De fapt, nu era afacerea lui. Mike Henner se uită la ceasul său, un Breitling vechi cu brăţara de piele uzată.

— Va trebui să vă las. Dacă nu era pentru Philip, pe care îl stimez mult, nu m-aş fi băgat în treaba asta. Nu am niciun chef să sfârşesc ca bietul Ribeiro. Fiţi cu ochii-n patru la plecare. Fiţi foarte atent, spuse Henner cerând nota de plată.

Malko se simţea de parcă ar fi înghiţit plumb.

— Vreţi să spuneţi că vor să mă ucidă pentru ceea ce am aflat de la dumneavoastră?

În ochii albaştri scânteie o luminiţă batjocoritoare.

— Era suficient de exploziv şi ce ştiaţi deja, nu-i aşa? Ştiţi, e la fel ca în cazul gazelor binare. Separate, nu prezintă niciun pericol, dar combinate, pot deveni mortale… Pentru a-şi savura parcă mai bine comparaţia, englezul îşi termină porţia de Defender dintr-o înghiţitură, uitându-se la Malko cu un aer amuzat.

— Voi fi foarte atent, zise Malko, şi vă mulţumesc pentru informaţii.

Cei doi se ridicară de la masă, intrară în salonul central şi, apoi, coborâră cele câteva trepte ce duceau în *rua Comandante Ku Ho Neng*. Malko tocmai îi cerea comisionarului să-i găsească un taxi, când văzu unul chiar în faţa hotelului *Bela Vista*. Avea portbagajul deschis, iar şoferul său termina de schimbat o roată. Când acesta se ridică în picioare, Malko avu

un şoc puternic. Nu exista nicio îndoială: faţa turtită, dinţii de aur şi tatuajele de pe piept… era „Broken Teeth”, bărbatul care încercase să-l ucidă în Kowloon.

*
* *

— Iată, aveţi un taxi, remarcă Mike Henner. Este ciudat că aşteaptă aici, de obicei trebuie să le cheme cineva.

„Broken Teeth” se aşezase la volan şi făcuse un tur pentru a se putea opri în faţa intrării hotelului. Malko se întoarse spre englez.

— Şoferul acestui taxi este unul dintre cei doi tipi care au încercat să mă lichideze în Kowloon.

Mike rămase impasibil, apoi, făcu stânga-mprejur şi intră în hotel unde se aşeză într-un fotoliu aflat în salonul central.

— Informaţiile mele sunt chiar mai bune decât credeam, făcu el.

Vorbise cu un ton detaşat, ca şi cum nu ar fi fost în joc viaţa lui Malko.

— Ce aş putea să fac? întrebă acesta din urmă.

Fiori reci îi străbăteau trupul…

Mike Henner îi adresă o privire plină de umor.

— Sunteţi un gentleman extrem de simpatic, iar Philip este un vechi prieten. Nu pot să vă las baltă.

— Mulţumesc, făcu Malko.

Tonul acestei conversaţii era aproape ireal, de parcă englezul nu ar fi realizat că prezenţa asasinului care aştepta afară era o ameninţare veritabilă pentru Malko.

— Aţi putea ajunge în Hong Kong cu elicopterul care poate să vă ia din aeroportul nou din Taipa, spuse el în cele din urmă. Cel mai bine ar fi să comandaţi unul, de exemplu, la hotelul *Peninsula*, de unde ar putea veni să vă ia. În acest caz, aş putea să vă conduc chiar eu până la aeroport, astfel încât riscul ar fi mult mai mic… Desigur, cheltuiala este mult mai mare, dar investiţia merită, nu?

Malko nu ştia dacă este vorba de umorul englezesc sau de faptul că Mike Henner avea mult sânge rece. În orice caz, soluţia era bună.

*
* *

Două ore în faţa unei ceşti cu ceai înseamnă mult timp… Mike Henner respecta cu stricteţe regulile impuse de *tea time* şi abandonase sticla cu Defender în schimbul unui enorm ceainic în formă de pisică. Cuprins de o dulce somnolenţă, el participa doar episodic la conversaţie.

Taxiul roşu condus de „Broken Teeth” făcuse de mai multe ori înconjurul hotelului… Malko făcea naveta între salon şi terasă ca să-şi astâmpere nervii. Îl sunase imediat pe Philip Drake, explicându-i că are nevoie urgentă de un elicopter pentru a se putea întoarce la Hong Kong. Americanul nu-i pusese nicio întrebare, mulţumindu-se să-i promită că va rezolva imediat problema. La Hong Kong, cu bani puteai găsi orice…

— Într-adevăr, *Peninsula* foloseşte elicopterele pentru navetele cu Kai Tak. Aparatele de zbor aterizează pe acoperişul turnului de douăzeci şi opt de etaje.

Urmă aşteptarea. Malko era din ce în ce mai nervos deoarece vremea se strica văzând cu ochii. Se stârnise un vânt puternic şi, dinspre vest, veneau nori negri. Dacă condiţiile atmosferice se deteriorau prea mult, elicopterul nu ar mai fi putut veni.

— *Mister* Linge!

Strigătul funcţionarei de la recepţie îl făcu să tresară.

— Un apel pentru dumneavoastră, *sir*.

Malko luă receptorul şi îl duse la ureche, cu inima bătând.

— *I am the pilot of the helicopter you have requested*, anunţă glasul unui bărbat necunoscut. Vă aştept în faţa agenţiei *Dragonair*. Veniţi cât mai repede, timpul nu este prea grozav.

Malko îl smulse pe Mike Henner din dulcea lui semisiestă. Maşina englezului, o Toyota mare şi albă, era parcată în faţa hotelului *Beta Vista*.

Nici nu se aşezaseră bine, când englezul deschise capacul torpedoului şi scoase de acolo un revolver Webley cu ţeavă scurtă pe care îl aşeză pe genunchii lui Malko.

— Uitaţi-vă din când în când în spatele dumneavoastră. Şi, mai ales, în dreapta. Dacă reperaţi un motociclist cu cască de protecţie compactă mergând în dreptul nostru, lăsaţi geamul în jos şi trageţi în el.

Vorbise pe un ton flegmatic de parcă ar fi dat sfaturi la o vânătoare de raţe! Maşina demară şi începu să coboare pe *Calcada de Buon Porto*, pentru a ajunge la malul mării. Înainte de bifurcaţia către Taipa, trebuiau să treacă prin faţa hotelului *Lisboa*. Cu mâna strânsă pe revolver, Malko se simţea mult mai bine. Drumul până la aeroport, se desfăşură fără incidente. După

ce îşi recuperă revolverul, Mike Henner ţinu să-l însoţească până la agenţia *Dragonair*. Pilotul, un englez, era acolo. Mike Henner îi strânse mâna lui Malko.

— Spuneţi-i lui Philip să fie atent, îl sfătui el. Dacă au îndrăznit să-l doboare pe Apolinario Ribeiro, înseamnă că situaţia e gravă. Până la Hong Kong, nu mai este niciun risc. Vă vor aştepta cu siguranţă la plecarea bărcii Turbo Cat.

— De unde ştiţi? întrebă Malko stupefiat.

Englezul zâmbi în barbă.

— Locuiesc aici de treizeci de ani. *Good luck*.

Malko îl urmă pe pilot. Elicopterul era un aparat enorm, un Westland 320 Puma, capabil să transporte şaisprezece pasageri! Pilotul fu amuzat de uimirea lui Malko.

— Acesta era singurul aparat disponibil…

Se urcară amândoi pe una din uşile laterale. Pilotul se aşeză la panoul de comandă, iar Malko se îndreptă în spate ca să se instaleze pe una dintre banchetele de tablă. Acolo, observă o siluetă aşezată deja în penumbră şi o voce de femeie exclamă:

— *My God!* Ce bucuroasă sunt!

Shirley Yip era aşezată pe ultima banchetă cu picioarele ei lungi şi cu taiorul ultrascurt.

*
* *

Malko nu putea să-şi creadă ochilor! El se aşeză lângă tânăra femeie. Motoarele începură să meargă într-un zgomot asurzitor şi el trebui să ţipe ca să poată fi auzit.

— Cum de vă aflaţi aici?

— Philip mi s-a adresat mie. Datorită agenţiei mele de voiaj, cunosc multă lume. Mi-era teamă să nu ajungem cu întârziere! Am obţinut cu greu acest aparat şi autorizaţiile pentru survolare. Din fericire, am mulţi prieteni. Iar aici nu am coborât ca să nu mai trec pe la poliţie.

Aparatul Westland Puma începu să se ridice lent. Soarele intrase deja în nori. Malko observa cum se îndepărtau luminile din Macao. Scăpase cu bine şi de data asta! În acel moment, Shirley Yip îşi desfăcu centura şi se aplecă spre el.

— Doream atât de mult să vă reîntâlnesc, îi strigă ea la ureche.

De cockpit îi separau patru rânduri de scaune. O singură lampă lumina interiorul cabinei. Aparatul nu îşi terminase ascensiunea când trupurile lor se înlănţuiră. Buzele lui Shirley Yip fură strivite de gura lui Malko. Mâinile lor începură să se caute. Ea gemu şi îl muşcă în clipa în care el îi prinse sânii goi. Trupurile lor se zbăteau bolnave de dragoste pe banchetele neconfortabile.

Datorită zbuciumului, fusta tinerei femei se ridicase sus pe coapse. Malko începu să o mângâie, iar ea tresări. Abia puteau să vorbească din cauza zgomotului. Membrul lui Malko era dureros de încordat. Acesta era nebun de fericire că Shirley nu numai că îi salvase viaţa, dar venise ea însăşi să-l ia!

Degetele lungi ale chinezoaicei se crispară brusc pe membrul său, apoi, fără ca el să i-o ceară, începură să-i desfacă fermoarul, eliberându-l şi acaparându-l. Malko crezu că Shirley vrea să facă dragoste, dar fata îi strigă la ureche:

— Nu avem timp prea mult! Aterizăm peste cincisprezece minute.

Nici nu termină bine vorba, că îşi aplecă faţa şi îi înfulecă sexul dintr-un singur elan. Malko crezu că leşină de plăcere. Felaţia ce urmă fu lentă, cu mişcări ample, dar plină de o pasiune ce arăta că şi ea se bucură de aceste clipe. În ritmul acesta, Malko nu rezistă prea mult.

Shirley îl aspiră şi rămase lipită de el ca o ventuză până când Malko fu pe deplin satisfăcut. Atunci tânăra se ridică şi putu să vadă luminile Hong Kongului la dreapta lor. Rămaseră strâns îmbrăţişaţi până în momentul în care aparatul ateriză pe acoperişul hotelului *Peninsula*.

*

* *

Zhou Zekai, şeful organizaţiei Guoanbu din Hong Kong, privea la turnul hotelului *Grand Hyatt*, aflat la o distanţă de o sută de metri de biroul său. Era vădit contrariat. În ajun, îl primise pe „Broken Teeth” şi acceptase scuzele acestuia pentru eşecul din gară. Îi acceptase scuzele, cu condiţia ca şeful de luptă din Triada 14 K să-şi răscumpere greşeala îndeplinind noua misiune. Or, acum aflase că operaţiunea plănuită suferise un nou eşec…

El îşi aprinse o Shang-Xi cu gust amar. În calitatea sa de şef al reţelei Guoanbu din Hong Kong, trebuia să fumeze produsele naţionale.

În urma telefonului primit din Macao, se aştepta la o săpuneală zdravănă din partea şefului său, Quao Xi. Neşansa l-a urmărit de la bun

început. În mod normal, agentul nu ar fi trebuit să o întâlnească pe Li Lu. Aşadar, şi subordonaţii săi de acolo fuseseră neglijenţi. Rezultatul era situaţia neplăcută în care se afla acum. Ordinele primite de la Beijing erau clare: planul trebuia dus la bun sfârşit fără ca americanul să fie atacat pe faţă. China urma să recupereze Hong Kongul peste două luni şi nimic nu trebuia să-i murdărească blazonul democratic.

Acesta era motivul pentru care recurgea la serviciile unor oameni ca „Broken Teeth”, ticăloşi care ar fi meritat câte un glonţ în ceafă… Mai târziu, le-o va plăti el. Desigur că presupunerile americanului nu constituiau probe… Era neplăcut faptul că acesta ghicise mecanismul dispariţiei celor trei fugari, dar cât timp nu ştia mai mult…

Or, el nu vedea cum Malko ar fi putut afla ceva în plus. Avea un lacăt pe care nimeni nu era suficient de bine echipat ca să-l poată sfărâma. Chiar dacă era înarmat cu toată puterea Americii. Acesta trebuia să reziste încă o sută de zile.

*

* *

— Se pare că în centrul afacerii se află prietenul dumneavoastră, Tang Ho, explică Malko. După părerea lui Mike Henner, el este cel care-i protejează pe oamenii din Guoanbu.

Restaurantul chinezesc aflat la etajul douăzeci şi cinci al hotelului *Mandarin* era pe bună dreptate considerat ca fiind unul dintre cele mai selecte din Hong Kong. Malko tăcu pentru a admira enorma raţă cu glazură de zahăr ars din care urmau să decupeze felii subţiri pentru a le mânca rulate în foi de clătite, servite cu un sos picant. Lui Philip Drake îi dispăru brusc pofta de mâncare. El scoase din buzunar pachetul de Gauloises blondes. Aventura lui Malko din Macao îl tulburase profund, forţându-l să deschidă ochii asupra unor ipoteze pe care refuzase să le ia în consideraţie până atunci.

— Asta înseamnă că Tang Ho a trecut în cealaltă tabără, trase el concluzia. Încă nu pot să cred. A fost dintotdeauna un anticomunist înrăit…

— Chinezii au devenit capitalişti, glumi Malko. Iar cei trei fugari ai noştri sunt bine puşi la păstrare undeva. Mai întâi, au vrut să mă lichideze când am descoperit că au părăsit China cu bine. Iar astăzi, în Macao, pentru că, graţie dezvăluirilor lui Mike Henner, am aflat că moartea lui Apolinario Ribeiro a fost comandată de către Guoanbu. Or, omul de legătură între

Ribeiro şi dumneavoastră este Tang Ho. Imaginaţi-vă că Ribeiro a descoperit manevra lui Tang Ho, şi cum dumneavoastră nu trebuia cu niciun preţ să descoperiţi adevărul…

Philip Drake termină de mestecat o bucăţică de piele crocantă, după care, turnă coniac în pahare. La fiecare raţă rumenită cu glazură de zahăr era adusă la masă şi câte o sticlă de Gaston de Lagrange XO. Chinezii îl preferau vinului la mesele de gală. Se putea vedea pe fiecare masă.

— În timp ce eraţi în Macao, Tang Ho a aranjat ca Shirley să primească un mesaj, spuse el. În scrisoare, el se scuza că informaţiile anterioare fuseseră inexacte. Pretindea că, după intervenţia noastră, întreprinsese o nouă anchetă şi descoperise că vaporul care îi transportase pe cei trei transfugi fusese inspectat de către un avizor chinez care i-au luat şi dus pe aceştia în China.

Malko lăsă să se topească în gură bucăţica fragedă de carne de raţă înainte de a vorbi.

— Evident, această explicaţie vine exact în momentul potrivit pentru a justifica dispariţia lui Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu, comentă el cu scepticism. Dar în acest caz, de ce Guoanbu îşi mai dă atâta osteneală ca să ne bage beţe în roate?

Philip Drake nu mai avea gura plină, dar rămase mut.

— Habar n-am, recunoscu în cele din urmă. Ne aflăm într-un mare impas.

— Eu am fost deja la Guangzhou, apoi la Macao şi nu-mi rămâne decât să merg şi la Tap-Mun…

Urmă din nou un moment de tăcere. Un regiment întreg de chelneri executa un adevărat balet în jurul lor, umplându-le farfuriile şi paharele ori de câte ori era nevoie. Degustarea raţei glasate era un adevărat ritual în viaţa chinezilor. Ei continuară să mănânce în linişte. Puţin câte puţin, Malko fusese prins în această stranie aventură şi începuse să fie îngrijorat de soarta celor trei fugari care se volatilizaseră în mijlocul naturii. Oamenii care înfruntau opresiunea îi fuseseră întotdeauna simpatici. Îi venea adesea în minte fotografia dramatică a acelui bărbat de treizeci şi opt de ani care părea cu treizeci de ani mai bătrân. Cadavrul comunismului mai mişca încă…

— Dacă nu mai există indicii noi, mă tem că voi fi obligat să las totul baltă, spuse cu un aer sumbru Philip Drake. Oricum, ne-a mai rămas foarte puţin timp la dispoziţie…

— În drum spre Macao, am trecut pe lângă vasul *Estoril*, remarcă Malko. Este adevărat că moartea lui Apolinario Ribeiro nu schimbă cu nimic aranjamentul făcut cu comandantul acestuia în cazul în care îi găsim pe cei trei?

— Da, este adevărat, afirmă imediat americanul. Chiar eu l-am văzut pe căpitan. Numai că *Estoril* ridică ancora peste şapte zile şi nu poate să-şi prelungească şederea. După data de 31 martie se termină totul. Hu Wang şi Chai Lin vor fi încarceraţi pe viaţă, iar Larry Wu îşi va avea numele gravat pe zidul eroilor. Şi i se va decerna probabil *Distinguished Intelligence Medal*, cu titlu postum.

Spunând acestea, Philip Drake servi încă un pahar cu coniac Gaston de Lagrange XO. Obligat să trăiască printre chinezi, începuse să se comporte ca şi ei. Malko se simţea frustrat de faptul că parcursese cincisprezece mii de kilometri pentru nimic, că fusese pe punctul de a fi ucis fără ca măcar să ştie de ce, fiind obligat apoi să plece cu mâinile goale. Brusc, o idee îi străbătu mintea.

— Philip, cred că pot să aflu dacă Tang Ho „Urechi Lungi” ne-a spus adevărul!

Capitolul VII

Philip Drake puse înapoi pe masă paharul său cu coniac fără să-l mai ducă la gură.

— Cum?

— Când mă aflam la Guangzhou, Lionel, chinezul, m-a asigurat că i-a condus pe cei trei până la vaporul ce trebuia să-i ducă la Tap-Mun, fiind sigur că vasul a ajuns cu bine la destinaţie. El încredinţase echipajului câteva antichităţi destinate unui negustor din Hong Kong. În schimbul obiectelor, acesta i-a trimis banii, câteva zile mai târziu. Deci, înseamnă că a primit marfa.

Americanul se întunecă la faţă.

— Cum putem să verificăm asta?

— Chinezul mi-a dat numele negustorului. El i-a trimis nişte căluţi din timpul dinastiei T’ang. Nişte piese foarte rare.

Philip Drake îl chemase deja pe şeful restaurantului.

— Găsiţi numărul de telefon şi adresa unui anticar, îi ceru ei. White Cloud Antics. Probabil că se află în Hollywood Road unde se găsesc toate

magazinele cu antichităţi.

El sorbi o gură de coniac pentru a-şi păcăli nerăbdarea. Aveau timp suficient ca să termine toată raţa glasată cu zahăr ars înainte de a-l revedea pe şeful restaurantului.

— Sunt dezolat, sir, spuse el, nu am găsit nimic la acest nume.

Şeful Centralei CIA clătină din cap descurajat.

— Avem cuvântului lui Lionel contra cuvântului lui Tang Ho. Nu am progresat prea mult.

Malko simţea cum îl cuprinde furia. Îl revedea cu ochii minţii pe Lionel explicându-i cu volubilitate povestea cailor T'ang. Ştia că nu minţise. De ce ar fi făcut-o?

— Voi merge chiar eu în Hollywood Road mâine dimineaţă, zise el.

*
* *

Hollywood Road urca într-o pantă domoală de la vest la est, pe o coastă a colinei, întretăiat în mai multe locuri de străduţe în trepte ce duceau în partea de jos a oraşului şi care erau străjuite de numeroase magherniţe. Acest cartier scăpase ca prin minune de la demolare. Malko fusese lăsat de un taxi la poalele colinei, unde începea strada, şi începu să urce, scrutând cu atenţie vitrinele.

Peste tot, cât vedeai cu ochii, erau numai magazine cu antichităţi. De la mica dugheană ce expunea câteva piese aşa-zis preţioase şi până la magazinele ticsite cu tot felul de copii la toate preţurile. Cea mai mare parte a clienţilor era formată din străini. Chinezii bogaţi îşi mobilau vilele luxoase cu piese de design european realizat de arhitecţi cunoscuţi, ca de exemplu Claude Dalie.

El examină fiecare magazin, până la jumătatea drumului. Începuse să-şi piardă speranţele când, la colţul cu Ladder Road, o stradă cu trepte dominată de un bloc de treizeci şi două de etaje, observă o firmă veche: White Cloud Antics. T. Yau and Co.

Telefonul era înscris pe numele proprietarului, desigur. Domnul Yau. El se opri în faţa vitrinei şi aruncă o privire în interiorul magazinului. Avea în el de toate, sculpturi, mobilier, figurine de fildeş, aflate într-o dezordine de nedescris. Când deschise uşa, o tânără chinezoaică, îmbrăcată cu veşmânt tradiţional, îl întâmpină cu un surâs ceremonios, fără să scoată vreun cuvânt.

— *You speak English?*

Fata surâse fără să răspundă, apoi strigă ceva în chineză din capătul unei scări în spirală ce ducea la etaj. După câteva clipe, apăru un chinez rotofei, cu ochelari cu lentile groase.

— Eu sunt domnul Yau, spuse el într-o engleză perfectă. Cu ce pot să vă servesc?

— Acum câteva zile, mă aflam la Guangzhou şi am întâlnit acolo pe cineva care lucrează cu dumneavoastră. Un anume Lionel. El mi-a spus că v-a trimis nişte cai T'ang autentici. Aceştia mi-ar plăcea.

Faţa chinezului se lumină.

— Ah, caii T'ang! Sunt foarte frumoşi, dar şi foarte scumpi. Sunt foarte greu de scos din China. Da, vă voi…

Sunetul clopoţelului de la uşa care se deschidea îl opri. Malko văzu atunci cum negustorul se schimbă la faţă şi rămâne cu gura căscată. Era vădit înspăimântat. Se întoarse spre uşă. Un tânăr chinez se afla în prag. Părea a fi un student care nu avea nimic înspăimântător. Dar în mod straniu, ei ţinea pumnul întins, cu degetul mare ridicat vertical. Văzându-l pe Malko, el lăsă braţul în jos şi ieşi cu un surâs de scuză. Malko se întoarse spre negustor. Acesta se transformase complet. Avea faţa împietrită şi îşi ferea privirea.

— Deci, continuă Malko, aş dori să-mi arătaţi căluţii T'ang.

— Nu, nu, este o greşeală, nu am cai T'ang, făcu domnul Yau cu o voce nesigură. Nu cunosc persoana de care vorbiţi. Dar, în schimb, am o mulţime de alte lucruri, dacă doriţi să vă uitaţi. Mă duc să o chem pe vânzătoarea mea.

Lătră câteva cuvinte cu o voce ascuţită şi, din fundul magazinului, veni în goană vânzătoarea, în timp ce el se furişa pe scara în spirală.

Ca să facă impresie bună, Malko mai întârzie câteva minute şi cumpără o pisică de porţelan ce nu părea să fie mai veche de câteva săptămâni, plătind pe ea modica sumă de cinci sute de dolari HK…

Continuă să colinde pe Hollywood Road până ce găsi o cabină de unde o sună pe Shirley Yip. Dacă tot era supravegheat de Guoanbu, nu mai avea niciun rost să se joace de-a v-aţi ascunselea.

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse el.

— Ce vreţi să fac?

— Prefer să nu vă spun la telefon. Puteţi să veniţi în Hollywood Road? Cât mai repede posibil…

— Sigur că da. Ne întâlnim în faţa comisariatului de poliţie. Se află în capătul străzii, la numărul 2. Sar imediat într-un taxi.

*
* *

Zhou Zekai chelălăia la telefon fără să-l lase pe interlocutorul său să scoată vreun cuvânt. Era ca turbat. N-ar fi crezut niciodată că acest „gweilo" îi va da atâta de furcă! De parcă ar fi fost fermecat. Cu toate că era comunist, Zhou Zekai credea în magie ca orice chinez.

— Fă ce trebuie! urlă el. Nu eşti decât un vierme scârbos! O târâtură! Un cetăţean nedemn!

Interlocutorul său se scuza bâlbâindu-se şi jurându-se că este pe deplin devotat dictaturii proletariatului şi, mai ales, onorabilului ei reprezentant, Zhou Zekai. Acesta, exasperat de tiradele debitate de vocea plângăreaţă, trânti telefonul în furcă.

Toată afacerea asta care ar fi putut să se termine simplu şi repede, îi dădea mari dureri de cap. Acum nu mai putea da înapoi. Beijingul nu i-ar fi iertat-o niciodată, ca să nu mai vorbim de generalul-maior Liu Zhenwu, care urma să fie noul conducător al Hong Kongului peste trei luni. Din fericire, avea multe relaţii şi aliaţi în afară de ticăloşii triadelor. Aceştia erau nişte criminali care nu aveau nimic de pierdut!

*
* *

Malko admira faţada austeră a celui mai vechi comisariat din Hong Kong, când Shirley Yip coborî dintr-un taxi roşu. Era îmbrăcată cu acelaşi taior, avea părul lins, un machiaj impecabil şi, bineînţeles, era nedespărţită de telefonul portabil… Văzându-i picioarele lungi, descoperite până sus, simţi că un val de căldură îi inundă corpul. Când îşi încrucişară privirile, putu să vadă în ochii fetei că se gândea la acelaşi lucru ca şi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am găsit o persoană extrem de importantă care ar putea să ne spună ce s-a întâmplat cu vaporul care i-a transportat pe prietenii dumneavoastră.

El îi explică pe scurt ce se petrecuse până la misterioasa sosire a tânărului chinez. Faţa lui Shirley se crispă când auzi despre degetul ridicat.

— Este un semn de recunoaştere al triadelor, spuse ea. Aţi fost urmărit. Acel tânăr a transmis anticarului ordinul de a nu vă spune nimic. El s-a

supus, de frica unor represalii feroce. Acestea sunt regulile lor.

— Trebuie să ne întoarcem acolo, propuse Malko. Să încercăm să-l facem să vorbească.

— Vom încerca, dar va fi foarte greu. Mă tem că nu-i vom mai găsi niciodată pe Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu.

Cei doi străbătură drumul pe jos, îndreptându-se spre magazin. La mică distanţă de White Cloud Antics, putură să vadă doi tineri ieşind în goană şi dispărând pe Ladder Road. Unul din ei avea un sac de sport pe umăr. Malko alergă spre magazinul a cărui uşă era deschisă. Urlete ascuţite se auzeau venind din camera de la capătul scării. Malko sări treptele din patru în patru şi ajunse la o mică odăiţă cu tavanul jos.

Domnul Yau, proprietarul magazinului, stătea în picioare în spatele biroului său, cu o expresie rătăcită pe faţă. Cu mâna dreaptă, îşi susţinea braţul stâng, retezat de la cot, şi privea sângele care ţâşnea în toate direcţiile.

Şi asta nu era totul! Degetul mare al mâinii stângi era pus pe masă, retezat de la bază, cu ciotul însângerat. Vânzătoarea urla ca o sirenă, în loc să telefoneze după o ambulanţă… Shirley Yip apăru în prag şi cuprinse toată scena dintr-o singură privire, apoi începu să-l certe pe negustor în limba chineză.

El nu-i răspunse, ci clătină doar din cap, şocat. Vânzătoarea încercă să-i înfăşoare ciotul braţului cu o bucată de pânză, dar era prea stângace şi pânza se umplu repede de sânge.

Priveliştea era absolut abominabilă! Mirosul sângelui puternic şi greţos umplea micuţa încăpere. Dacă ar fi continuat să curgă tot aşa, corpul bietului chinez s-ar fi golit în câteva minute.

— Trebuie să-i fac un garou, spuse Malko. Chemaţi şi o ambulanţă.

— Aşteptaţi!

Malko nu o mai recunoştea acum pe dulcea Shirley Yip. Privirea ei era de gheaţă, buzele se reduseseră la o linie subţire, iar faţa îi era contractată. Cum vânzătoarea tocmai voia să apuce telefonul, ea o îndepărtă cu brutalitate, ţipând la negustorul ciung cu o voce furioasă. Acesta din urmă părea şi mai înfricoşat şi clătină cu capul în semn de refuz şi bolborosind cuvinte rugătoare.

— Ce i-aţi spus?

— L-am ameninţat că, dacă nu-mi spune adevărul, îl vom lăsa să sângereze până moare. Are foarte puţin timp la dispoziţie!

Era clar că, în privinţa ferocităţii, chinezii nu primeau lecţii de la nimeni! Malko era stupefiat. Nu şi-ar fi imaginat-o niciodată pe Shirley Yip în această postură. Nu era deloc impresionată la vederea sângelui. Negustorul încerca să-şi apere cauza cu ultimele puteri, dar Shirley era inflexibilă. Atunci, omul căzu sleit într-un fotoliu, cu o grimasă de durere.

— Acum ne va spune tot ce ştie, anunţă triumfătoare chinezoaica.

Pentru a-i răsplăti bunele intenţii, ea consimţi să-i înfăşoare braţul cu o pânză de ambalaj! Apoi începu interogatoriul, traducându-i lui Malko pe măsură ce acesta se desfăşura.

— Vaporul a ajuns cu bine la Tap-Mun, traduse cu ochii strălucitori. Şi a adus caii T'ang! El pretinde că nu ştie nimic despre disidenţi. Caii au fost livraţi aici.

— Pare adevărat, spuse Malko, dar cum am putea afla şi mai mult?

Shirley Yip continuă să-l întrebe şi alte lucruri pe negustor. Ea luă o coală de hârtie şi mâzgăli câteva caractere chinezeşti, după care, dădu un ordin vânzătoarei şi se ridică.

— Să mergem, îi zise ea lui Malko. Ea va suna imediat la poliţie şi la spital.

Odată ajunşi în stradă, ea făcu semn unui taxi roşu care trecea pe acolo.

— Unde mergem acum? întrebă Malko.

— La Tap-Mun. Am aflat numele femeii care a recepţionat marfa la sosirea vaporului, o anume Chek-Keng. Trebuie să o vedem imediat, mai înainte ca triadele să poată interveni cu ceva.

După ce se instalară în taxi, ea se întoarse către el.

— Cred că m-aţi considerat crudă… Dar asta era unica noastră şansă ca să descoperim ce li s-a întâmplat prietenilor noştri. Nu puteam să o ratez…

*

* *

După o jumătate de oră, taxiul în care se aflau rula pe drumurile sinuoase şi fermecătoare din Sai Kun Country Park, un fel de rezervaţie naturală la est de Noile Teritorii într-o prelungire rurală a regiunii Kowloon, în total contrast cu agitaţia şi colcăiala din Hong Kong şi Kowloon. Colinele verzi, ţărmurile abrupte şi sălbatice, insulele şi peninsulele cu cele câteva sate încântau privirile. Deşi Hong Kongul se afla la o oră de mers, aveau impresia că se află pe alt tărâm.

La Kowloon, au fost nevoiţi să schimbe taxiul, deoarece taxiurile roşii nu aveau acces în Noile Teritorii. Mica localitate Sai Kun semăna cu un orăşel turistic elegant, situat departe de zgomotul şi agitaţia celor şase milioane de locuitori îngrămădiţi pe restul teritoriului. Shirley Yip stătea cu buzele strânse, încordată ca o coardă de vioară. Taxiul mergea pe malul mării. Apoi se opri, iar Malko plăti.

— Unde ne aflăm?

— La Wong Chek Pier, spuse Shirley Yip. Acesta este locul de unde pleacă vaporul pentru insula Tap-Mun. De altfel, se şi vede.

Ea îi arăta un vaporaş vechi care se apropia de ţărm. Acesta acostă şi cei doi urcară la bord. Vasul părea că nu mai are de gând să plece. Aproape că au înţepenit aşteptând aproape o oră pe cei doisprezece pasageri.

— Nu suntem înarmaţi, remarcă brusc Malko.

Shirley Yip îl asigură zâmbind:

— La Tap-Mun nu sunt decât contrabandişti. Am luat-o înaintea celor care doresc să ne împiedice să aflăm adevărul. Aceştia i-au dat un „avertisment” negustorului ca să nu vorbească. Nu aveau de unde să ştie că am ajuns acolo chiar imediat după plecarea lor. Dacă am fi ajuns mai târziu, ar fi fost imposibil să-l facem să vorbească.

— Şi chiar aţi fi fost capabilă să-l lăsaţi să moară?

— Ştiam că va vorbi, răspunse Shirley Yip cu un surâs glacial.

Era un mod elegant de a justifica un comportament mai mult decât inuman. Shirley Yip avea un temperament cu adevărat pasionat, era capabilă de sentimente extrem de violente.

— Oricum, acest incident mă convinge că sunt supravegheat în permanenţă, poate chiar şi în clipa asta, remarcă Malko.

Ei se instalaseră pe puntea din spatele vaporului, în aer liber, în timp ce ceilalţi pasageri stăteau înăuntru, pe banchetele de lemn, într-un miros îngrozitor de peşte şi de benzină. Printre aceştia se aflau câţiva copii cu ghiozdanele agăţate la spate, nişte bătrâne încărcate cu coşuri, o pereche de tineri şi un chinez complet ştirb. Nimeni nu părea să facă parte dintr-o triadă.

— Cred că i-am păcălit, repetă Shirley. Cei care ne urmăreau, mergeau pe jos.

Vaporul începu să trepideze şi parâmele se desfăcură. Cu o încetineală de melc, vasul îşi îndreptă prova către larg. Shirley Yip se lipi de Malko şi buzele lor se întâlniră. Ea surâse.

— Aici este mai multă linişte decât în elicopter. Nu ştiu ce aţi crezut atunci despre mine. Niciodată nu mai făcusem asta, dar în momentul acela nu m-am putut stăpâni. Aţi riscat atât de mult pentru noi.

— A fost minunat, spuse Malko.

Cei doi tăcură, privind cum defilează ţărmul pustiu.

Navigau drept spre nord. Cu un vapor rapid le-ar fi trebuit o jumătate de oră ca să atingă coasta chineză. Nu era de mirare că Tap-Mun devenise raiul contrabandiştilor. Vaporul ocoli enorme crescătorii de stridii. În cele din urmă, acostă la un chei din lemn, într-o radă plină de ambarcaţiuni. Chiar în faţă, o clădire albă arbora un panou pe care scria: *New Hong Kee Restaurant*.

— Să mâncăm ceva aici şi astfel poate obţinem şi ceva informaţii.

Înăuntru nu era nici măcar o pisică. Cât ai bate din palme, cei doi au fost instalaţi la o masă mare şi mâncarea începu să sosească: creveţi, pui, raţă, tăieţei şi inevitabilul Taing-Tao în sticlă mare.

— Cum o vom găsi pe Chek-Keng? întrebă Malko înmuind un crevete într-un sos care semăna cu un detergent.

Shirley Yip avea apetitul unei păsări, mai bine spus, al unui vultur. Beţişoarele ei zburau de la o farfurie la alta cu o iuţeală uimitoare. Avu nevoie de ceva timp ca să poată răspundă la întrebare:

— Am s-o întreb pe femeia care ne serveşte. Am noroc că ştiu dialectul mandarin. Oamenii de aici sunt de neam *hakkas* şi nu înţeleg dialectul cantonez.

Când bătrâna chelneriţă se întoarse cu nota de plată îngrijit caligrafiată, Shirley Yip plăti, lăsându-i şi un bacşiş generos, fapt neobişnuit în China. Apoi începu să o descoase. Conversaţia lor a fost scurtă. Auzind numele Chek-Keng, femeia îşi dezveli gingiile ştirbe şi arătă cu mâna către sat. Shirley îi explică lui Malko:

— O cunoaşte. Este vorba de o contrabandistă care lucrează de obicei noaptea. Acum, ea trebuie să se afle în sat, unde joacă cărţi, ca în fiecare zi.

Se îndreptară amândoi spre sat, pe unicul drum ce ducea într-acolo, acoperit de pietre uriaşe. Chiar în mijlocul satului, în jurul unei mese aşezate sub cerul liber, se aflau patru femei îmbrăcate cu un soi de pijamale negre şi purtând în picioare sandale. Erau zbârcite ca nişte prune uscate, aveau dinţii îngălbeniţi şi păreau că se distrează de minune.

— Chek-Keng este una dintre ele, spuse Shirley Yip.

Ei se apropiară de masă, dar niciuna dintre ele nu catadicsi să ridice capul. Absorbite într-o pasionantă partidă de cărţi, ignorau cu totul lumea exterioară. Shirley Yip îi făcu lui Malko semn să plece.

— Nu vreţi să staţi de vorbă cu ea? întrebă el mirat.

— Mai târziu. Acum, aş vrea să merg la templu.

— Care templu?

Ea îl privi jenată.

— Templul Tin Hau. Este foarte cunoscut. Vreau să mă rog pentru reuşita noastră.

Templul Tin Hau era destul de departe, aşezat pe o colină. Shirley Yip cumpără de la un bătrân paznic un pumn de bastonaşe parfumate de santal şi le aprinse pe toate, în vreme ce Malko admira magnificele basoreliefuri în lemn, a căror prezenţă în aceste locuri era total neaşteptată. Când ieşi din templu, fata râse încurcată.

— Vă rog să mă scuzaţi, poate mă consideraţi ridicolă, dar este bine ca să am toate atuurile în mânecă.

*
* *

Shirley vorbea cu bătrâna făcând o plecăciune adâncă, în somn de respect. Aceasta lăsase cărţile pe masă şi se uita cu atenţie la intrusă, puţin dispusă să renunţe la jocul de cărţi. Bătrâna avea o figură comună, cu obrajii scofâlciţi, cu ochii adânciţi în orbite, dar plini de viaţă, şi cu o bărbie energică. Părul cărunt era strâns într-un coc. Mâinile îi erau ridate şi bătătorite. Trupul plat era acoperit de un fel de pijama neagră, iar picioarele murdare erau încălţate în sandale.

Shirley Yip ştiuse să folosească cuvintele potrivite, pentru că bătrâna se ridică de la masă şi se îndreptă până la dig, unde îngenunche şi, aşezată pe călcâie, începu să discute.

Shirley Yip vorbea cu o voce convingătoare. Apoi se întoarse către Malko şi îi spuse:

— Nu i-am ascuns nimic. I-am spus că mă ocup de disidenţi şi că negustorul mi-a dat numele ei. Până acum, nu mi-a spus nimic. Pretinde că nu ştie despre ce este vorba şi că ea este o simplă contrabandistă.

Conversaţia mai dură vreo zece minute. Malko transpiră în soarele arzător. În cele din urmă, trăsăturile lui Shirley Yip se relaxară puţin şi cele două femei se ridicară în picioare.

— I-am oferit trei sute de dolari HK ca să ne conducă la Wang Chek. Vaporul nu pleacă decât peste două ore. E o sumă mare pentru nişte pescari. Sper că asta o va convinge să vorbească.

Bătrâna *hakkas* se întoarse să-şi ia o pălărie mare cu boruri uriaşe, care avea un fel de voal ce o făcea să semene cu o fantomă. Se urcară cu toţii în sampanul[30] ei ce era legat la ţărm. Acesta se deplasa cu o viteză mult mai mare decât vasul care îi adusese. Chek-Keng nu deschise deloc gura în timpul călătoriei. Nu vorbi decât în momentul în care acostaseră la chei şi cei doi debarcară. Apoi, plecă imediat. Shirley Yip era tulburată.

— Ce ţi-a spus? întrebă Malko.

— A spus că doi bărbaţi şi o femeie au luat vaporul ce face cursa regulată. De atunci, ea nu i-a mai văzut.

Malko oftă.

— Bineînţeles că întotdeauna trebuie să existe a treia versiune! La început, ei nici măcar nu au părăsit China. Apoi, nu au ajuns până la Tap-Mun. Acum, aflăm că s-au evaporat între Tap-Mun şi Hong Kong… Tocmai când se socoteau în afară de orice pericol! Nu vi se pare ciudat?

Shirley Yip avea ochii plini de lacrimi.

— Ba da, recunoscu ea. Nu mai înţeleg nimic.

Ei se urcară din nou în maşina ei şi tânăra, cu buzele încleştate, şofă ca un automat până la Kowloon. Malko vedea că este profund tulburată.

— Să mergem să bem ceva la *Peninsula*, să mai analizăm puţin situaţia, sugeră el.

Shirley Yip îşi lăsă Lancia în grija unui paznic şi se instalară în holul somptuos care rămăsese neschimbat de la inaugurarea hotelului. Era o oază de lux în acest loc mizerabil.

Nervoasă, chinezoaica ceru un „side car” – Cointreau, coniac şi suc de lămâie – unui băiat ca un *butler* britanic. Malko aşteptă ca ea să-şi înmoaie buzele şi apoi vorbi:

— Să recapitulăm. După câte ştim, cei trei fugari au ajuns cu bine la Tap-Mun. Aşadar, Tang Ho „Urechi Lungi” ne minte. De ce?

— Poate că, pur şi simplu, i-a predat pe prietenii noştri celor din Guoanbu, iar aceştia i-au dus în China.

— Eu nu cred că s-a întâmplat aşa. Lucrurile stau altfel. Singurul care ştie adevărul este Tang Ho şi va trebui să găsim o modalitate ca să-l facem să vorbească.

Capitolul VIII

Philip Drake arăta ca un om care tocmai a aflat că în înşală nevasta cu cel mai bun prieten al lui. Palid la faţă, el trăgea mecanic din ţigara sa Gauloises blondes cu privirea fixă la turnul *Bank of China* care se profila în depărtare. Malko nu îl putuse contacta cu o seară înainte: americanul fusese reţinut la o întrunire. Malko apăruse la biroul acestuia din Garden Road pe la orele nouă, când coada pentru vize se înşira pe vreo sută de metri.

— Cred că nu mai poate exista nicio îndoială, făcu Philip Drake cu o voce zdrobită. Anchetele făcute de dumneavoastră la Guangzhou, la Macao şi apoi la Tap-Mun dau la iveală o tristă realitate. Tang Ho ne-a trădat. A trecut de cealaltă parte a baricadei şi noii săi prieteni din Guoanbu au încercat să ascundă prin toate mijloacele tocmai această trădare. De aceea l-au lichidat pe Apolinario Ribeiro şi au încercat să-l reducă la tăcere prin mutilare pe anticarul din Hollywood Road.

— Acest lucru explică faptul că Guoanbu a pus mâna pe transfugi aici, unde se credeau deja în siguranţă, nu în China, rezumă Malko. Ei au fost trimişi imediat în China. Lucrul este de înţeles în privinţa lui Hu Wang şi Chai Lin, dar nu şi în ceea ce-l priveşte pe Larry Wu. Ori nu ştiu statutul lui, ori se tem că va da în vileag secretul.

Mărul lui Adam urca şi cobora ca un Yo-Yo pe gâtul lui Philip Drake. Îi venea greu să admită că Tang Ho îl trădase cu neruşinare.

— Şi când mă gândesc că, în 1973, Ho „Urechi Lungi” umplea cazanele locomotivelor cu comunişti! Iar ei cunosc aceste fapte.

Malko zâmbi cu un aer blazat.

— Mai există şi prescripţiile, făcu el. În Asia, este practicat obiceiul de a te alia cu cel mai puternic. Este o tradiţie culturală.

Şeful Centralei CIA avea figura descompusă.

— Cred că nu vă rămâne decât să luaţi prima cursă Air France spre Europa. Cât despre mine, pot să redactez raportul pentru Langley. Mă tem că nu-i vom mai vedea niciodată pe cei trei.

— Staţi un pic, protestă Malko. Ar mai exista o mică şansă.

— Care anume? Tang Ho este un *tycoon*[31] miliardar şi puternic. Eu nu am niciun mijloc ca să-i forţez mâna. Nu am nici măcar ceva *hard evidences*[32], ci doar *circumstanţial evidences*[33].

— Este foarte adevărat, recunoscu Malko, dar vă mai rămân două arme. În primul rând, osteneala pe care şi-a dat-o Guoanbu ca să-l protejeze pe

Tang Ho demonstrează faptul că acesta are probleme. În al doilea rând, mai este şi Larry Wu, cetăţean american. Dacă îl acuzaţi pe Tang Ho de dispariţia acestuia, acest lucru i-ar putea cauza ceva probleme. Ca de exemplu, imposibilitatea de a avea relaţii cu Statele Unite.

— O.K., O.K., unde doriţi să ajungeţi? îi tăie vorba Philip Drake.

— Vă spun imediat. Nu ştiu dacă Tang Ho poate să mai facă ceva pentru cei trei fugari. Dar, în numele bunelor relaţii pe care le are cu dumneavoastră, el ar mai putea încerca o mediere. Făcându-l să afle că sunteţi la curent cu cele întâmplate şi întinzându-i o mână de ajutor ca să mai poată îndrepta ce se mai poate, dacă acest lucru mai este în puterea lui. Oricum, nu aveţi ce pierde.

— O mediere… repetă gânditor Philip Drake.

— Dacă evitaţi să-l acuzaţi direct, continuă Malko, ar putea fi determinat să facă un gest. Desigur, asta ar fi un *long shot*. Nu cunoaşteţi pe nimeni de acelaşi rang cu Tang Ho, care să vă facă un serviciu? O persoană neutră.

Philip Drake reflectă îndelung, cu capul sprijinit în mâini. Apoi spuse dintr-odată:

— Ar exista o persoană care să întrunească aceste cerinţe. Este vorba de alt *tycoon* chinez, foarte cunoscut, *sir* Stephen Lee. Are una dintre cele mai frumoase case din Peak, şapte Rolls-uri – unul pentru fiecare zi a săptămânii – o soţie fermecătoare, o avere considerabilă şi o anumită înclinaţie pentru viaţa mondenă. Printre altele, el posedă cel mai exclusivist club din Hong Kong, la etajul treisprezece al vechii clădiri *Bank of China, China Club*. El se află în relaţii bune cu toată lumea, este un pic excentric, dar averea sa colosală îi atrage respectul tuturor.

— Mi se pare persoana ideală, recunoscu Malko.

— Voi încerca să-l întâlnesc chiar în dimineaţa aceasta. Sper că se află în Hong Kong, spuse Philip Drake cu hotărâre.

— Asta este ultima noastră şansă ca să mai obţinem ceva, adăugă Malko. Eşecul celor din Guoanbu de a masca trădarea lui Tang Ho, îl face pe acesta să cadă în dizgraţia dumneavoastră, iar acest lucru nu poate să-i convină. Cu siguranţă că va căuta să se reabiliteze în ochii americanilor.

— *Bullshit!* se strâmbă Philip Drake. Eu unul aş vrea să dialoghez cu el folosind nişte aruncătoare de flăcări.

Ca pentru a întări cele spuse, americanul scoase un Zippo „Lady Barbara”, creat la aniversarea a şaizeci şi cinci de ani de la apariţia pe piaţă

a mărcii, şi făcu să ţâşnească o flacără vie pe care o privi îndelung. În Vietnam, superiorii săi comandau adesea bidoane cu benzină şi brichete marca Zippo pentru a da foc satelor *viet-cong*. Erau aşa-zisele *Zippo missions*. I-ar fi plăcut mai mult ca luxoasa vilă a lui Tang Ho „Urechi Lungi” să aibă aceeaşi soartă.

*

* *

Zhou Zekai se învârtea în jurul omului îngenuncheat pe o folie mare de plastic transparent, întinsă în mijlocul biroului său. Vocea sa ascuţită chelălăia insulte cumplite în timp ce agita o bâtă groasă de lemn, ca în vechile şi minunatele vremuri ale Gărzilor Roşii, când, în numele Marelui Conducător, îi hărţuia şi îi tortura pe „intelectuali”, înainte de a-i trimite în lagărele de reeducare sau în faţa plutoanelor de execuţie. Acestea erau adesea formate dintr-un singur om, înarmat cu un pistol automat, suficient ca să trimită un glonţ în ceafa nefericiţilor.

Cazul de faţă era un pic diferit. Era vorba de pedepsirea incompetenţei.

Wan Kok Kui, zis şi „Broken Teeth”, regreta amarnic că răspunsese la convocarea şefului Guoanbu. Cu capul aplecat, nici nu putea visa să se uite la magnifica privelişte ce se vedea de la etajul şaptezeci al clădirii. Dar unde ar fi putut să se ascundă? Unde ar fi putut să meargă? Nu vorbea decât dialectul cantonez, iar *Da Ge* avea braţul lung. Aşa că se mulţumea să psalmodieze scuze întretăiate de promisiuni pentru viitor.

— Nu eşti decât un vierme împuţit! Un contrarevoluţionar! îi urlă în ureche Zhou Zekai, dezlănţuit.

— Nu, nu! protestă „Broken Teeth”. Îmi voi îndeplini misiunea.

Numele de contrarevoluţionar era cea mai grea insultă. Dar capul Guoanbu nu se calma. Acest câine ticălos îl făcuse de râs în ochii lui Tang Ho. Sigur că şi acesta era un nemernic, un criminal înrăit, care îi decimase pe comuniştii din Shanghai. Dosarul său era foarte greu… Dar, conform regulilor Republicii Populare, se putea căi şi cel mai înrăit criminal, mărturisindu-şi crimele şi aşteptând să fie iertat. Revoluţia proletariatului era suficient de puternică pentru a-i ierta pe adversari, mai ales când aceştia îşi răscumpărau greşelile. Ceea ce făcuse Tang Ho demonstrase cu vârf şi îndesat că se schimbase cu adevărat.

I se acordase iertarea, cu condiţia să îndeplinească anumite condiţii, iar „Urechi Lungi” le îndeplinea cu mare zel. El ceruse cu umilinţă o unică

favoare: ca prietenii săi, americanii, să nu afle că i-a trădat. Această favoare îi fusese acordată din toată inima de către Zhou Zekai. Nu îl costa nimic, în plus, putea fi un bun motiv de şantaj…

Iar acum, din cauza incapabilului de „Broken Teeth”, Zhou Zekai era obligat să-i mărturisească miliardarului că nu a putut să-şi îndeplinească angajamentul! Era o ruşine extraordinară! Chiar dacă Tang Ho era un „Cap de Dragon”, un gangster, el redevenise un patriot chinez miliardar, care respectase cu stricteţe sfatul de foc al lui Deng Xiaoping: Îmbogăţeşte-te. În privinţa asta, merita respect…

Cuprins de o furie oarbă, şeful Guoanbu începu să lovească, din toate puterile, cu bastonul său, umerii lui „Broken Teeth”. Chinezul chiţăi, apoi urlă, încercând să se protejeze de lovituri. Furia torţionarului său crescu. Încet-încet, loviturile se rătăciră spre ceafă, apoi direct peste craniu. „Broken Teeth” căzu pe o parte, încercă să se ridice.

Hotărât să o termine, Zhou Zekai lovi cu toată forţa capul victimei cu bastonul. Auzi clar osul crăpând iar „Broken Teeth” emise un strigăt sugrumat atroce. Zhou Zekai se dezlănţui atunci, terminând de sfărâmat cutia craniană ca pe o cochilie. Sângele curgea pe frumosul covor albastru iar „Broken Teeth” nu mai mişca. Epuizat, şeful Guoanbu aruncă bastonul lângă el. Cu mâinile încă tremurându-i de furie, sună şi două gărzi apărură.

— Scăpaţi-mă de asta, făcu el, cu o voce glacială.

În linişte, înveliră resturile golanului în plastic şi-l duseră afară din birou.

Rămas singur, Zhou Zekai aprinse o Shang-Xi şi începu să contemple graţioşii peşti multicolori din acvariul său. Asta îi reda întotdeauna liniştea. În trei luni, lucrurile vor fi mai uşoare. Până atunci, trebuia să fie discret.

*

* *

Cu orice risc, Malko se dusese să rezerve un loc în Espace 180 la zborul Air France de a doua zi. Sugestia pe care o făcuse şefului de secţie al CIA avea puţine şanse de reuşită şi nu avea de gând să rămână prea mult în Hong Kong. Luase micul dejun cu Shirley Yip într-un restaurant de Dim Sum, forţându-se, fără succes, să ridice moralul tinerei femei. Conveniseră să ia cina împreună. Sună telefonul. Probabil trebuia să fie Air France care îi confirma locul. Ridică receptorul şi vocea tunătoare a lui Philip Drake îi sparse timpanele.

— Cinăm în seara asta cu sir Stephen Lee! anunţă triumfal şeful de secţie CIA. Ideea ta a fost formidabilă. M-am întâlnit la unsprezece cu el şi m-a sunat apoi. Între timp, sunt aproape sigur că a luat legătura cu Tang Ho.

— Bravo, îl felicită Malko, dar chiar aveţi nevoie şi de mine?

— Evident! Ideea a fost a dumneavoastră. Ar fi minunat să ne reuşească ceva. Luăm cina la *China Club*, la ora opt. Să fiţi punctual, *sir* Stephen are un ceas în stomac.

— Trebuia să cinez cu Shirley Yip, spuse Malko, credeţi că…

Urmă o clipă de tăcere, apoi Philip Drake zise stânjenit:

— Nu cred că prezenţa ei ar fi convenabil. Este o femeie foarte emotivă şi mă tem de o izbucnire…

Malko nu mai insistă. Imediat după ce terminară de vorbit, o sună pe tânăra femeie care se mai afla încă la biroul ei. La început, ea avu un ton decepţionat, dar după aceea se resemnă.

— Asta-i situaţia. În acest caz, voi încerca, la rândul meu, să aflu ceva nou în legătură cu cei trei prieteni.

— Aveţi vreo posibilitate?

— Poate, făcut ea cu o voce ce se forţa să fie cât mai naturală. Sunaţi-mă îndată după cină, să-mi spuneţi cum a decurs întâlnirea.

*

* *

Vechea clădire în care se afla *Bank of China*, ce odinioară fusese una dintre cele mai impozante edificii ale Hong Kongului, părea acum minusculă alături de succesoarea ei de optzeci şi două etaje. La parter, un panou indica ascensorul privat ce ducea la *China Club*.

Malko avea impresia că se află într-un loc select din Shanghaiul dintre cele două războaie mondiale. Interiorul era în stil chinezesc de mare rafinament, cu lambriuri de culoare închisă, tavane înalte, cu separeuri de înălţime medie, ornate cu sculpturi şi vase preţioase, ce permiteau o plăcută izolare a meselor, iar personalul era numeros şi stilat. Masa la care îi condusese *maître d'hotel* se afla chiar în faţa orchestrei de coarde. O cântăreaţă, îmbrăcată într-o rochie cu volane şi purtând mănuşi lungi de dantelă neagră, cânta o melodie chinezească cu voce de flaut. Era pieptănată cu un coc complicat, iar în jurul gâtului avea o eşarfă lungă de catifea neagră prinsă cu o bijuterie cu diamante aşezate în formă de inimă. Philip

Drake se ridică să-l întâmpine pe Malko. Era în compania unui chinez ce părea ieşit dintr-un film cu Fu Manchu!

Avea părul ondulat ca un gigolo, sprâncenele desenate cu negru, unghiile lungi şi manicurate şi era îmbrăcat cu un veşmânt de mătase albastră brodată, ca un mandarin din secolul al XVIII-lea.

Philip Drake făcu prezentările:

— Prinţul Malko Linge, *sir* Stephen Lee.

Chinezul adresă un surâs călduros lui Malko, apoi se ridică pentru a schimba câteva cuvinte cu un nou-venit.

— Este Chris Patten! îi şopti Philip Drake lui Malko, actualul guvernator englez al Hong Kongului. Cum vi se pare localul acesta?

— Uimitor, răspunse Malko. Ai spune că ne aflăm la un muzeu al marxismului!

Într-adevăr, zidurile erau pline cu portretele lui Mao şi cu scene naive ce exaltau Marea Revoluţie Proletară. Se puteau vedea ţărani cu furcile ridicate, muncitori agitând ciocane şi, bineînţeles, Mao tse-Tung în toate poziţiile posibile. În contrast cu aceste imagini, asistenţa era sută la sută capitalistă. Femeile pline de bijuterii semănau cu nişte arbori de Crăciun, iar bărbaţii, în marea lor majoritate, erau îmbrăcaţi cu smoching.

— În sfârşit, a rămas singur, făcu Philip Drake.

— Aţi reuşit să vorbiţi cu el?

— Nu, este prea devreme… Şi, pe urmă, el ar trebui să înceapă.

Sir Stephen Lee se întorcea la masă, mergând ca un împărat Ming. Scuzându-se pentru întârziere, el făcu un semn discret şefului de sală, care veni cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, blanc de blancs, 1988. Chinezul îi examină eticheta cu atenţia unui expert. Începură să bea cu pahare lungi de cristal, închinară pentru viitor. Un viitor ce pentru *sir* Stephen trebuia să fie mai mult decât roz. La cei şaizeci de ani ai săi, avea o avere considerabilă: mai multe sute de mii de dolari băgaţi într-o flotă de vase petroliere, câteva lanţuri de supermagazine şi numeroase afaceri. El avea un hotel particular cu optsprezece etaje, amenajat de arhitectul de interioare Claude Dalie lângă Hide Park, o casă reconstruită în stil vechi colonial în Singapore, o clădire cu trei etaje cu vedere spre Park Avenue, la New York, şi o „căsuţă” cu vreo douăzeci de încăperi în Bel Air, cartierul cel mai scump din Beverly Hills, precum şi o fastuoasă reşedinţă pe Victoria Peak. De aceea nimeni nu zâmbea dispreţuitor când îl vedea deghizat în prinţ de operetă. Înnobilat de către regina Angliei, dar în

excelente relaţii cu potentaţii din Beijing, acest om nu părea să aibă prea multe griji.

— Şampania aceasta este excelentă, dar nu este prea rece…

După câteva cuvinte spuse în şoaptă, un stol de chelneri făcu să dispară sticla de Taittinger, care fu imediat înlocuită cu una identică, pe care *sir* Stephen o degustă cu gravitate anunţând că este la temperatura ideală.

Cina fu servită şi pe masă apărură, rând pe rând, creveţi, cuiburi de rândunică şi nelipsita raţă cu glazură de zahăr ars, a cărei pieliţă fu decupată cu o precizie de chirurg de către un bucătar cu bonetă albă, sub privirea vigilentă a lui *sir* Stephen. Acesta ţinu să-şi asigure invitaţii că nu se putea lipsi niciodată de un coniac bun la raţa glasată. O sticlă de Gaston de Lagrange XO răsări ca din senin pe masa lor.

Orchestra îşi terminase programul, iar conversaţia se desfăşura pe teme deliberat superficiale. *Sir* Stephen Lee nu înceta niciun moment să ţină sub control restaurantul „său", încântat de faptul că nou-sosiţii îl salutau cu un vădit respect. Încetul cu încetul, începură să vorbească despre politică. *Sir* Stephen Lee nu pridideа cu elogiile la adresa imensei înţelepciuni a conducătorilor de la Beijing, care nu aveau egal în lume în privinţa moderaţiei de care dădeau dovadă şi a respectării democraţiei.

Malko se gândi că nu era exclus ca, în spatele fiecărui portret al lui Mao, să se afle câte un microfon…

Philip Drake părea stresat şi golea pahar după pahar. Într-un timp record, se trecu la a treia sticlă de Taittinger Comtes de Champagne 1988, păstrată la temperatură ideală.

După delicioşii tăieţei chinezeşti, se servi o supă uşoară. Cina părea interminabilă. Malko aruncă o scurtă privire la Breitlingul *Crosswind*. Erau aici de aproape două ore, fără a depăşi stadiul unei conversaţii mondene. Philip Drake părea să se simtă ca o meduză abandonată în plin soare. Dintr-odată, Malko îl văzu reprimându-şi o tresărire privind spre intrare. O pereche tocmai îşi făcuse apariţia în restaurant.

O tânără chinezoaică de o mare frumuseţe, cu umerii acoperiţi de un mantou de vizon, în ciuda temperaturii blânde, ce lăsa să se vadă un taior Chanel, roşu ca sângele. Părul îi era strâns într-un coc complicat în care erau înfipte mai multe agrafe de aur. Gura ei mare, pictată ca o acuarelă, îndulcea pometii proeminenţi şi bine sculptaţi ai obrajilor. Aveai impresia că se va prăbuşi sub povara bijuteriilor! Avea inele pe toate degetele, brăţări, trei rânduri de perle şi cercei de smaragd ce se asortau cu cadranul verde al

ceasului de mână Breitling *Wings Lady* care trebuia să valoreze cât salariul obţinut de un muncitor chinez într-un secol.

Privirea lui Malko se mută pe „arătarea” care o însoţea. Ca şi la prinţul Charles al Angliei, primul lucru care îţi sărea în ochi, era lungimea neobişnuită a urechilor. Enorme, roşii, clăpăuge, accentuate şi datorită craniului ras ce le purta.

Personajul în cauză parcă ieşise din „Familia Adams”. Avea o talie mică, iar mâinile disproporţionat de lungi îi permiteau să se scarpine cu uşurinţă sub genunchi fără a fi nevoit să se aplece. Dinţii din faţă, pe care buza superioară se strâmba într-un etern rictus, erau înclinaţi în afară, iar privirea părea total asimetrică. Ochiul drept, negru, rotund şi viu era ca de şoarece. Cel stâng, cu pleoapa lăsată pe jumătate, evoca ochiul unei şopârle. Creştetul acestuia ajungea cu greu la umărul splendorii care îl însoţea.

Sir Stephen Lee scoase un soi de gângurit plin de încântare şi faţa i se lumină de parcă l-ar fi văzut pe Mao în persoană. Se aplecă spre oaspeţii săi şi anunţă cu jumătate de voce:

— Iată-l pe prietenul meu Tang Ho în compania celei de a patra soţii, fermecătoarea Shatin. Daţi-mi voie să-l întâmpin.

El se sculă pentru a întâmpina cu căldură pe cei doi, conducându-i spre o masă aşezată lângă fereastră. Philip Drake, mârâi în timp ce, dintr-o singură mişcare, îşi aprinse o Gauloises blondes cu bricheta Zippo.

— Ce-i cu mascarada asta? Tang Ho nu vine niciodată aici!

— Cu siguranţă că nu este o pură coincidenţă, observă Malko. În orice caz, are o soţie încântătoare.

— Nu-i este soţie! Este o *xi-lai*, concubina lui. Are câte una în Taiwan, în Guangzhou şi în Macao. Asta era o actriţă de mâna a doua, cu un viitor nesigur, din care el a făcut o „tai-tai”.

— Ce este o „tai-tai”?

— Aşa se numesc aici tinerele fete frumoase, întreţinute de bătrânii *tycoons*. Toate au un seif bine apărat între picioare.

Sir Stephen se întoarse la masă fluturându-şi somptuosul veşmânt. Nu făcu însă nici cea mai mică aluzie la Tang Ho „Urechi Lungi”…

— Mi-ar face plăcere să-i arăt prietenului dumneavoastră *The Long March Bar*, sugeră el. Putem să bem ceva acolo. Ei îl urmară la etajul superior. Lambriurile de pe casa scării dispăreau complet sub tablourile ce glorificau lupta triumfătoare a lui Mao tse-Tung. Cât despre bar, acesta se afla într-o încăpere mai mult lungă, decorată cu fotografii, tablouri, toate

evocând Lungul Marş a lui Mao, urmărit de armata japoneză. Fură înconjuraţi de o puzderie de chelneri. Apăru o nouă sticlă de Taittinger împreună cu o sticlă de coniac Defender Succes *Dix Ans*. Era clar că îi cunoştea gusturile lui Philip Drake. Acesta din urmă însă îşi pierduse complet răbdarea.

Sir Stephen Lee îi ghici parcă gândurile, căci spuse deodată pe un ton vesel:

— Prezenţa prietenului meu Tang Ho îmi aminteşte de mesajul pe care m-aţi rugat să i-l transmit.

— Aţi reuşit să-i vorbiţi? nu putu să se stăpânească americanul.

Sir Stephen Lee se servi mai întâi cu un pahar de coniac pe care îl sorbi cu o încetineală plină de sadism, apoi răspunse:

— Chiar astăzi, făcu el confidenţial, l-am făcut o vizită în superba lui reşedinţă din Repulse Bay Road. O cunoaşteţi?

— Nu, făcu sec Philip Drake. Aţi vorbit cu el despre cei trei fugari dispăruţi?

Sir Stephen îşi plecă privirea în faţa acestei întrebări atât de directe.

— Bineînţeles, fu el nevoit să recunoască. Tang Ho vă roagă să acceptaţi scuzele sale cele mai sincere. S-a aflat într-o situaţie extrem de delicată.

Philip Drake era de-a dreptul trăsnit.

— Delicată! repetă el lovit de cinismul extraordinar al chinezului.

Acesta aplecă capul în tăcere.

— Cred că ştiţi cât este de ataşat Tang Ho la ideea de libertate! De aceea a acceptat din toată inima să vă ajute în acţiunea de transladare în Hong Kong a lui Hu Wang şi a soţiei acestuia, Chai Lin. Din păcate, buna dumneavoastră credinţă a fost înşelată.

— Buna mea credinţă!

Sir Stephen Lee aprobă din cap cu un aer trist.

— Da. Cei care v-au cerut ajutorul, nu meritau acest lucru. Ei sunt duşmani ai Chinei şi se pregăteau să prejudicieze interesele ţării într-un mod extrem de abject.

Philip Drake se crispă, oscilând între furie şi neîncredere.

— Hu Wang este doar un opozant paşnic distrus de şapte ani de detenţie, care nu dorea decât libertatea, spuse el cu un ton aspru.

— Dar era deja liber! sublinie cu o voce onctuoasă *sir* Stephen. Din dorinţa de a-l ierta, autorităţile din Beijing, l-au eliberat înainte de termen.

Hu Wang a profitat de acest lucru ca să vă contacteze în scopul de a veni în Hong Kong. Desigur că nu v-a spus asta, dar ascundea un plan machiavelic. Pusese la cale să se sacrifice, dându-şi foc în ziua de *hand-over*, pentru a aţâţa spiritele şi a răzvrăti elementele antisociale din colonie. Soţia lui, Chai Lin, urma să-l stropească cu benzină. Este un complot extrem de serios, spuse el cu o voce gravă.

În faţa unei minciuni atât de gogonate, Philip Drake rămase fără grai timp de câteva secunde. Malko fu primul care vorbi:

— Şi cum au aflat autorităţile chineze despre existenţa acestui complot?

— Ei au discutat despre asta cu complicii lor din Hong Kong, iar lucrurile au ajuns la urechile autorităţilor. Din păcate, destul de târziu. Atunci ele au trebuit să-l avertizeze pe Tang Ho, care a fost obligat să-şi facă datoria. El i-a luat pe transfugi sub protecţia sa.

Philip Drake tresări. Părea pe punctul de a exploda.

— Unde se află acum?

— Nu ştiu, pretinse sir Stephen. Dar ştiu că sunt bine trataţi.

Philip Drake se aplecă spre el, neascunzându-şi furia. Cu ei se afla şi un cetăţean american, Larry Wu.

Faţa rotundă a chinezului se lumină de un surâs radios.

— În acest caz, Tang Ho v-a făcut un mare serviciu! Ar fi fost mare păcat ca cei doi criminali să fie arestaţi în compania sa. Este de neconceput ca un stat atât de important ca America să fie complice la o manevră criminală destinată perturbării reîntoarcerii Hong Kongului la patria-mamă.

— Şi care este urmarea acestor evenimente? preluă Malko discuţia profitând de stupoarea ce-l sufocase pe Drake.

Sir Stephen Lee îi aprecie cu un surâs tonul moderat şi preciză:

— Tang Ho a acceptat să păstreze cele trei persoane sub protecţia sa până la 1 iulie, dată la care autorităţile chineze vor intra în posesia Hong Kongului. Hu Wang şi soţia sa vor fi judecaţi atunci de o curte intermediară pentru ieşirea ilegală din ţară şi pentru intenţiile lor criminale. Domnul Larry Wu va fi predat în mod discret Consulatului american, pentru ca Statele Unite să nu fie amestecate în această tristă afacere. Ştiţi doar importanţa pe care o acordă ţara mea relaţiilor cu ţara dumneavoastră.

Satisfăcut, el se lăsă pe spate şi bău câteva înghiţituri din coniacul său. Philip Drake, înlemnit, privirea fix portretul lui Mao care atârna deasupra barului. Malko reflectă cu repeziciune, încercând să separe ceea ce era fals din tot noianul celor auzite. Nu putea observa decât un singur element

pozitiv: dăduseră de urma celor trei transfugi chiar dacă exista încă cineva la mijloc. Philip Drake reuşi în cele din urmă să-şi recapete graiul:

— Voi cere eliberarea imediată a lui Larry Wu, spuse el pe un ton muşcător. Aici este vorba de o răpire.

Sir Stephen Lee răspunse cu un ton calm:

— Domnul Wu este oaspetele preţios al lui Tang Ho. Acesta a promis prietenilor săi chinezi că îl va găzdui până la 1 iulie. Aşa că nu poate să-şi încalce cuvântul. Domnul Larry Wu ar fi putut participa la manevrele nefaste atmosferei din Hong Kong. El continuă să ignore proiectele criminale ale prietenilor lui, care au abuzat de buna sa credinţă. De altfel, cred că este şi în interesul dumneavoastră ca lucrurile să se desfăşoare cu cea mai mare discreţie. Acum, guvernul chinez consideră că este vorba de o iniţiativă personală a domnului Wu, care nu implică guvernul american. Eu cred că este mult mai bine aşa.

O mică doză de şantaj nu strică nimănui. Având prada în gheare, chinezii puteau afirma cu seninătate că CIA se pregătea să saboteze „hand-over-ul" din 1 iulie, chiar cu riscul de a declanşa o criză diplomatică majoră. După expresia de pe faţa lui Philip Drake, se vedea că acesta simţise capcana. El scoase încă o Gauloises blondes din pachet şi o aprinse cu bricheta Zippo, abţinându-se cu greu să nu-l sugrume pe sir Stephen Lee.

Era cu mâinile legate. Propunerea chinezului era extrem de vicleană. Oferindu-l pe Larry Wu, el împiedica o reacţie din partea americanilor. CIA nu ar fi ezitat nicio secundă să pună cruce pe cei doi fugari chinezi, cu condiţia să-l recupereze cu discreţie pe propriul *field officer*. În aceste operaţiuni clandestine, trebuiau păstrate aparenţele. Trăgând cu sete din ţigară, Philip Drake era pe punctul de a ajunge la această concluzie.

Relaxat, *sir* Stephen luă bricheta Zippo şi o examină cu interes.

— Aveţi o brichetă foarte frumoasă, făcu el. Este din argint?

Malko era cât pe-aci să adauge „masiv", când Philip Drake spuse brusc cu vocea plină de amărăciune şi sarcasm:

— Aşadar, ar trebui să-i mulţumesc lui Tang Ho pentru „curajoasa" sa intervenţie.

O lumină luci în ochii lui *sir* Stephen Lee, iar Malko înţelese că Philip Drake tocmai îşi pusese gâtul în laţ. Cu un zâmbet suav, chinezul confirmă:

— Tocmai doream să vă sugerez acest lucru. Sunt extrem de fericit că aţi înţeles perfect poziţia delicată a lui Tang Ho. El a reuşit să împace marea prietenie ce vă poartă cu datoria faţă de ţara lui… Pentru că tocmai se află

din întâmplare aici astă-seară, cred că ar fi foarte abil din partea dumneavoastră să mergeţi să-i mulţumiţi.

Laţul fusese strâns. Făcând acest demers, Philip Drake oficializa înţelegerea dintre CIA şi serviciile chineze. Dacă ar fi supus chestiunea aprecierii celor de la Langley, răspunsul ar fi fost tranşant: ar fi primit ordin să accepte. *Sir* Stephen ştia acest lucru… Philip Drake părea ţintuit în scaunul său. Malko înţelese că trebuie să-l ajute.

— Nu ar fi cu mult mai agreabil ca Tang Ho şi soţia sa să ni se alăture aici, la bar? sugeră el. Nu am dori să le tulburăm cina.

Surâsul încântat de pe faţa lui *sir* Stephen Lee îi arătă că nimerise drept la ţintă.

— Aveţi perfectă dreptate, aprobă el, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Mă duc să văd dacă au terminat de cinat.

Nu se îndepărtă bine, că Philip Drake explodă:

— O să-l strâng de gât pe acest *motherfucker!* scuipă el.

— *Take it easy!* îl sfătui Malko împingând în faţa acestuia sticla de Defender Succes Dix Ans. Beţi puţin din acest scotch excelent şi intraţi în jocul lor. Nu avem de ales.

Americanul se încordă de furie.

— Dacă apuc să vorbesc cu ticălosul acesta, s-a terminat, nu voi mai putea da înapoi. *Sir* Stephen va putea fi folosit ca martor şi va raporta totul celor din Guoanbu.

— *Right*, făcu Malko. Dar pentru moment, aţi câştigat un lucru extrem de important pentru cei de la Langley. Sunteţi sigur că îl veţi recupera pe Larry Wu.

— Dar situaţia este îngrozitoare în privinţa celorlalţi doi.

Malko se aplecă spre el.

— Zâmbiţi! Barmanul lucrează cu siguranţă pentru Guoanbu şi vă înregistrează reacţiile. Să salvăm aparenţele şi vom vedea după aceea ce e de făcut în continuare.

Philip Drake întoarse spre el faţa schimonosită de furie, în ciuda sfaturilor primite.

— Care continuare? Nu mai există niciun mijloc de presiune nici contra celor din Guoanbu, nici contra lui Tang Ho.

— Am putea încerca să-l prindem pe onorabilul Tang Ho cu propriile sale arme.

Nu aveau timp să discute mai mult. *Sir* Stephen Lee se întorcea în bar, însoţit de Tang Ho şi tulburătoarea sa „soţie". Acesta din urmă era dezgustător de fericit pentru victoria repurtată. Malko îşi promise că va face tot posibilul ca să transforme acest surâs în grimasă.

Capitolul IX

Shatin venea în urma lui *sir* Stephen Lee, străbătând barul cu un mers unduitor de manechin, cu coapsele un pic în afară şi cu umerii uşor retraşi pentru a scoate şi mai mult în relief splendidul ei bust. Era pe deplin conştientă de frumuseţea ei. Se vedea că este o curtezană de înaltă clasă. Tang Ho, care venea după ea, semăna mai degrabă cu Quasimodo. Doar imensul diamant pe care îl arbora la degetul mic indica poziţia lui socială. *Sir* Stephen Lee făcu prezentările. Văzut de aproape, Tang Ho „Urechi Lungi" era şi mai respingător. Ai fi crezut că pielea îi fusese impregnată cu acid. El se aşeză la masă după ce schiţă o vagă formulă de politeţe. *Sir* Stephen începu să se agite. O nouă sticlă de Taittinger Comtes de Champagne răsări şi alte pahare fură umplute.

Dopul sticlei sări în mijlocul unor zâmbete forţate. Ai fi zis că s-a reunit un consiliu de administraţie al crocodililor. Philip Drake îşi recăpătase sângele rece. *Sir* Stephen ţinu un nou toast pentru viitor. Punând paharul pe masă, Philip Drake îşi luă inima şi i se adresă lui Tang Ho:

— *Sir* Stephen m-a pus la curent în legătură cu intervenţia dumneavoastră plină de curaj. Ţin să vă mulţumesc şi-mi voi asigura şefii ierarhici că nu mai trebuie să-şi facă griji în privinţa prietenului nostru, Larry Wu.

Tang Ho înclină din cap şi mormăi câteva cuvinte într-o engleză stâlcită. *Sir* Stephen Lee schimbă câteva cuvinte cu el în chineză, apoi spuse:

— Prietenul meu este adânc impresionat de reacţia dumneavoastră prietenească şi vă asigură că nu este cazul să vă mai faceţi griji pentru Larry Wu. Acesta va fi liber în dimineaţa zilei de 1 iulie, pentru ca să poată participa la bucuria generală din această zi istorică.

Simţind cum se sufocă de furie, Philip Drake înclină capul fără să răspundă. Fusese bine tras pe sfoară. Chelnerii roiau ca muştele în jurul mesei, umplând neîncetat paharele. Malko, aşezat în faţa lui Shatin, o observa cu o curiozitate gurmandă. În ciuda eforturilor pe care aceasta le făcea ca să aibă un aer distins, se vedea că este o târfă cu o gură prea

cărnoasă pentru figura ei osoasă. Părea o reclamă vie pentru bijuterii. Degetele ei dispăreau sub mulţimea inelelor: smaragde, rubine şi un diamant pus chiar pe degetul mare. Încheieturile erau pline de brăţări de toate culorile pe lângă somptuosul ceas Breitling *Wings Lady*. Evident că plătea un preţ destul de mare pentru toate aceste minunăţii: era vorba de onorabilul Tang Ho „Urechi Lungi”. Cu ochii pe jumătate închişi, ea părea cu gândul dus aiurea, deşi, în repetate rânduri, Malko o surprinsese privindu-l.

După lămurirea lucrurilor în privinţa lui Larry Wu, conversaţia începu să lâncezească. Philip Drake încerca să-şi înece năduful în băutură, iar *sir* Stephen vorbea vesel de unul singur. Malko încercă să spargă gheaţa, adresându-se lui Shatin:

— Aveţi un taior minunat.

Această remarcă o făcu pe aceasta să surâdă amabil.

— O, este un model Chanel! Zilnic trec pe acolo. Au lucruri foarte drăguţe…

Cazinourile îi aduceau un venit serios lui Tang Ho, nu glumă… Acesta îi spuse ceva lui *sir* Stephen Lee, care se întoarse imediat spre Philip Drake.

— Prietenul nostru vă mulţumeşte pentru decizia dumneavoastră perspicace şi inteligentă. Vă propune să veniţi la serata pe care o va organiza pe 30 iunie la reşedinţa sa din Repulse Bay Road. Acolo îl veţi revedea pe prietenul dumneavoastră Larry Wu.

Iată şi cireaşa de pe tort! Era clar că americanul nu putea refuza această invitaţie. Philip Drake acceptă scrâşnind din dinţi. Imediat, chinezii se ridicară toţi deodată. Erau cu siguranţă grăbiţi să rămână cât mai repede singuri ca să poată râde de el… Malko se înclină asupra mâinii întinse de către „tai-tai” şi o sărută, spre totala stupefacţie a femeii. Ochiul de şoarece al lui Tang Ho înregistră scena cu o nemulţumire prost ascunsă. Nici nu ieşiră bine din bar, că Philip Drake explodă:

— Ticăloşii! Gunoaie mizerabile! Aţi văzut cum ne-au tras pe sfoară? Şi când mă gândesc la trecutul lui Tang Ho! Cât de dornic era să-i ajute pe disidenţi în 1990.

— Asta era acum şapte ani, remarcă Malko. Peste o sută de zile, comuniştii vor lua Hong Kongul, iar Tang Ho are multe greşeli de plătit.

— Cred că ceva îmi scapă, făcu Philip Drake. Ei ar fi putut să ni-l dea chiar acum pe Larry Wu, iar pe ceilalţi doi să-i trimită în China. Cred că nu ne-au spus chiar totul.

— Cu siguranţă că nu.

— Mi s-a făcut cald. Haideţi să facem un tur pe terasă.

Afară se făcuse frig. Chiar în faţa lor, se înălţa turnul de optzeci şi două de etaje ce adăpostea *Bank of China*. Philip Drake se întoarse spre Malko.

— Aici, nu există microfoane şi nici spioni, făcu el în şoaptă. Ce voiaţi să spuneţi adineauri?

— Nu avem niciun mijloc de a afla unde ar putea fi ascunşi cei trei fugari?

Americanul scutură capul.

— Mi se pare ceva cu totul imposibil. Tang Ho dispune de zeci de case şi antrepozite răspândite pe tot teritoriul dintre Hong Kong, Kowloon şi Macao. În afară de jocurile de noroc, el aduce clandestin în ţară mobilier proiectat de mari arhitecţi europeni, ca de pildă Claude Dalie, pentru a-i scuti pe clienţii săi de taxele vamale. Apoi, nici nu suntem siguri că au spus adevărul. Hu Wang şi Chai Lin sunt poate aruncaţi într-o închisoare din China, iar Larry Wu este deţinut de Tang Ho, în vreunul din numeroasele birouri ale sale.

— Englezii ar putea afla.

Şeful Centralei CIA avu un surâs amar.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, englezii ştiu deja totul. Nu uitaţi că se mai află încă la cârma poliţiei. Dar au primit ordine de la superiori ca să nu facă nimic ce ar putea periclita o tranziţie paşnică. Nu putem spera la nimic din partea lor.

— Şi nu mai aveţi niciun mijloc de a exercita vreo presiune asupra lui Tang Ho?

— Absolut nimic. Este bine protejat de triada lui, de chinezii din Beijing, de englezi şi, mai ales, de colosala sa avere. Nu uitaţi că este „Cap de Dragon”, fapt ce îi conferă greutate politică chiar în ochii Beijingului.

În cazul acesta, nu văd decât o singură soluţie pentru a-i recupera pe oamenii noştri. Şi anume, un schimb.

— Un schimb? Ce fel de schimb? Cu cine?

— Mi-a venit brusc o idee care poate este irealizabilă, dar care oferă singura soluţie posibilă. Tang Ho nu este sensibil la niciun fel de presiune. Un singur lucru îl interesează: propria sa persoană. Atunci, să ne imaginăm că este răpit… Şi că apoi este schimbat cu cei care ne interesează…

Americanul îl privea pe Malko stupefiat.

— Sunteţi nebun! Cine ar putea să-l răpească?

— Noi!

În acea clipă, Malko avu impresia că americanul se va prăbuşi peste balustradă. Philip Drake se bâlbâi:

— Noi! repetă el. Mă vedeţi cerând de la Langley încuviinţarea unei acţiuni de acest tip? Aş fi pus imediat într-o cămaşă de forţă! Să răpim un cetăţean chinez, un *tycoon* protejat de Beijing, pentru a recupera doi disidenţi pretinşi vinovaţi de încercarea de a perturba o ceremonie istorică… Vă rog să uitaţi că aţi vorbit cu mine. Ce v-a apucat aşa deodată?

— Din două motive. În primul rând, m-a deranjat cumplit aroganţa dulceagă a celor doi chinezi. Felul în care ne-au dus de nas. Şi mai este ceva. S-ar putea să vă par idiot, dar am chef să ajut această pereche pe care nu o cunosc, pe acest om pe care l-am văzut doar în fotografie. Toată viaţa mea am luptat împotriva totalitarismului roşu. De data asta vreau să-mi fac o plăcere. Chiar dacă este o nebunie…

Philip Drake clătină din cap fără să-şi ascundă emoţia.

— Malko, treaba asta nu mi se pare idioată. Dimpotrivă. Când am văzut fotografia aceea, am simţit că se încreţeşte carnea pe mine. Am fost profund tulburat, căci am şi eu inimă. Dar sunt un funcţionar care trebuie să dea socoteală guvernului american. Nu pot face orice. Chinezii ne-au umilit cu o mare perfidie. Promiţându-l pe Larry Wu, ei dezamorsează conflictul creat. Însă în privinţa celorlalţi doi…

— Sunteţi obligat să spuneţi tot adevărul celor de la Langley?

Philip Drake trebui să înfrunte privirea celor doi ochi aurii.

— Da, spuse el. Din două motive. Mai întâi, din onestitate profesională. Niciodată în viaţa mea nu am redactat un raport fals. În al doilea rând, îi cunosc prea bine pe chinezi. Au aranjat să-i pună la curent pe cei de la Langley pe o cale ocolită. Probabil cu ajutorul „verişorilor”. Un om ca *sir* Stephen Lee are destulă trecere la MI6. Este un risc imposibil de asumat.

— Înţeleg, admise Malko.

— Şi chiar dacă aş fi de acord, răpirea lui Tang Ho este imposibilă. Nu uitaţi că este şeful unei triade, mai ales dacă sunt la mijloc şi „gweilos”. Uitaţi totul. Misiunea dumneavoastră a luat sfârşit în această seară. Eu voi scrie raportul pentru Langley şi voi aştepta să vină 1 iulie. Apoi, îmi voi cere transferul. Nu voi rămâne o secundă mai mult într-o ţară intrată pe mâinile Beijingului.

— Bine, făcu Malko. Să considerăm că n-am spus nimic.

El aruncă o privire la ceasul Breitling *Crosswind*. Era ora unsprezece. Peste o oră, vor fi în 5 martie. Le mai rămâneau doar şase zile. Cei doi se îndreptară spre ascensor. Americanul ţinu să-l conducă pe Malko până la *Grand Hyatt*. Ajuns acolo, îi spuse:

— Treceţi mâine pe la biroul meu. Vom rezolva detaliile materiale. În orice caz, vă mulţumesc. Dacă nu era ancheta dumneavoastră, nu l-am fi avut înapoi nici pe Larry Wu. Descoperind rolul lui Tang Ho, l-aţi obligat să reacţioneze.

Malko nu mai urcă în camera sa, ci se îndreptă spre unul din telefoanele instalate în hol. Shirley Yip răspunse imediat.

— Aveţi noutăţi? întrebă ea.

— Da, spuse Malko, am putea lua micul dejun mâine dimineaţă.

— Mâine este prea departe! De ce nu veniţi acum la mine să bem ceva? Şi eu am aflat lucruri teribile. Locuiesc aproape de Happy Valley. Vă dau adresa, cu un taxi faceţi un sfert de oră.

Vocea ei nu suna ca de obicei. Se vedea că este tulburată.

— De acord, vin.

— Adresa mea este: Easter Terrace, numărul 98, apartamentul 1804.

*
* *

Shirley Yip îi deschise lui Malko îmbrăcată într-un chimonou pestriţ şi un pantalon mulat. În mână ţinea un pahar cu „side car", cocteilul ei favorit. Pe masă se puteau vedea o sticlă cu Cointreau, una cu coniac şi suc de lămâie. Tânăra avea ochii roşii şi părea extrem de tulburată.

— Veniţi pe terasă, spuse ea.

De acolo se putea cuprinde cu privirea hipodromul din Happy Valley precum şi partea de est a Hong Kongului cu puzderia de blocuri cu treizeci de etaje. În treacăt, privirile lui Malko se opriră pe o cutie poştală din lemn alb, decorată cu ideograme chinezeşti, care era atârnată pe perete.

— Ce este aceasta?

Shirley Yip surâse cu tristeţe.

— Am furat-o în Shanghai acum câţiva ani. Este o cutie de scrisori în care erau depuse denunţurile contrarevoluţionarilor.

Iată care era viitorul Hong Kongului.

— Ce aţi aflat mai nou? întrebă femeia.

Malko începu să-i povestească întâmplările din seara aceea.

Pe măsură ce vorbea, chinezoaica părea din ce în ce mai afectată. Ea se sculă să prepare un nou amestec de Cointreau, coniac şi suc de lămâie pentru alt „side car". Nu făcea niciun efort să-şi închidă chimonoul ce se deschidea continuu dezvelindu-i coapsele. Ea nu reuşi să se mai stăpânească.

— Tang Ho este un mincinos! Ştiu toată povestea. Atunci când m-am apropiat de el ca să-i cer ajutorul pentru exfiltrarea disidenţilor, nu cunoşteam un lucru foarte important. Tang Ho a aflat de intenţia chinezilor de se debarasa de el şi de a-l înlocui cu alt şef al jocurilor de noroc din Macao, un om de-al lor din Triada Marelui Cerc. Bineînţeles, el a încercat să negocieze cu Beijingul, promiţând în schimb o mare parte din beneficii şi o supunere politică totală. Cu toate acestea, cei de la Beijing au continuat să uneltească împotriva lui.

— Dar Tang Ho este extrem de bogat, obiectă Malko. Are mai mult de şaptezeci de ani. Ce mai puteau să-i facă aceştia?

Shirley Yip termină dintr-o sorbitură băutura, încercând să-şi recapete sângele rece.

— Tang Ho nu este o persoană sofisticată, occidentalizată ca *sir* Stephen Lee, explica ea. El vorbeşte prost engleza şi nu a locuit decât în Hong Kong şi Macao. Nici măcar nu are paşaport pentru străinătate, deşi, cu banii pe care-i are, ar putea găsi uşor unul. Întreaga sa viaţă este Hong Kongul unde este respectat şi temut. Abandonarea controlului asupra jocurilor de noroc ar însemna o pierdere considerabilă pentru el, iar PSB-ul ar avea mii de ocazii să-i facă viaţa imposibilă. Afacerea cu transfugii a picat la momentul potrivit. Era ocazia cea mai bună de a demonstra Beijingului schimbarea sa de atitudine. Aşa că, a fost chiar el cel ce i-a trădat pe cei trei.

— Iată deci explicaţia. Deci securiştii de la Beijing nu îi reperaseră mai înainte?

— Nu. Bănuiau doar că au intenţia s-o şteargă din ţară, dar nu ştiau pe unde. Există sute de căi practicabile. Nici măcar Tang Ho nu ştia cum vor ajunge aceştia la Tap-Mun. Aşa că, Guoanbu a acceptat propunerea sa. Urmau să pună mâna pe cei trei în momentul în care aceştia se considerau deja în afara oricărui pericol. Cred că, iniţial, Tang Ho a crezut că-i va preda şi apoi se va putea spăla pe mâini. Dar omul care este şeful reţelei Guoanbu din Hong Kong, un intelectual fanatic pe nume Zhou Zekai, a vrut să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură.

— Adică?…

— Cei de la Beijing sunt obsedaţi de „liberalii” din Hong Kong, care nu vor accepta dominaţia politică a comuniştilor: oameni ca mine, sindicalişti, troţkişti, militanţi pentru Drepturile Omului, adică toţi cei ce refuză totalitarismul. În acelaşi timp, chinezii trebuie să fie atenţi la opinia publică internaţională. Atunci Zhou Zekai a avut o idee machiavelică. Aceea a sacrificiului prin ardere!

— Credem că este doar o pură invenţie…

— Nicidecum. Bineînţeles că nici lui Hu Wang şi nici soţiei sale nu le-a trecut prin cap aşa ceva. A fost ideea lui Zhou Zekai! Şi iată ce plan au pus la cale. O parte din ce v-a povestit *sir* Stephen Lee este adevărat. Ei au avut intenţia să-l elibereze pe Larry Wu, fiind cetăţean american. Dar în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi doi, nu aveau de gând să-i mai judece în China. Ei trebuiau să-şi dea foc chiar în ziua celebrului *hand-over* sub un panou pe care trebuiau să fie explicaţiile acestui act, în care ameninţau China şi cu alte acţiuni similare.

— Cum de poate fi posibil acest lucru?

— Este simplu de tot, răspunse Shirley. Cei doi urmau să fie drogaţi. Apoi, ar fi fost duşi într-un loc ca Nathan Road sau Central şi, după ce i-ar fi stropit cu benzină, le-ar fi dat foc. Iar ei ar fi murit fără să poată spune vreodată adevărul. Apoi, datorită relaţiilor cu presa, le-ar fi fost uşor să denunţe „complotul” extremiştilor antichinezi şi să-i aresteze pe complici…

— Care complici?

Shirley avu un rictus amar.

— Eu, de exemplu! Şi alţii ca mine: liberali, democraţi, toţi cei care le-ar fi putut face probleme mai târziu. Hong Kong ar fi putut fi curăţat de elementele subversive fără ca să zică cineva ceva. Oricum, marile puteri nu au decât un singur gând: să facă comerţ cu China. S-ar fi vărsat o lacrimă pentru cei doi martiri, apoi noi am fi fost trimişi pachet la închisoarea din Stanley.

Tânăra tăcu şi sorbi dintr-odată ce mai rămăsese în pahar, apoi îl umplu din nou.

Malko era zguduit. Manipulările celor din Guoanbu erau de o viclenie şi de o cruzime demne de Asia. Povestea lui *sir* Stephen Lee era versiunea îndulcită. Sau poate că acesta ignora adevărul. Shirley Yip veni să se aşeze lângă el şi să privească la luminile Hong Kongului.

— Aveţi un paşaport, aşa că puteţi părăsi oraşul înainte de 30 iunie.

Ea scutură din cap.

— Nu. Eu am ce face aici.

— Cum aţi aflat toate aceste lucruri? întrebă Malko. Azi dimineaţă, nu ştiaţi încă nimic.

— V-am spus că aveam întâlnire cu cineva, spuse ea. Nu aveam intenţia să mă duc pentru că ştiam că mă întâlnesc cu dumneavoastră. În cele din urmă, am acceptat.

Vocea i se înecă şi tăcu, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Cu cine aveaţi întâlnire? insistă Malko, simţind o dramă.

— Zhou Zekai are un adjunct care este nebun după mine. Un anume Wing Lau. El a primit sarcina să mă urmărească şi eventual să mă aresteze… Noi ne-am văzut în câteva ocazii şi, acum câteva săptămâni mi-a mărturisit sentimentele sale. M-a sunat de atunci mereu rugându-mă să mă culc cu el. Bineînţeles că l-am tot refuzat…

Astăzi m-a sunat iar, zicându-mi că trebuie să mă vadă neapărat. Ne-am dat întâlnire în *sky lobby* din Central Plaza, la etajul patruzeci şi şase. Acolo vine multă lume ca să admire priveliştea. M-a sfătuit să mă pregătesc să părăsesc Hong Kongul pentru că au de gând să mă aresteze imediat după *hand-over*, pentru o afacere extrem de gravă. Mi-a spus de asemenea că ştie unde se află persoanele pe care le caut. Am discutat şi, în cele din urmă mi-a mărturisit că urmează să fie transferat la Shanghai, oraşul său natal.

Shirley mai luă în înghiţitură din „side car” şi continuă:

— Era foarte insistent. În cele din urmă, mi-a spus că, dacă mă culc cu el, îmi spune imediat tot ce ştie.

Tânăra îşi aplecă ochii sub privirile întrebătoare ale lui Malko.

— Aşa că am făcut-o, continuă ea cu o voce spartă. M-a dus în biroul lui de la etajul şaptezeci şi doi. Era ora nouă şi locul era pustiu. M-a avut pe masă fără să mă dezbrace măcar. Era ca un nebun; eu nu am simţit nimic. O, nu e un bărbat urât şi nici rău! Şi-a ţinut promisiunea căci mi-a povestit totul. Nu-l voi mai vedea niciodată.

— Nimeni nu poate să vă condamne, spuse Malko. Totuşi, asta nu rezolvă problema. El nu v-a spus unde sunt ascunşi Hu Wang şi Chai Lin.

— Aşa este, recunoscu ea, dar eu voi putea să le pregătesc o surpriză.

— În ce fel?

— Vreau să-i iau prin surprindere. În seara zilei de 30 iunie, voi convoca presa. Eu îmi voi da foc, în semn de protest! Asta va arunca o lumină proastă asupra ceremoniei din ziua următoare şi va salva vieţile celor doi soţi.

— Vorbiţi serios?
Ea îl privi cu ochi ce ardeau de ură şi hotărâre.
— Nu credeţi că spun adevărul?
— Ba da, vă cred, recunoscu atunci Malko.
Acest plan nebunesc făcea ca proiectul său, la fel de nebunesc, să revină în actualitate.

Capitolul X

— Poate mă consideraţi nebună. Dar nu sunt mai rău decât bonzii[34] din Vietnam care îşi dădeau foc în semn de protest împotriva lui Ngo Dinh Diem. Este un gest util. Înainte de moarte, voi spune toată povestea şi voi dezvălui tuturor manevrele mârşave ale celor din Guoanbu. Astfel, nu vor mai putea abuza de oameni.
— Aţi putea face lucrul acesta şi fără să muriţi.
— Aş risca să nu fiu crezută. Oricum, dacă nu procedez aşa, Guoanbu îmi va face viaţa un adevărat infern, pentru că vreau să rămân în Hong Kong. Gestul meu va avea repercusiuni şi pe plan internaţional. Imaginea va face înconjurul lumii la fel ca şi fotografia bărbatului care a vrut să oprească tancul din piaţa Tiananmen. Vocea i se înecă din nou. Malko simţea că este pe deplin hotărâtă. Acest lucru îl determină să încerce orice pentru a schimba situaţia.
— Shirley, am o altă idee, zise el.
— Ce idee?
— Îl răpim pe Tang Ho şi îl schimbăm cu ostaticii.
Ea îl privi încremenită, apoi izbucni într-un râs nervos pe care nu putu să-l stăpânească. Se sculase în picioare şi râdea ţinându-se cu mâinile de burtă, aplecată în faţă, cu ochii plini de lacrimi.
— Să-l răpim pe Tang Ho, repetă ea. Doar un „gweilo” putea să aibă o ideea ca asta? Este im-po-si-bil!
Clătinându-se, ea se prăbuşi în braţele lui Malko, lipindu-şi buzele de faţa lui şi spunând printre suspine:
— Dar nu are importanţă! A fost minunat să puteţi avea ideea asta. Vă iubesc pentru asta.
Chimonoul i se desfăcu şi ea îşi strecură un picior între picioarele lui, frecându-se ca o pisică. Apoi, se depărtă puţin şi spuse cu o voce rugătoare:

— *My God*, purificaţi-mă! Faceţi dragoste cu mine! Mi-e atât de silă de mine în seara aceasta!

Faţa ei era plină de lacrimi, iar corpul îi tremura. Umerii îi fremătară şi chimonoul alunecă pe podea. Era goală, iar pântecele ei era împodobit cu un triunghi mătăsos şi negru. Cei doi făcură un efort să se mute în camera alăturată. Shirley fu cea care îl dezbrăcă pe Malko. Când acesta fu gol, ea se lungi alături de el şi, ondulându-se ca un şarpe, parcurse cu buzele fiecare centimetru pătrat de pe corpul dorit. Gura ei îl căuta pretutindeni, coborând încetul cu încetul şi întârziind pe pieptul lui ca, apoi, să prindă sexul într-un cuptor viu şi arzător. După aceea ea îl întoarse cu faţa în jos şi, cu picioarele larg desfăcute, se frecă de el, pentru ca şi sexul ei să participe la sărbătoare. El simţi zbaterea clitorisului şi îşi dădu seama că Shirley avusese primul orgasm în acest mod neobişnuit.

Imediat după aceea, ea se întoarse cu faţa în sus şi, cu mâinile întinse în formă de cruce, îl atrase deasupra.

În timp ce se afundă lent în ea, Malko îi văzu privirea pierdută şi simţi cum braţele ei îl cuprind strâns.

— Mai adânc! Mai cu putere! şoptea Shirley gâfâind.

Picioarele ei se desfăcuseră în formă de echer pentru a-i uşura sarcina. Cu cât o penetra mai adânc, cu atât gemetele ei erau mai puternice, iar sfârcurile sânilor erau mai dure şi mai umflate. Sensibilitatea lor era atât de mare, încât ori de câte ori Malko le atingea cu mâinile, fata scotea un ţipăt. El acceleră ritmul simţind cum seva se pregăteşte să ţâşnească. În acel moment, ea îl blocă:

— Aşteaptă, spuse ea, lasă-mă pe mine.

Picioarele căzură în lături, se strânseră apoi, cuprinzându-l şi mai bine pe Malko.

— Nu te mai mişca. Rămâi în mine cât poţi de mult şi nu te mişca.

Malko se supuse, înfipt în străfundurile nebănuite, strâns aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. Cu gurile sudate, simţea cum Shirley începuse să-l maseze cu pereţii ei interiori ale căror contracţii erau stăpânite la perfecţie. Era ca şi cum o mână l-ar fi mângâiat cu gingăşie. Senzaţia era atât de excitantă, încât el simţi că nu va mai putea rezista. Shirley citi acest lucru în ochii lui. Imediat, îşi desfăcu violent picioarele şi, cu un avânt al bazinului, se lăsă şi mai bine străpunsă de membrul care îi umplea parcă tot pântecele. Ea urlă în clipa în care Malko explodă, apoi căzu fără vlagă cu respiraţia tăiată. Amândoi erau scăldaţi de sudoare şi ea îl luă de mână şi îl

trase în baie. Sub apa caldă a duşului, ea îl înlănţui din nou şi buzele lor se uniră. Din nou, Malko se simţi cuprins de dorinţă.

Shirley se freca de el râzând, aţâţându-i dorinţa cu mângâieri meşteşugite. Ea se întoarse cu spatele pentru ca apa să-i curgă pe faţă, iar el se lipi de spatele ei. Îndată, Shirley îşi cambră fesele rotunde, apucând între ele membrul lui Malko. Acesta simţi cum i se accelerează pulsul. O lipi pe femeie de peretele de sticlă, îşi prinse membrul învârtoşat în mână şi penetră sexul alunecos al femeii, fără să se grăbească. Cu mâinile sprijinite de perete, Shirley se lăsă pătrunsă. Apoi, ea simţi cum el se retrage şi se urcă cu câţiva centimetri mai sus, dar nu schiţă nicio mişcare. Nu putea să-şi dea seama prea bine ce intenţii are. Doar în clipa în care simţi cum este străpunsă între fese fu străbătută de un fior puternic. Crezu că va leşina, dar nu se întâmplă nimic rău. Dimpotrivă, anusul încordat se relaxă lăsându-l pe Malko să pătrundă cu uşurinţă. Apoi, el rămase o clipă imobil, ca pentru a savura noile senzaţii. Shirley întoarse capul şi buzele lor se întâlniră în timp ce corpurile lor se mişcau ritmic într-un balans senzual. Mâinile urcară spre sânii fetei, jucându-se cu sfârcurile, în timp ce el o sodomiza pe îndelete. Shirley închisese ochii şi se lăsase în voia lui, cu o mână băgată între coapse. Apucând-o strâns de şolduri, el o posedă total ţipând de plăcere împreună cu ea.

Acum se ştergeau şi se uscau cu prosoapele. Shirley părea mai puţin angoasată, mai puţin încordată. Se apucă să umple iar paharele cu Cointreau, coniac şi suc de lămâie, apoi veni cu ele lângă pat.

Stăteau lungiţi unul lângă celălalt. Cu mişcări gingaşe, Shirley mângâia sexul lui Malko. Prin fereastra deschisă, sirena unui vapor anunţa plecarea din port.

— Sunt atât de fericită, spuse ea. M-aţi făcut să uit ce am făcut în seara aceasta.

— Nu aţi făcut nimic grav, o corectă Malko.

— Nu, dar este întotdeauna trist să faci dragoste fără să simţi nicio dorinţă. Este un fel de gimnastică inutilă.

— Dar, în schimb, aţi făcut un bărbat fericit…

Ea avu un surâs confuz.

— Da. Era atât de excitat, încât, după câteva secunde, era gata. De supărare, a început să plângă.

Malko o privi cu atenţie. Plăcerea îi transforma faţa. Gura ei era mai plină, ochii, mai strălucitori. Până şi părul ei căpătase un volum mai mare.

El şi-o aminti la prima lor întâlnire pe terasa de pe Peak Tramway unde îi păruse atât de decentă în taiorul ei simplu.

— Chiar aveţi de gând să faceţi ce aţi spus adineauri? o întrebă el.

Shirley zâmbi cu tristeţe.

— Bineînţeles. Nu mi-e frică de moarte. Mai cu seamă, dacă în acest fel pot salva nişte vieţi. Este bine să trăieşti conform propriilor concepţii. Există un proverb chinez care spune: „Mai de preţ este un jad sfărâmat decât o ţiglă întreagă”.

— Nu am de gând să vă las s-o faceţi, spuse hotărât Malko.

— Nimeni nu mă poate împiedica să dispun aşa cum vreau de viaţa mea.

— Eu nu vă voi împiedica, dar voi face în aşa fel, încât să nu mai fie necesar să vă sacrificaţi.

Shirley se aplecă asupra lui cu un zâmbet tandru şi îi puse un deget pe buze.

— Şşş, nu spuneţi prostii. Nu este bine să visaţi la lucruri imposibile. Realitatea este mult prea dură.

*

* *

— Philip Drake ascultase revelaţiile lui Malko cu figura încordată, trăgând cu sete din ţigara Gauloises blondes. El spuse cu o voce care tremura de mânie:

— Sunt sigur că Shirley Yip v-a spus adevărul. O fi ea puţin exaltată, dar asta nu înseamnă că este mitomană. Povestea ei seamănă prea mult cu ceea ce ştim noi. Am fost un idiot ca să cred că un tip ca Tang Ho să fie de încredere. Viaţa unui om nu are nicio valoare pentru el. La vârsta lui, nu se gândeşte decât să profite cât mai mult posibil de plăcerile vieţii. Şi-ar vinde sufletul diavolului pentru câteva momente de fericire.

— L-a vândut demult, remarcă Malko.

O ceaţă albicioasă plutea peste Hong Kong, învăluindu-l, la fel ca şi grelele presimţiri ce apăsau sufletele locuitorilor săi.

— Ne aflăm, din păcate, într-un cerc vicios, mărturisi americanul. Dacă îi spunem lui sir Stephen Lee ceea ce am aflat de la Shirley Yip, acesta ne va declara că sunt calomnii, invenţii ale unei nebune exaltate.

— Nu la acest lucru mă gândeam eu, îl corectă Malko. Aceste revelaţii nu schimbă cu nimic punctul dumneavoastră de vedere şi pe al celor de la

Langley?

Philip Drake avu un rictus amar.

— Pe al meu îl schimbă cu certitudine. Dacă aş putea, aş organiza o „misiune Zippo" la Tang Ho acasă. Nu aş mai lăsa decât cenuşă în urmă. Dar în privinţa celor de la Langley, lucrurile stau diferit.

— Ar fi vorba de împiedicarea unei acţiuni ce încearcă lichidarea în bloc a oricărei opoziţii democratice în Hong Kong, printr-o maşinaţie abominabilă care va costa viaţa a doi disidenţi, sublime Malko. Doi chinezi, de care sunteţi moralmente responsabil. Doar circuitul dumneavoastră a fost cel infiltrat… Ei ajunseseră cu bine până la Guangzhou.

Americanul îi aruncă lui Malko o privire întunecată.

— *Don't bullshit me!* Ştiţi foarte bine care este adevărul. Eu am avut încredere în Tang Ho. El ne-a ajutat să exfiltrăm zeci şi zeci de disidenţi. În plus, dintotdeauna s-a manifestat ca un anticomunist feroce. Într-atât, încât am crezut chiar că are de gând să părăsească Hong Kongul.

— Nimeni nu poate să vă învinovăţească, o mai drese Malko. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încercăm imposibilul.

— Adică?

— V-am mai spus-o şi ieri. Nu există decât o singură soluţie: să-l răpim pe Tang Ho şi să-i redăm libertatea numai în schimbul celor trei prieteni.

Philip Drake înălţă din umeri.

— Şi o să-l răpiţi dumneavoastră? Ştiam că sunteţi agent inegalabil, dar şi posibilităţile dumneavoastră au nişte limite.

— Nu, nu este vorba de mine, i-o reteză Malko. Înainte de a continua această discuţie, aş vrea să vă pun o întrebare. Sunteţi dispus să faceţi tot posibilul pentru a-i găsi pe cei trei transfugi? Chiar să susţineţi o acţiune clandestină şi eventual violentă?

Şeful Centralei CIA nu răspunse imediat. Se vedea că este strâns cu uşa.

— În orice caz, nu pot să cer de la Langley undă verde pentru o răpire.

— Ştiu asta. Dar aţi putea lua anumite iniţiative în cadrul misiunii pe care o aveţi. Şi să nu comentaţi decât atunci când faptul va fi consumat.

— Aş vrea să vorbiţi mai clar.

— Din punct de vedere oficial, puteţi rămâne complet în afară. Aţi făcut pace cu Tang Ho, iar chinezii nu au niciun motiv ca să vă bănuiască. Planul pe care doresc să vi-l propun ar fi ultimul lucru la care s-ar gândi aceştia. Shirley Yip îşi va duce ameninţarea la îndeplinire dacă nu interveniţi. Nu este vorba de o acţiune donquijotească, ci de dejucarea unei manevre

politice care ar putea avea consecinţe foarte grave. Şi de recuperarea celor trei prizonieri. Dacă îi înştiinţaţi pe şefii de la Langley că disidenţii sunt prizonierii triadelor aici, la Hong Kong, mă îndoiesc că aceştia v-ar refuza unda verde.

— Nu, nu ar refuza, dar ar cere detalii…

— Nu puteţi să faceţi acest lucru pentru moment. Imaginaţi-vă că eu nu v-am spus nimic…

Philip Drake se juca nervos cu bricheta ce avea gravată emblema CIA, ca şi cum răspunsul ar fi fost mai simplu dacă freca metalul lustruit. Genul acesta de operaţii era interzis în mod oficial de către Langley, dacă nu exista un *executive order* semnat de preşedintele Statelor Unite, iar aici nu era cazul. Este adevărat că CIA dăduse anumite „lovituri" şi le dădea şi în prezent, dar întotdeauna în urma unor instrucţiuni *politice*.

— Aveţi un anumit plan în minte? întrebă brusc americanul.

Malko simţi că îl inundă un val de bucurie. Marcase primul punct.

— Pentru moment, nu am nevoie de mare lucru, explică el. Avem la dispoziţie o săptămână pentru a acţiona. Mai întâi trebuie de reperat obiectivul, ca să vedem dacă poate fi evitată orice vărsare de sânge. Tang Ho nu se teme numai de noi. El se teme şi de celelalte triade. Poate că ideea mea este utopică. Dar în acest caz, voi afla curând dacă este, aşa. Nu sunt nebun să măcelăresc Hong Kongul. Pentru prima fază, nu am nevoie de dumneavoastră. Dar dacă planul este realizabil, va trebui să trecem în faza de execuţie, care este ceva mai delicată. Poate aici, mă va putea ajuta Shirley Yip.

— Cum anume?

— Să-mi găsească pe cineva care să accepte să-l răpească pe Tang Ho pentru mine.

Americanul tresări puternic.

— Nu uitaţi că ne aflăm în Hong Kong! făcu el. Nu există decât chinezi şi englezi. De aceştia din urmă nu poate fi vorba, cât despre chinezi, mă îndoiesc că au curajul să se bată cu triadele…

În ciuda tonului neîncrezător al americanului, Malko simţea că în adâncul sufletului, acesta îşi schimbase părerea. Deja nu mai vedea propunerea sa ca pe un proiect absurd. Era cazul să profite.

— Philip, priveşte-mă în ochi. Te afli în Hong Kong şi în regiune de mai bine de zece ani. Nu cunoşti pe nimeni care ar putea să ne ajute?

Când americanul plecă privirea, Malko ştiu care va fi răspunsul acestuia.

— Ba da, răspunse el stânjenit. Cunosc pe cineva.

Capitolul XI

— Despre cine este vorba, întrebă Malko nevenindu-i să îşi creadă urechilor.

Philip Drake bătu însă imediat în retragere, conştient de efectul exploziv al declaraţiei sale.

— Poate că m-am grăbit puţin, se corectă el. Ar exista o eventualitate la care m-am gândit în timp ce vă ascultam. Acum câteva săptămâni, Shirley Yip mi-a prezentat dosarul unui chinez care dorea să emigreze în Statele Unite, ca refugiat politic. Se numeşte Chan Sau Man. El i s-a prezentat ca fiind un troţkist, membru al unei celule de activişti. Pretindea că este în fruntea unei liste cu viitorii clienţi ai lagărelor comuniste. Bineînţeles, am început să fac unele cercetări. Tipul este un derbedeu bine cunoscut în colonie. Porecla sa este „Iron Balls”. Când l-a cunoscut Shirley Yip, el tocmai ieşise din închisoarea Stanley unde a ispăşit o pedeapsă de doi ani pentru jaf.

— Deci toată povestea lui era o minciună sfruntată.

— Nu chiar toată, îl corectă americanul pe Malko. Este urmărit, dar nu de către comunişti, ci de Triada Sum Yee On! Într-adevăr, el şi-a permis să comită mai multe jafuri pe teritoriul controlat de această triadă – Wan Chai – chiar cei care plătesc pentru asigurarea protecţiei s-au plâns.

— El din ce triadă face parte?

— Din niciuna. În asta constă originalitatea lui. Este un *maverick*, un individualist, lucru foarte rar întâlnit în peisajul chinez, şi, mai ales, este un dur. În realitate, nu poliţia a dat de el, ci numărul „426” din Triada Sum Yee On din Wan Chai. Îşi merită porecla; abia a ieşit de la zdup că s-a şi dus să-i tragă acestuia două gloanţe în cap, după care, s-a ascuns bine. Acum vrea să părăsească Hong Kongul.

— Cred că are motive bine întemeiate, recunoscu Malko. Dar ar fi capabil de îndeplinirea planului gândit de mine?

Philip Drake zâmbi ironic.

— Habar n-am. Dar este singurul tip mai musculos care nu este combinat cu vreo triadă – condiţie esenţială pentru operaţiunea gândită de

dumneavoastră. El se pretează la orice, cu condiţia să poată pleca de aici. Acestea fiind zise, pariez pe o sticlă cu Taittinger că o să vă ia drept nebun şi că o va lua la goană auzind ce vreţi să faceţi.

— E posibil, recunoscu Malko. Însă ca să-i pot propune o asemenea afacere, mai întâi trebuie să-l momesc cu ceva. Aţi fi dispus să-i acordaţi viza?

Şeful Centralei CIA suspină.

— Ascultaţi-mă, după părerea mea, există numai o şansă la un milion ca „Iron Balls” să accepte. Bine, puteţi să-i promiteţi o viză. Voi scoate eu ceva valabil din dosarul lui.

— Ar mai fi nevoie şi de ceva verzişori, insistă Malko. Cred că numai viza nu este suficientă.

Americanul făcu un gest de lehamite?

— Dacă tot am ajuns până aici… Cred că aş putea face rost de ceva bani… Dar, *for Chirst's sake*, fiţi atent, suntem pe cale să ne băgăm până în gât în belea şi să ne trezim la Stanley. Şi pentru lungă vreme…

— Nu fac treaba asta de plăcere şi aş vrea să vă reamintesc un fapt esenţial: în cinci zile, *Estoril* ridică ancora.

— Ştiu, recunoscu Philip Drake.

— Cum pot lua legătura cu Chan Sau Man?

Americanul se sculă şi se duse să scotocească în dulapul blindat în care ţinea toate documentele confidenţiale. Scoase de acolo un dosar cu numele chinezului pe el şi luă cartea de vizită a restaurantului Tin-Tin de pe Chang Soi Road, din Kowloon. Pe spatele ei se afla scris un număr de telefon.

— Acesta este numărul de pe *pager*, explică americanul. Tipul nu are nici telefon nici adresă. Trebuie ca Shirley să-l sune. Apoi…

Malko băgă în buzunar cartea de vizită. Era hotărât să meargă până la capăt. Fără să-şi dea seama, se ataşase de cei doi nefericiţi care fugeau de dictatura Beijingului. Toţi anii petrecuţi în solda CIA nu reuşiseră să-l desensibilizeze total.

*

* *

Conversaţia se desfăşura în dialectul mandarin, cu pauze destul de lungi. După expresia citită pe chipul fetei, Malko îşi dădea seama că tipul era reticent. La ieşirea din consulat, el se dusese direct la agenţia de voiaj a tinerei chinezoaice, aflată chiar alături de hotelul *Furuyama*. Shirley fu cea

care sunase la numărul de pe *pagerul* lui Chan Sau Man. „Iron Balls” o chemă cu o oră mai târziu. Ea ridică receptorul vădit uşurată.

— Avem întâlnire cu el într-un magazin aflat pe Square Street, numărul 2, anunţă ea. Peste o oră. Se află aproape de Hollywood Road.

— Ce i-aţi spus?

— Că cererea sa pentru viză ar putea fi reconsiderată. Evident, a vrut să ştie ce-i cerem în schimb. Este un om foarte inteligent. Dar şi periculos totodată. L-am întâlnit de mai multe ori.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Este foarte misterios. Tatăl lui dădea bani cu camătă. Era un fel de *loan-shark*, cum se spune pe aici. L-au tăiat gâtul sub ochii fiului său pentru o încurcată poveste cu bani. Chan a crescut într-un sat plutitor, îngrijit de neamurile lui. Este un solitar.

Fata tăcu, privindu-l pe Malko cu tandreţe şi mândrie.

— Nu credeam că aţi vorbit serios aseară. Mă gândeam că vreţi doar să mă consolaţi. Mi se părea atât de nebunească ideea asta a răpirii…

— Se întâmplă uneori ca tocmai aceste idei nebuneşti să meargă, spuse Malko. Totuşi, să nu ne grăbim cu concluziile. Chiar dacă „Iron Balls” acceptă, problemele abia încep.

— Tang Ho trebuie să fie foarte bine păzit, spuse chinezoaica. Este un om deosebit de prudent.

— Poate că nu e chiar aşa! Cu siguranţă că nu se aşteaptă la o răpire.

Malko se uită la ceas. Breitling *Crosswind* arăta că mai rămăseseră numai douăzeci de minute până la întâlnirea fixată.

— Să mergem, făcu Malko prudent.

Cu un taxi, ajunseră în Square Street în zece minute. Era o străduţă extrem de mică, paralelă cu Hollywood Road, căţărată un pic mai sus pe colină. La parterul casei de la numărul 2, se afla un negustor de sicrie. Acestea aveau o formă stranie, având aerul unor navete spaţiale, cu un fel de aripi de lemn sculptat, de parcă mortul ar fi trebuit să zboare. Malko cuprinse încăperea dintr-o singură privire, dar nu văzu decât doi lucrători care lustruiau lemnul unui coşciug nou. Începură să se plimbe pe străduţă, fără să piardă din ochi intrarea magazinului. Nu venea nimeni.

Ora întâlnirii era depăşită cu douăzeci de minute, iar Malko începuse să creadă că „Iron Balls” îşi bătuse joc de ei. Trecând prin faţa magazinului, văzură brusc cum o a treia persoană fuma undeva în fund.

— El este, spuse Shirley Yip.

Locul avea deci şi o a doua ieşire. De aceea fusese ales de Chan Sau Man. Ei se strecurară printre coşciugele aliniate în picioare ca la paradă. Cei doi lucrători nu le dădură nicio atenţie. „Iron Balls” îi aştepta sprijinit de un sicriu. Era un chinez înalt şi zvelt, cu părul foarte scurt şi cu o privire vie în spatele unor ochelari cu ramă de aur. La mâna stângă, îi lipsea degetul mic. Avea umeri laţi, era bine îmbrăcat, cu costum şi cravată şi cu o servietă diplomat aşezată lângă el. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Credeai că este mai degrabă un om de afaceri decât un vagabond. El strânse îndelung mâna lui Shirley, apoi dădu mâna cu Malko, conducându-i pe cei doi într-o cămăruţă anexă, invizibilă din stradă, unde se aşezară pe nişte grămezi de scânduri. În jur mirosea puternic a clei de oase. „Iron Balls” preciză:

— Aici suntem la un văr de-al meu, este un loc sigur.

Ca de obicei, conversaţia începu pe teme banale. „Iron Balls” râdea din când în când, dar privirile sale fugeau continuu în toate direcţiile. La un moment dat, se strâmbă şi scoase de la brâu un pistol automat negru, un Black Star, copiat după modelul sovietic Tokarev, pe care îl aşeză în faţa lui, debitând o frază lungă în chineză.

— Spune că are o groază de duşmani, traduse Shirley, aşa că este obligat să poarte armă, încărcată şi cu piedica trasă. Dar în Hong Kong, simpla deţinere de armă este pedepsită cu doi ani de închisoare.

După aprecieri privind starea vremii şi preţul sicrielor ce urca întruna, Shirley Yip trecu brusc la obiect. Ea îi explică lui Chan că ar putea obţine viza americană şi să mai câştige şi ceva bani pe deasupra dacă le făcea un anumit serviciu. Faţa chinezului era îngheţată ca cea a unui jucător de pocher.

— Cine îmi va da viza? întrebă el.

— Consulatul american, spuse Shirley Yip.

— Ei m-au refuzat o dată.

— Circumstanţele se pot schimba, făcu chinezoaica. Crede-mă.

„Iron Balls” era circumspect, dar şi extrem de interesat. Acest lucru se putea vedea în expresia intensă a ochilor negri ca cerneala… Shirley Yip îl privi cu nelinişte.

— Pot să-i spun despre ce e vorba? îl întrebă pe Malko.

— Nu avem altă ieşire, zise Malko, întrebându-se cum s-ar fi asigurat de tăcerea tipului în cazul unui refuz.

„Iron Balls” putea să aibă proasta ideea de a-l avertiza pe Tang Ho ca să şi-l facă prieten…

El îl privi cu atenţie pe chinez în timp ce tânără îi explica acestuia planul pus la cale. În primul moment, omul fu cuprins de stupoare, dar imediat izbucni într-un hohot de râs ascuţit şi sincer. Shirley Yip se făcu roşie la faţă: omul îi credea nebuni! Când accesul de râs se potoli, chinezul puse o întrebare scurtă. Tânăra se întoarse spre Malko.

— Ne întreabă de ce vrem să-l răpim pe Tang Ho. Dacă avem intenţia să cerem vreo răscumpărare.

Răpirea urmată de răscumpărare era o practică obişnuită în China. Dar să vezi un „gweilo” dornic să pună mâna pe un „cap de dragon”, era un lucru nemaiauzit. Malko înţelese că trebuie să meargă până la capăt.

— Explicaţi-i că Tang Ho a răpit el însuşi persoane pe care dorim să le recuperăm. Este unica soluţie pentru a-l obliga…

Râsul nebun al lui Chan Sau Man se linişti. Începuse să înţeleagă. Cu o voce egală, el vorbi îndelung cu Shirley Yip. Aceasta îi traduse pe scurt lui Malko:

— El are un respect deosebit pentru ceea ce vrem să facem, dar crede că este imposibil de realizat. Tang Ho este un om prea puternic, prea bine protejat. Bineînţeles că nu va spune nimănui nimic. Regretă că nu ne poate ajuta.

„Iron Balls” se ridică, îşi puse pistolul înapoi la brâu, sub cămaşă. În momentul în care vru să plece, Malko preciză:

— Pe lângă viză, mai primeşte şi cincizeci de mii de dolari SUA.

Chinezul zâmbi fără să răspundă, apoi dispăru pe uşa din spate. Malko suspină.

— Iată un vis frumos care se destramă.

Shirley Yip părea mai puţin abătută.

— Încă nu putem fi siguri de asta, îl corectă ea. Situaţia lui este foarte dificilă. A ieşit de la Stanley de puţin timp şi nu are niciun ban. În plus, trebuie să-şi schimbe neîncetat domiciliul, pentru că ucigaşii din Triada Sum Yee On sunt pe urmele lui. Îi este frică şi nu are niciun viitor. Ştie că, până la urmă, vor pune mâna pe el. Hong Kongul este mic…

— Totuşi, ne-a trimis la plimbare…

— În aparenţă doar, îl corectă ea. Cu siguranţă vrea doar să urce preţul. Spunând că planul este imposibil, are motiv să ceară mai mult ca să accepte. În plus, are nevoie de ceva timp ca să poată studia proiectul din punctul său

de vedere. Eu sunt aproape sigură că mă va suna pentru ca să-mi facă o ofertă.

— Crezi că va accepta să-l răpească pe Tang Ho?

— În vremuri normale nu ar fi acceptat, dar acum are cuţitul la os.

— Oricum, răpirea lui Tang Ho este doar prima parte a acţiunii. După aceea, trebuie să-l schimbe cu cei trei fugari. Asta presupune că va avea grijă şi de aceştia, în cazul în care este de acord.

O lumină feroce trecu prin ochii fetei.

— Va accepta, spuse ea. Garantez pentru asta. Tang Ho este bătrân. El se teme de suferinţă şi de moarte.

Malko îşi spuse că riscul era poate prea mare. Pentru a convinge pe un om de calibrul lui Tang Ho, „Iron Balls" va trebui să depăşească stadiul unei conversaţii mondene…

*

* *

Repulse Bay Road traversa colinele din sudul Hong Kongului, apoi Happy Valley, coborând către golfurile din sudul insulei, de-a lungul plajei Repulse Bay Beach, pentru ca mai apoi să urce iar pe înălţimile ce străjuiau marea. Aici se aflau vilele şi reşedinţele cele mai somptuoase, departe de vacarmul din Central Plaza şi Wan Chai.

Chiar înainte de a ajunge în locul în care Repulse Bay Road îşi schimba numele devenind Stanley Gap Road, Malko observă în dreapta sa un promontoriu care domina şoseaua. Un fel de castel fortificat se afla în vârf, ascuns după un pâlc de arbori, în mijlocul unui parc. Un drum asfaltat ducea până la un grilaj masiv retras puţin de la şosea. Canaturile porţilor aurite erau încadrate de puternice structuri metalice. Camere de luat vederi supravegheau intrarea. La capătul aleii interioare, un şofer tocmai lustruia un Rolls de culoare roşu-închis. Aici era principala reşedinţă a lui Tang Ho.

Proprietatea era izolată, dar cu siguranţă, foarte bine apărată, Malko nici nu încetinise bine, că un paznic aflat într-un fel de gheretă începu să-l observe cu un binoclu. Asta nu prevestea nimic bun. Cum nu mai avea nimic de văzut, Malko o luă din loc cu o altă idee în minte. Singura persoană pe care o cunoştea şi care era legată de Tang Ho, era concubina acestuia, superba Shatin care îl însoţise la barul de la China Club.

Malko reţinuse un lucru din conversaţia lor: în mod sistematic, ea frecventa buticul Chanel, care se afla într-o galerie comercială chiar în

spatele hotelului *Mandarin*. Acesta era poate singura sursă de informaţii în legătură cu Tang Ho. Cu condiţia să o găsească…

Malko duse la garaj Lancia împrumutată de la Shirley Yip şi luă apoi un taxi până la hotelul *Mandarin*. Conform celor aflate de la Shirley, la primul etaj, era locul de întâlnire pentru „tai-tai”. Ele luau acolo prânzul şi stăteau la taifas, iar apoi plecau împreună să-şi facă cumpărăturile în blocul *Prince's*.

*
* *

Malko se postă în faţa magazinului lui Gianni Versace, după ce, timp de o oră colindase degeaba cele trei etaje ale blocului *Prince's*. Norocul era însă de partea lui: Shatin, concubina lui Ho „Urechi Lungi”, tocmai ieşea dintr-o cabină de probă şi se privea într-o oglindă, îmbrăcată cu o fustă mini atât de mulată şi de scurtă, încât era de-a dreptul indecentă. Fusta îi plăcu şi o cumpără. În cele din urmă, ea se hotărî să plece, îmbrăcată în blugi şi pulover negru, cu părul pieptănat lins şi cu ochii ascunşi după nişte ochelari negri. Singurul semn de recunoaştere rămânea enormul său safir…

Cu pachetul în mână, ea se îndreptă spre *Mandarin*. Acolo o acostă Malko.

— *Miss* Shatin…

Ea se întoarse brusc şi se opri surprinsă. Malko, se apropie cu un surâs pe buze.

— Ne-am întâlnit la *China Club*, alaltăieri seară. Cu *sir* Stephen Lee.

Un surâs vag lumină faţa tinerei chinezoaice.

— A, da? Ce mai faceţi?

— Vă admiram, răspunse Malko atacând frontal. Vă vine minunat cu fusta neagră pe care aţi cumpărat-o la Versace. Aveţi nişte picioare magnifice.

El nu putu să vadă expresia ochilor ei, din cauza ochelarilor negri, dar vocea lui Shatin trăda surpriza.

— Unde eraţi? Nu v-am văzut…

— Mă aflam de cealaltă parte a vitrinei, preciză acesta. Aş putea să vă ofer o cafea la *Mandarin?*

Ea se închistă imediat.

— O, nu, sunt foarte grăbită.

— Nu ar dura decât vreo cinci minute. Mi-ar face o foarte mare plăcere să schimbăm câteva cuvinte.

Soneria portabilului îl întrerupse. Shatin avu o scurtă conversaţie, apoi băgă telefonul în buzunar.

— *Well*, mi-a făcut plăcere să vă revăd, spuse ea grăbindu-se să plece.

Malko nu se lăsă păgubaş şi continuă să meargă alături de ea, ca şi cum ar fi fost împreună. Erau aproape de *Mandarin*. Dându-şi seama că nu va renunţa, ea se opri din nou.

— Doriţi chiar atât de mult să vorbiţi cu mine? întrebă ea cu un soi de agasare flatată, amestecată cu neîncredere.

— Bineînţeles!

Malko era fermecător în rolul său de play-boy insistent. Shatin cedă în sfârşit, cu un suspin de falsă oboseală.

— Trebuie să trec pe la Queen's Way Plaza, chiar acum, să iau o bricheta Zippo de aur masiv, pe care am dat-o la gravat. La etajul doi este un *coffee shop, Rose noire*. Sper că voi reuşi să trec pe acolo. Dacă nu, o lăsăm pe altă dată.

Ea se îndepărtă cu paşi mari, înainte ca el să poată protesta. Malko avu impresia că mersul ei era ceva mai provocator acum. Nicio femeie nu putea rămâne insensibilă în faţa unui bărbat care-i spune că are picioare frumoase. Dar asta nu însemna că a cucerit-o… Shatin nu avea niciun motiv ca să-l reîntâlnească. Dacă toate chinezoaicele aveau un seif între picioare, aşa cum obişnuia să spună Philip Drake, ea nu va mai veni.

El se îndreptă spre şosea şi făcu semn unui taxi.

*

* *

Queen's Way Plaza era un colosal centru comercial, pe trei etaje, unde cele mai luxoase magazine se înşirau pe kilometri de galerii cu aer condiţionat, străbătute de un puhoi de lume grăbită. Ca să-şi omoare timpul, Malko întârzie un pic în faţa unei imense vitrine cu ultimele creaţii Romeo, la aceleaşi preţuri ca la Paris. După ce admiră suficient mobilierul „Art deco", el se îndreptă spre *Rose noire*, o cafenea aflată la încrucişarea mai multor galerii, care era aproape pustie.

Aruncă o scurtă privire la ceas. Trecuseră deja patruzeci şi cinci de minute de când se despărţise de strălucitoarea Shatin. Cu fiecare minut ce trecea, posibilitatea ca ea să-l fi tras pe sfoară era din ce în ce mai mare.

Se scurse o oră şi jumătate, iar el se pregătea să renunţe, când o văzu că apare, cu paşi lenţi, dar siguri. Era ca o panteră care se îndreaptă spre râu.

— Credeam că aţi plecat deja, făcu ea indiferentă.

— Sunteţi decepţionată?

Ea se mulţumi să surâdă. Cum se apropiase un chelner, ea comandă un Original Margarita, făcut cu mult Cointreau şi tequila *Tres Magueyes*, scoţându-şi în cele din urmă ochelarii. Ochii ei migdalaţi erau incredibil de alungiţi cu rimel.

— Sunteţi splendidă, spuse Malko cu căldură. Ar fi trebuit să nu renunţaţi la cariera de actriţă de film.

Privirea femeii se aprinse.

— M-aţi văzut în vreun film?

— Din nefericire, nu, spuse Malko, cu regret.

Ea deschise geanta şi scoase de acolo o fotografie în culori pe care i-o întinse.

— Sunt eu. Jucam în rolul lui Fei-Yen, concubina împăratului Teh'eng Tsou. Era un film atât de frumos! A trebuit însă să renunţ, pentru că Tang Ho mă vrea doar pentru el.

Cu siguranţă, fusese condamnată să joace rolul de concubină, atât în cinema, cât şi în viaţă. În timp ce Malko admira fotografia, ea scoase bricheta Zippo de aur masiv şi un pachet cu ţigări. Malko îi aprinse una, remarcând ideograma gravată în metal.

— Este foarte drăguţă, remarcă el înapoindu-i fotografia.

— Este numele meu în chineză, preciză ea.

— Ce faceţi cu timpul dumneavoastră liber de când aţi abandonat cariera cinematografică?

Ea îşi ţuguie buzele într-o strâmbătură încântătoare.

— O grămadă de chestii: fac gimnastică, înot în piscină, mă întâlnesc cu prietenele sau fac cumpărături.

— În fiecare zi?

— În fiecare zi! Mă întâlnesc cu colegele mele şi ne petrecem timpul împreună.

— Locuiţi în Repulse Bay Road cu Tang Ho?

— Nu, făcu ea. Am propria mea casă nu departe de aici. Am o vedere mult mai frumoasă decât el!

Ea bău până la fund paharul ei cu Original Margarita şi comandă imediat un altul. Curioasă, ea îl întrebă deodată:

— De ce ţineţi atât de mult să mă vedeţi?
— Pentru că sunteţi atât de frumoasă!
— Nu sunt o persoană liberă, ştiţi acest lucru..
Malko făcu un gest evaziv. Ea insistă:
— Cum aţi reuşit să mă găsiţi?
— Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că veniţi adesea să faceţi cumpărături lângă hotelul *Mandarin*. Atunci, v-am pândit.
Era clar că se simţea flatată. Imediat după ce chelnerul îi aduse al doilea cocteil, ea îl bău dintr-o înghiţitură, aruncă o privire la ceasul ei, un Breitling *Callistrano* cu cadran albastru asortat cu safirul ei de douăzeci de carate, şi se sculă în picioare.
— Trebuie să plec. Mă aşteaptă şoferul. Acum sunteţi satisfăcut? M-aţi revăzut…
Malko era deja în picioare.
— Acest lucru mă face şi mai dornic de a vă mai putea vedea.
Ea râse scurt.
— Dar este imposibil. Hong Kongul este plin de fete tinere şi frumoase. Puteţi să vă alegeţi cu uşurinţă una. *Bye, Bye*.
Privirea ei îi dezminţea însă vorbele. Malko o privi cum se îndepărtează în imensa galerie. Venind să-l întâlnească în acest loc, ea făcuse primul pas în clandestinitate. De acum, nu-i mai rămânea decât să-l facă pe următorul.

*
* *

Seara şi noaptea trecuseră greu. Shirley Yip fusese ocupată până peste cap cu nişte VIP-uri japoneze, iar Philip Drake trebuise să facă un salt până în Taiwan. Malko se sculă cu gândul la Shatin. Chiar în momentul acela, sună telefonul.
— M-a sunat, anunţă triumfătoare Shirley Yip.
Era vorba de Chan Sau Man, poreclit „Iron Balls”.

Capitolul XII

Malko se trezi brusc. Planul său dement lua contur, chiar dacă pentru ducerea sa la bun sfârşit mai avea doar cinci zile la dispoziţie.
— Îl putem întâlni din nou? întrebă el.

— Avem întâlnire în seara asta, în cartierul Mong-Kok. Hai să ne vedem la ora şapte în holul hotelului *Peninsula*. După aceea plecăm pe jos.

Până atunci, avea destul timp la dispoziţie. Înveselit, Malko se hotărî să reia asaltul asupra frumoasei Shatin. Era absolut necesar să cunoască ceva mai mult în legătură cu obiceiurile lui Tang Ho. Mai întâi, dădu un telefon la Liezen şi află că eterna sa logodnică, contesa Alexandra, era plecată la Garmisch-Parten Kirchen, să schieze cu nişte prieteni. Elko Krisantem era profund şocat. După părerea lui, o femeie putea să plece de acasă numai la biserică, pentru a se cununa, sau la cimitir…

Malko hoinări până la ora prânzului, apoi, luând-o pe jos, se îndreptă alene către *Mandarin*. Nu mai îndrăznise să dea un ocol reşedinţei lui Tang Ho de teamă că va trezi suspiciunile gărzilor.

Restaurantul, aflat la primul etaj al hotelului *Mandarin*, de-o parte şi de alta a unei scări maiestuoase, semăna cu o colivie uriaşă! Toate mesele erau ocupate de grupuri de femei elegante, gureşe, pline cu bijuterii şi care, cu voci ascuţite, vorbeau vrute şi nevrute. Acum era ora la care se întâlneau „tai-tai”. Malko făcu încet ocolul sălii, examinat din toate părţile. Practic, era singurul bărbat din zonă. Norocul era şi acum de partea lui, căci o zări pe Shatin, aşezată la o masă în compania a două prietene, care nici pe departe nu se puteau compara cu ea.

Ea îl observă imediat şi întoarse capul. Nu avea niciun interes să se observe că îl cunoştea…

El trecu ostentativ pe lângă masa ei, îndepărtându-se apoi în direcţia pasajului ce ducea către *Prince's*. Chiar în momentul în care era gata să iasă se mai uită spre concubina lui Tang Ho. Ea îl privea fix. Apoi, Malko ieşi complet din câmpul ei vizual. Momeala fusese azvârlită, nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Răbdător, începu să privească vitrinele, ca mai apoi să se întoarcă din drum. După o jumătate de oră, Shatin ieşi, îmbrăcată cu un taior roz, extrem de scurt, şi mergând foarte repede, cu un aer agasat şi, în aceiaşi timp, complice. Ea intră într-un magazin foto, urmată imediat de Malko. Atunci, ea îl apostrofă cu voce scăzută:

— Ce căutaţi aici?

— Speram să vă întâlnesc, spuse liniştit Malko, dar am văzut că nu sunteţi singură.

Ea îl înfruntă strâmbându-se:

— La urma urmelor, ce doriţi de la mine? Dacă mi-aţi fi vorbit acolo, aş fi avut o groază de necazuri. Sunt limbile cele mai ascuţite din întregul Hong Kong. Ar fi umplut oraşul că am un amant, care mai este şi „gweilo" pe deasupra. Tang Ho este groaznic de gelos. El îmi interzice să vorbesc cu bărbaţi când nu este şi el prezent…

Ei discutau cu vocea scăzută în mijlocul clienţilor din magazin. Malko atacă surâzător:

— Pentru că m-am purtat ca un gentleman, merit o recompensă.

Ea bătu înfuriată din picior.

— Nu! Ce vreţi de fapt de la mine?

— Oare ce doreşte un bărbat de la o femeie fermecătoare?

Ea protestă ceva mai îmbunată:

— Dar eu nu doresc deloc să vă mai revăd. Şi în plus, nici nu sunt liberă.

— O femeie frumoasă nu poate fi niciodată liberă, sublinie Malko. *Eu vreau* să vă revăd.

— Aici, este imposibil.

— Unde atunci? La dumneavoastră?

Ea izbucni:

— Nici să nu vă gândiţi. Oricum, trebuie să încetaţi să mă mai urmăriţi. Vara trecută, un prieten al lui Tang Ho mi-a făcut curte. O lună mai târziu, el mi-a adus capul lui.

Iată un bărbat care ştia să trăiască. Malko îşi păstră însă zâmbetul pe buze.

— Cel puţin a avut timp să se bucure de dumneavoastră? Dacă da, atunci nu a murit degeaba.

Shatin întoarse capul într-o parte.

— Şi acum, lăsaţi-mă.

Atunci, el se gândi la ceva.

— De acord, făcu el, daţi-mi numărul telefonului dumneavoastră portabil. Ca să mai putem vorbi din când în când.

Ea reflectă câteva momente, apoi se gândi că nu ar fi niciun pericol.

— De acord, dar să nu mă sunaţi niciodată noaptea. Niciodată. 90 76 43 20.

— *Bye, bye*.

În învălmăşeala din magazin, corpurile lor aproape că se atingeau. Malko puse o mână pe şoldul lui Shatin, apăsând uşor carnea elastică. Era

un gest banal, dar, totodată, avea o încărcătură de erotism din cauza privirii care îi întovărăşea şi care spunea: „vă doresc”. Malko văzu cum pupilele femeii se dilată uşor, învăluite de o expresie tulburată.

Totul se întâmplase într-o clipită. Dar fu suficient pentru a-l convinge pe Malko că Shatin nu avea un seif între picioare. Acest lucru părea de bun augur. Ei ieşiră din magazin, mai întâi, chinezoaica, şi se îndreptară în direcţii diferite. Privindu-l, nimeni nu ar fi crezut că este vorba de o operaţiune clandestină care are drept scop recuperarea a doi disidenţi şi a unui agent secret CIA.

*
* *

O mulţime gălăgioasă umplea trotuarele, strecurându-se printre nenumăraţii negustori ambulanţi, în timp ce şoseaua era supraîncărcată cu maşini, microbuze şi taxiuri ce îşi croiau cu greu drum cu lungi sunete de claxon. Era o adevărată orgie de sunete şi firme luminoase multicolore care dădeau impresia unui gigantic iarmaroc. Mong-Kok era China tradiţională, cu bordelurile, barurile şi night-cluburile ei. Shirley Yip şi Malko plecaseră pe jos de la hotelul *Peninsula*, urcând pe Nathan Road, marele bulevard din Kowloon. Shirley Yip se opri în faţa unei plăcuţe pe care scria Argyle Road.

— Aici este, la numărul 3.

O scară abruptă şi întunecată se putea vedea chiar în faţa lor, alături de un *McDonald’s*. La primul etaj, un panou indica *Black Swan Hotel*, ce părea a fi un stabiliment fără prea multe stele… Întreg imobilul mirosea a varză râncedă şi a murdărie, iar pereţii erau acoperiţi cu obscenităţi. Cei doi urcară încă două etaje, apoi se strecurară după un grilaj ca de puşcărie, pentru a putea pătrunde pe un culoar întunecos. Peretele, acoperit cu ideograme, semăna cu un afiş.

Shirley Yip se opri în faţa unei uşi metalice, în care bătu după un anumit cod. Atunci uşa se deschise şi în pragul ei apăru „Iron Balls”.

Chinezul deschise mai larg uşa pentru a-i lăsa pe cei doi să intre. Aspectul său îngrijit contrasta cu dezordinea şi mizeria ce domneau acolo. Interiorul era decorat numai cu afişe. Un poster uriaş cu Che Guevara ocupa un perete întreg. Câteva cutii răsturnate serveau drept scaune. Pe una din ele se vedea revolverul Black Star. „Iron Balls” tocmai termina de mâncat un castron cu orez. Un tub de neon răspândea o lumină verzuie. Malko o lăsă

pe Shirley să înceapă tratativele. Chan Sau Man se lansă într-un lung discurs, rezumat apoi de tânăra femeie.

— Înainte de toate, în cazul în care acceptă să colaboreze cu noi, vrea să fie sigur că primeşte viza pentru Statele Unite, care să fie valabilă chiar în cazul în care planul dă greş. În afară de asta, mai vrea cincizeci de mii dolari înainte şi, tot atâta, după. Trebuie să mai aibă zece mii de dolari pentru anumite cheltuieli şi pentru personal.

— Care personal?

— Nu poate face toată treaba singur. El are un prieten sigur care va fi de acord să-l ajute. Încă nu i-a spus despre ce este vorba…

Toate astea nu erau imposibil de realizat.

— Asta este tot? întrebă Malko

— Nu, traduse ea, după o nouă rundă de convorbiri. Nu poate să facă nimic dacă nu i se pun la dispoziţie anumite date. El s-a interesat deja şi a aflat că Tang Ho este foarte bine păzit la el acasă. Are un sistem de alarmă conectat la poliţie şi nu poate fi atacat decât atunci când se deplasează la Hong Kong. În acest caz, el nu are cu el decât un şofer. Numai că el nu prea iese mult.

— Şi dacă lovitura îi reuşeşte, unde îl va duce? întrebă Malko.

„Iron Balls” răspunse zâmbind:

— A găsit el un loc. Nu ni-l va dezvălui decât atunci când treaba va fi îndeplinită. Oricum, va fi în Hong Kong.

Chinezul era atât de calm, încât nu ai fi zis că pregăteşte o răpire. Cu siguranţă, „Iron Balls” îşi merită porecla. Acesta îi spuse iarăşi ceva lui Shirley.

— Dacă sunteţi de acord, trebuie să-i daţi o mie de dolari chiar acum, iar el vă va da paşaportul, traduse ea. Când ne vom întâlni din nou, i-l vom da înapoi cu viza pusă. Altfel, nu face nimic.

— Şi dacă dispare cu cele cincizeci de mii de dolari şi cu viza?

Shirley Yip suspină.

— Cred că trebuie să ne asumăm acest risc.

La drept vorbind, nu prea aveau de ales. Chan Sau Man era cu siguranţă singura persoană din Hong Kong dispusă să se lanseze într-o acţiune de acest gen.

Malko numără zece bancnote a câte o sută de dolari şi chinezul îi înmână paşaportul.

— De îndată ce sunteţi gata cu viza, cu banii şi cu informaţiile, spuse el, mergeţi să luaţi cina la *Tin-Tin* şi anunţaţi-mă pe *pager*, ca să vin acolo.

Uşa grea de metal se izbi în urma lor, iar ei se amestecară din nou în mulţimea din Mong-Kok. Shirley îl prinse pe Malko de mână.

— Nu-mi vine să cred, făcu ea. Nu aş fi crezut niciodată că va accepta.

— Sper să nu fie doar o manevră ca să pună mâna pe viză şi pe cincizeci de mii de dolari, spuse Malko oftând.

— Eu sunt gata să-i dau, se oferi în mod spontan tânăra femeie. Dacă sunt pentru a-i salva pe Hu Wang şi Chai Lin.

Ei se opriră la un restaurant de pe Temple Street ca să mănânce o supă de şarpe şi pui fript. Începuse numărătoarea inversă.

*

* *

Ca în fiecare dimineaţă, Zhou Zekai examina cu atenţie rapoartele depuse pe biroul său de la ora şase dimineaţa, în care erau relatate evenimentele marcante ale zilei, tot ceea ce l-ar fi putut interesa.

El ajunse să deschidă dosarul cu raportul filării agentului CIA, Malko Linge, şi îl citi cu atenţie. Deşi afacerea fusese în principiu rezolvată, el hotărâse să continue o supraveghere mai uşoară. Deveni brusc atent când citi despre întâlnirea dintre Malko şi concubina lui Tang Ho şi despre raita făcută de agentul CIA în Repulse Bay Road.

Se gândi câteva momente până când răspunsul îi sări în ochi. Americanii încercau să se apropie de Tang Ho.

El zâmbi în sinea sa. Proprietarul cazinoului din Macao îşi cunoştea bine interesele, aşa că nu avea niciun motiv de îngrijorare în privinţa acestuia. De aceea, nu dădu prea mare atenţie raportului despre serata petrecută la Kowloon.

În ceea ce o privea pe Shirley Yip, ea nu pierdea nimic aşteptând: va fi printre primele persoane arestate, iar el va avea grijă să stea mulţi ani la închisoare. Faptul că era amanta unui agent clandestin al CIA, nu făcea decât să-i complice dosarul viitorului proces.

Pe marginea raportului, el făcu o menţiune caligrafiată cu grijă: „Trebuie adăugate fotografiile cu Shirley Yip şi acest bărbat, dacă este posibil, într-o poziţie compromiţătoare.” Asta ar fi valorat cam doi ani de închisoare în plus. El îndepărtă dosarele şi privi în stradă pentru câteva clipe.

Urma să prânzească împreună cu un funcţionar englez de la Biroul de Imigrare, care trebuia să-i dea, contra sumei de cinci mii de lire sterline, datele tuturor celor care fugiseră din China şi se aflau în Hong Kong, din cauză că nu putuseră încă să obţină o viză străină. Treaba asta merita o masă şi ceva parale. Cu cât se apropia data fatidică de 30 iunie, cu atât se înmulţeau denunţurile. Era extrem de reconfortant să vezi asta! În câteva săptămâni, Hong Kong va fi adus la normal. „Sacrificiul” făcut de Hu Wang şi Chai Lin permitea aruncarea primului năvod…

*
* *

Philip Drake îşi pierduse un moment liniştea. Relatarea lui Malko îl aruncase într-un vârtej de sentimente contradictorii. Mai întâi, de neîncredere, apoi de satisfacţie, iar acum, de dubii şi nelinişte. El îl privi pe interlocutorul său cu ochi stinşi.

— Vă daţi seama în ce ne băgăm? Şi asta chiar sub nasul celor din Guoanbu şi a „verişorilor”… La cea mai mică greşeală…

— Dumneavoastră nu riscaţi mare lucru, obiectă Malko. „Solda” lui „Iron Balls” va fi plătită în bancnote. Deci, nu va lăsa urme. Asta în cazul în care biroul dumneavoastră nu este pus sub urmărire. Riscul cel mai mare este al meu. În plus, datorită statutului diplomatic, riscaţi cel mult o expulzare.

Americanul aprinse o ţigară Gauloises blondes, pentru a-şi recăpăta cumpătul.

— Ar fi bine ca Tang Ho să fie repede eliberat dacă totul se petrece normal. Riscăm să reacţioneze urât.

— Nici prin gând nu-mi trece, făcu Malko. Acest lucru îl va forţa să-şi recunoască rolul jucat în răpirea lui Larry Wu şi a celor doi chinezi. Bineînţeles, nu vă va mai avea la inimă, dar oricum veţi fi nevoit să părăsiţi Hong Kongul.

— Dacă operaţiunea dumneavoastră va avea loc, obiectă americanul, va stârni un adevărat cutremur de pământ! În Hong Kong nu se va vorbi decât de asta, iar englezii vor fi furioşi. Din fericire, cei mai buni poliţişti ai lor au plecat deja.

— O vor pune pe seama triadelor.

— Dar Guoanbu îşi va da seama despre ce e vorba…

Malko făcu un gest fatalist, punând paşaportul lui Chan Sau Man pe biroul şefului Centralei CIA.

— Ei ne sunt adversari, iar acţiunea noastră este ca o declaraţie de război. Este rândul dumneavoastră să acţionaţi acum.

Philip Drake se uita la document ca şi cum ar fi văzut un şarpe cu clopoţei.

— Dacă Biroul de Imigrări descoperă vreodată că eu am aprobat o viză unui gangster cu state vechi…

— În trecut au fost ajutaţi deja oameni şi mai puţin recomandabili decât acesta, remarcă Malko ironic. Doar nu se organizează acţiuni clandestine cu băieţi de cor.

— Şi dacă, odată cu viza în buzunar, sare în primul avion şi o şterge?

Malko ridică din umeri.

— Atunci veţi avea un ticălos în plus în Statele Unite. Credeţi că se va observa?

— O, nu, dar va trebui să justifice cele cincizeci de mii de dolari cu care va intra.

Lui Malko, îi sări muştarul:

— Dar ce spuneţi despre sutele de mii de dolari pe care Compania le-a cheltuit în Kurdistan pentru nimic?

Atmosfera devenise densă. Resemnat Philip Drake apucă paşaportul. Malko citea în el ca într-o carte deschisă. Americanul dorea de fapt ca planul să se îndeplinească odată ce Larry Wu putea să fie recuperată. Însă nu era la fel de interesat în legătură cu soarta celor doi disidenţi, sau cu soarta lui Shirley Yip. Nu credea nici în ameninţarea acesteia că îşi va da foc.

Era un funcţionar lipsit de imaginaţie.

— Ne mai rămân doar patru zile, spuse americanul.

Malko se sculase deja. De acum, totul depindea de el şi de dulcea Shatin. El aşteptă să vină după-amiaza şi o sună la numărul ştiut. Shatin răspunse aproape imediat şi el se prezentă. Acest lucru declanşă un lung moment de tăcere.

— Nu credeam că veţi mai suna, zise ea în cele din urmă.

— De ce?

— Nu ţineţi deloc la viaţă?

— Ba da, dar m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

La telefon era mai uşor de spus. Urmă încă un interval de tăcere, apoi chinezoaica ţipă:

— Sunteţi nebun de legat!

— Haideţi să luăm masa împreună, sugeră Malko.

— Nu.

— Atunci, cina.

— Nu.

— Atunci, cum am putea face?

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi, vocea lui Shatin, mai puţin agresivă, spuse cu un ton complice:

— Chiar doriţi să mă vedeţi? Nu vă este frică?

— Nu.

— Atunci, veniţi mâine la ora patru. Pe Stanley Gap Road, la numărul 12. Chiar în faţă, sunt terenurile de tenis. Lăsaţi maşina acolo şi continuaţi drumul pe jos. Poarta este închisă, dar zidul nu este prea înalt. Voi fi la piscină.

Fără să-i dea răgazul să-i răspundă, ea întrerupse conversaţia.

*

* *

Shatin puse cu un gest delicat portabilul pe prosopul de lângă ea şi îşi lăsă mâna să alunece uşor pe pântece. Goală, pe marginea piscinei sale, începu să se gândească la acel „gweilo” cu ochi aurii, care o dorea atât de mult şi, pe care, ea de asemenea îl dorea. I se întâmpla foarte rar să mai dorească un bărbat. Ultima dată, la începutul relaţiei cu Tang Ho, fusese unul dintre partenerii ei de cinema, un specialist în arte marţiale. Era un ghem de muşchi, un adevărat ciocan pneumatic când făcea dragoste cu ea. Doar îl vedea şi i se umezeau mâinile. Bineînţeles că nu l-a văzut decât în timp ce se turnase filmul. Tang Ho a aflat despre ei şi, într-o bună dimineaţă, fostul ei amant a fost găsit cu un cuţit în pântece. Tang Ho s-a făcut că nu ştie nimic.

Un gând supărător ca un junghi, nu o lăsa să se bucure cu adevărat de viitoarele plăceri. Dacă şi de această dată Tang Ho va afla ceva, risca să fie chiar ea cea pedepsită. Ca a patra soţie, nu era nici ea ferită de repudiere.

*

* *

Malko nu mai vorbise cu Shirley Yip de la întâlnirea avută cu două zile mai devreme. El îi spusese că urmează să facă o recunoaştere pe teren. După satisfacţia simţită în clipa când Shatin acceptase să-l primească la ea acasă, Malko începu să-şi pună anumite întrebări. Oare nu fusese atras într-o cursă? El construi un întreg eşafod cu toate ipotezele imaginabile, care de care mai complicate, ce îl implicau pe Tang Ho şi chiar pe cei din Guoanbu.

Cu toate acestea, avea senzaţia că reacţiile concubinei lui Tang Ho erau spontane, exact ca ale unei femei libere care are chef de o aventură. Din păcate, în profesia sa, existau mai multe manipulări vicioase decât poveşti de dragoste… Pe de altă parte, el nu putea rata această întâlnire. Era unica posibilitate de a culege mai multe informaţii despre Tang Ho, condiţie *sine qua non* a planului său. Dar mergând acolo, risca să cadă direct în capcană.

Iar el nu avea nici măcar o armă.

Până la urmă, el decise că trebuie să fie prezent în acea după-amiază la ora patru pe Stanley Gap Road, la numărul 12. Oricare ar fi fost riscurile.

Capitolul XIII

Malko mergea încet pe Repulse Bay Road la volanul maşinii Lancia a lui Shirley Yip. În depărtare se distingea marea Chinei presărată cu nenumărate ambarcaţiuni. Era o vreme superbă şi traficul era încă fluid. Oamenii părăseau Hong Kongul mai spre seară. Trecând prin faţa reşedinţei lui Tang Ho, el încetini uşor. Mai avea puţin şi ajungea la ţintă. După ce parcurse încă vreo două sute de metri, depăşi locul unde Chung Hon Kok cobora spre sud, continuând să meargă drept înainte. Dincolo de această intersecţie, Repulse Bay Road devenea Stanley Gap Road, ce şerpuia peste coline spre est.

Peste încă trei kilometri, văzu terenurile de tenis despre care vorbise Shatin. Pe lângă cele vreo douăsprezece terenuri, mai era un *country club* şi un parching, aşezat la marginea şoselei. El parcă Lancia printre alte maşini şi plecă mai departe pe jos. Două minute mai târziu, văzu în stânga sa un zid cu o poartă albă pe care se afla o plăcuţă cu numărul 12. Ajunsese în faţa locuinţei lui Shatin, concubina lui Tang Ho.

Într-adevăr, zidul nu era prea înalt. Malko aruncă o privire în jur, dar nu văzu pe nimeni. Cât ai clipi din ochi, el se căţără şi sări în curte pe o peluză cu iarbă de un verde ireal. Casa cu un singur etaj, era construită în stil marocan pe un promontoriu ce domina marea. Încordat, Malko înaintă pe

peluză, pândind la cel mai mic zgomot. Soarele ardea puternic, iar liniştea era absolută. Oare ce avea să descopere aici?

Această vizită făcută concubinei lui Tang Ho era ultima etapă, indispensabilă punerii la punct a planului său. Cu două ore mai devreme, recuperase paşaportul lui Chan Sau Man şi suma de cincizeci de mii de dolari în bancnote de o sută, pentru care trebuise să semneze o chitanţă de primire. CIA era extrem de scrupuloasă în privinţa formalităţilor de acest gen. Înainte de a relua contactul cu „Iron Balls”, îi mai trebuiau câteva amănunte operaţionale, pe care numai Shatin i le putea oferi. În timp ce avansa în tăcere către casă, se întreba dacă această întâlnire nu era prea frumoasă ca să fie adevărată. Orice i se putea întâmpla în acest loc complet izolat.

Odată ajuns în spatele casei, începu să ocolească clădirea şi se trezi în faţa unei superbe piscine care părea suspendată în cer. Într-adevăr, era construită chiar la marginea prăpastiei şi aveai impresia că se contopeşte cu marea îndepărtată. În jur nu era nimeni. Malko se uită la ceas. Arăta ora patru fix. Mai făcu un pas şi o văzu.

Shatin era în piscină în picioare, cu apa până la subsuori, sprijinită cu spatele de marginea mozaicată a bazinului, cu braţele întinse în lături pe bordura piscinei şi cu capul lăsat pe spate. Ochii îi erau protejaţi de ochelarii negri. Unghiile ei roşii contrastau puternic cu griul pietrei, ca şi gura ei pictată cu grijă. Partea de sus a sutienului părea că pluteşte pe apă. În spatele ei, pe dalele de piatră, se aflau un halat de baie şi nişte prosoape pe care erau puse telefonul portabil şi o colivie cu doi papagali care, la vederea lui Malko, începură să ţipe ca nişte nebuni.

Shatin mişcă uşor capul şi agită braţul cu un gest languros, spunând cu un ton foarte monden:

— *Hello!* Veniţi lângă mine, apa este minunată.

Ea îşi puse iar braţul pe marginea bazinului, sprijinindu-şi ceafa astfel încât să nu-şi strice cocul fixat cu lungi agrafe de aur. Părea că nu are nici cea mai mică intenţie să se mişte de acolo.

Malko se opri pe loc, scrutând cu atenţie împrejurimile. În faţa piscinei se afla o terasă cu canapele, balansoare, măsuţe şi un bar care dădea spre uşile de sticlă ale unui imens living-room.

S-ar părea că Shatin era singură.

El îşi scoase vesta, apoi şi restul hainelor pe care le puse pe un balansoar în umbra terasei. Nu avea costum de baie, iar Shatin era cu

siguranţă convinsă de acest lucru, fapt ce îndepărta orice urmă de echivoc asupra invitaţiei făcute.

Papagalii tăcuseră.

Complet gol, Malko intră în bazin. Apa era călduţă şi plăcută. El se îndreptă către Shatin care părea că uitase de prezenţa lui. Apropiindu-se, Malko simţi un fior de plăcere străbătându-i trupul. Prin apa transparentă putu să vadă că femeia îşi scosese partea de jos a costumului. Triunghiul negru se vedea clar în partea de sus a coapselor.

El continuă să înainteze fără ca ea să-şi schimbe poziţia. În liniştea absolută nu se auzea decât clipocitul valurilor produse de Malko. În clipa când el o atinse, femeia se trezi brusc la viaţă.

— M-aţi găsit uşor? întrebă ea cu o voce egală, de parcă trupurile nu s-ar fi atins.

Malko rămase imobil, lăsându-se cuprins de căldura corpului ei. Pântecele lor se sudară, iar ea îndepărtase uşor picioarele pentru ca el să o poată penetra. Braţele lui Shatin continuau să fie întinse în lături.

Cu bazinul orientat înainte, ea începu să se frece de el. Figura ei avea o expresie total indiferentă, iar ochii îi erau ascunşi după lentilele negre.

Malko nu se mai gândea la nimic, atitudinea femeii împrăştiindu-i toate suspiciunile. Ea îl chemase aici pentru ca să se bucure de o recreere sexuală. Chiar dacă părea că nu reacţionează, nu avea cum să ignore membrul dur ce-i presa pântecele, mai elocvent decât orice declaraţie. Balansul uşor al şoldurilor ei era singurul indiciu al faptului că nu este absolut indiferentă. Ea îşi ţinea în continuare capul aplecat spre spate, ca şi cum nu dorea să-l sărute pe Malko.

Cu membrul strâns lipit de pântecele tinerei chinezoaice, acesta îi înconjură talia cu braţele, pentru a o strânge şi mai puternic, apoi, strecură un picior între gambele ei, care se desfăcură ascultătoare. În momentul în care Malko îşi îndoi genunchii pentru a putea pătrunde mai uşor în trupul ei, Shatin dezlipi picioarele de pe fundul piscinei şi le încolăci în jurul bărbatului. În această poziţie sexul ei veni în întâmpinarea lui, gata să-l primească. Shatin fu cea care făcu mişcarea hotărâtoare. Malko simţi cum sexul său este înghiţit dintr-odată de trupul ce prinsese viaţă. O prinse cu ambele mâini de fese şi o atrase cu violenţă spre el. Tânăra femeie scoase un suspin, iar buzele ei se întredeschiseră lăsând să se vadă un şirag de dinţi superbi. Cu capul răsturnat pe spate şi strângând cu degetele marginea

piscinei, ea nu-şi manifesta plăcerea decât printr-o respiraţie un pic accelerată.

Malko ar fi putut crede că visează, dacă sexul său nu s-ar fi aflat în trupul lui Shatin. El începu să se mişte ritmic, alunecând cu mişcări ample între pereţii strâmţi şi calzi. Pe suprafaţa apei, valuri mici însoţeau mişcările lor. Shatin era în continuare pasivă. El era curios să afle la ce se gândea în acel moment. În aparenţă, părea că începe să simtă plăcerea, căci puţin câte puţin, începu să se dilate, lăsându-l să se mişte cu mai multă uşurinţă. Apa îi uşura mişcările.

Brusc, femeia începu să gâfâie. Malko înţelese că se apropia de orgasm. El continuă cu mişcări şi mai violente… Chinezoaica scoase un strigăt scurt, cu puţin înainte ca el să explodeze.

Apoi picioarele ei se desfăcură, coborând uşor pe fundul bazinului. El rămăsese înăuntrul ei încă excitat. Ce act bizar! Fără mângâieri şi fără săruturi. Agasat, el îi scoase ochelarii negri şi îi aşeză pe marginea piscinei. Plăcutul trebuia îmbinat cu utilul.

Shatin îi adresă o privire ironică.

— Sunteţi satisfăcut?

Merita o medalie de aur pentru ipocrizie! Membrul lui Malko mai palpita încă în pântecele ei, dar se comporta ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. El îi întoarse întrebarea:

— Dumneavoastră nu aţi fost?

Ea avu un surâs binevoitor.

— A fost agreabil. Aveţi un sex vânjos, l-am simţit foarte bine. Doriţi să beţi ceva?

— Nu, mulţumesc.

El se degajă în cele din urmă, rămânând totuşi aproape de ea. Shatin se întoarse, luă un pachet de ţigări şi o brichetă marca Zippo lucrată din aur masiv, apoi îşi aprinse o ţigară fără a se dezlipi de el. Malko observă că ea se uită la ceasul Breitling *Callistrano* cu cadran albastru ca safirul, şi constată că făcuseră dragoste exact treisprezece minute, cu tot tacâmul.

La Hong Kong se trăia cu o sută la oră.

— Aşteptaţi, spuse brusc Shatin îndepărtându-l.

Ea se degajă şi îşi puse slipul de la costumul de baie, sunând astfel sfârşitul recreaţiei. Malko îşi înghiţi furia. Dacă nu ar fi venit aici pentru probleme serioase, ar fi învăţat-o el minte. I-ar fi arătat ce înseamnă să trăieşti cu adevărat! Ce târfă nesuferită!

— Tang Ho nu vine niciodată aici? întrebă el.
Shatin îi aruncă o privire vexată.
— Bineînţeles că vine! Când se află în Hong Kong, vine să mă vadă în fiecare seară.
Bingo!
— El se află acum în Hong Kong?
— Da. Momentan, stă destul de puţin în Macao. Doar atât cât are nevoie ca să semneze documentele. Trebuie să se întâlnească cu foarte multă lume. Peste două săptămâni, programasem să plecăm într-o călătorie la Londra. Vrea să cumpere un apartament acolo. Apoi, mergem la Paris ca să cumpărăm mobila. Acolo se află un arhitect bun, Claude Dalie, care mi-a trimis deja catalogul său. Face lucruri magnifice.
— Cunoaşteţi Europa?
— Nu, dar aş dori foarte mult. Am auzit că există magazine splendide.
Nu o interesa nimic altceva.
— Se pare că nu vă plictisiţi nici la Hong Kong…
Ea făcu un botişor încântător.
— O, aici nu vezi decât aceleaşi lucruri. Mă mulţumesc cu ce există pentru că nu am nimic mai bun de făcut. Trebuie să mă iau la întrecere cu colegele mele, pentru a le arăta că sunt bine întreţinută şi să car zilnic pachete. Eu cumpăr în fiecare zi câte ceva! Am permis de VIP la Chanel, la Versace, la Fendi, la Hermes.
— Totul mi se pare cam infantil…
Ea îi aruncă o privire încruntată.
— Nicidecum, îl corectă ea cu răceală. Dacă nu eşti VIP, înseamnă că eşti prost tratată, că soţul nu-ţi dă destui bani. Este un lucru foarte grav…
Toate acestea erau destul de deprimante. Malko îşi zise că el fusese un mic petic de cer albăstrui pentru această târfă cu program bine stabilit, care, din când în când, simţea nevoia de ceva deosebit. Onorabilul Tang Ho se servea cu destulă moderaţie. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Shatin se grăbi să precizeze:
— Tang Ho este foarte îndrăgostit de mine. Este un amant foarte bun.
Malko se desprinse de ea. Se simţea niţel ridicol, gol în faţa unei femei în costum de baie. Imediat, Shatin trecu un braţ tandru în jurul taliei sale şi spuse:
— Aşteptaţi! Mai avem încă timp.

În aparenţă, ea nu fusese pe deplin satisfăcută. Malko nu se eschivă şi continuă atacul.

— Nu îl deranjează faptul că este permanent înconjurat de gorile? Chiar şi atunci când vine la dumneavoastră?

Shatin deschise ochii mari, sincer mirată.

— „Gorile"? Care gorile?

— Un om atât de important ca el nu se poate deplasa fără protecţie.

Chinezoaica trase din ţigară şi îi suflă tot fumul în faţă.

— Dar el nu are nevoie de nicio protecţie. Toată lumea îl cunoaşte! Este doar unul dintre oamenii cei mai importanţi din Hong Kong. El merge însoţit doar de şoferul său.

— Şi nu a încercat nimeni să-l jefuiască?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Cine ar îndrăzni aşa ceva? Ar fi foarte aspru pedepsit şi nu numai de către poliţie. Odată, unul dintre angajaţii lui a înnebunit şi l-a ameninţat cu un revolver ca să-i dea încasările cazinoului *Lisboa*. Tang Ho nu s-a pierdut cu firea. Cu arma lipită de cap, el a discutat timp de două ore cu agresorul său. I-a spus acestuia că nu are de gând să-i dea nimic, dimpotrivă, că îl va da pe mâna poliţiei. Dar că avea intenţia să aibă grijă de familia lui cât timp va sta la închisoare. Până la urmă, acesta i-a dat arma, iar Tang Ho s-a ţinut de cuvânt.

Vorbele ei musteau de mândrie… Malko înregistra totul. Chinezul avea sânge rece şi nu era protejat. Începuse să se lenevească. Dintr-odată papagalii începură să ţipe. Shatin, cu un gest natural, se uită la ceas şi întrebă cu o voce mieroasă:

— Aţi putea merge până la bar? Vă rog să-mi preparaţi un „side car". Găsiţi acolo tot ce vă trebuie: Cointreau, coniac şi suc de lămâie. Întoarceţi-vă repede.

În surâsul ei desfrânat, se citea o promisiune.

Malko traversă piscina. Tocmai se afla pe treptele ei şi voia sa iasă, când două siluete apărură din living-room. Cu toate că se aflau în contre-jour, Malko văzu că este vorba de doi chinezi tineri cu capetele rase. Unul avea în mână un cuţit, iar celălalt avea trei „stele" de oţel. La fel cu cea utilizată în Kowloon. Amândoi erau desculţi şi înaintau spre el.

Nişte ţipete ascuţite îl făcură să se întoarcă.

Shatin urla ca o sirenă, în chineză, încercând să iasă din piscină. Culcată cu burta pe marginea bazinului, ea întinsese braţele şi luă ceva din halatul

de baie. Malko văzu cum îndreaptă un pistol înspre el şi simţi cum i se încreţeşte pielea. Bine o mai pocnise! Întâlnirea fusese o capcană în toată regula. Se putea vedea de la o poştă. Shatin se distrase mai întâi bine mersi, iar Malko trebuia să plătească consumaţia! De asta nu a vrut ca el să se îmbrace!

Scena era minunat montată: O femeie tânără, surprinsă în piscină de un bărbat dezbrăcat, care vine cu intenţia de a o viola…

— Nu mişca! strigă ea în engleză. Voi chema imediat poliţia.

Era o cacialma! Cu siguranţă că nu avea niciun interes să facă scandal. Malko rămase nemişcat. Cei doi chinezi se aflau între haine şi el. În spate, stătea Shatin cu pistolul ei. Malko îşi încordă muşchii. Unul dintre chinezi aruncă una din stele… De la distanţa aceea, era o armă mortală.

Malko se răsuci şi plonjă în apă. Mişcarea sa nu fusese însă atât de rapidă. În momentul în care dispărea sub apă, el simţi o durere violentă în umărul stâng. Înotând pe sub apă, încercă să se îndepărteze cât mai mult posibil. Gol şi neînarmat, avea şanse minime ca să scape cu viaţă. Shatin i-o făcuse. Viu, putea să fie un martor nedorit al faptei sale. Mort, îi era cu mult mai folositor. Scoase aerul din plămâni. Îi rămăseseră numai treizeci de minute de trăit. Apa îl proteja de gloanţe şi de cei doi asasini. În afara ei, lucrurile erau teribil de incerte.

Capitolul XIV

Cu plămânii gata să-i plesnească, Malko ţâşni din apă aproape de marginea bazinului. Avea impresia că primise o puternică lovitură de bici în umărul stâng. Se uită repede în jurul său şi auzi ţipete. Shatin stătea pe marginea piscinei ţinând un pistol în mână şi vorbind cu glas ascuţit.

Situaţia era cam albastră! Picioarele chinezoaicei se aflau la câţiva centimetri de faţa lui. Cu un efort imens, Malko se azvârli înainte şi, în ciuda durerii din umăr, prinse glezna stângă a lui Shatin şi o trase cu putere în apă. Ei se scufundară împreună până la fundul bazinului. Cu o lovitură de călcâi, îşi făcu vânt la suprafaţa apei, apucând femeia ce reuşise să-i scape. Ţinând-o strâns de mijloc, pe la spate şi servindu-se de ea ca de un scut, privi împrejur. Cei doi chinezi alergau în jurul piscinei ca nişte câini turbaţi. Îndată ce-şi recăpătă răsuflarea, Shatin începu să urle după ajutor, lovindu-l pe Malko cu picioarele şi zbătându-se ca un peşte. El îi luă pistolul şi îl ridică deasupra apei făcându-i pe cei doi chinezi să se oprească.

— Shatin, spune-le să se îndepărteze şi să nu cheme pe nimeni.

— Lasă-mă! ţipă ea. Nemernicule! Ai vrut să mă violezi!

El îi băgă ţeava pistolului sub bărbie iar ea icni.

— Fă ce îţi spun eu, altfel îţi zbor creierii.

Cei doi chinezi stăteau la pândă ca nişte buldogi gata să muşte. Erau prea aproape unul de celălalt ca să-şi poată lansa stelele ucigaşe, iar pistolul lui Malko îi ţinea la distanţă. Durerea din umăr devenise insuportabilă. Tânăra femeie îşi pierduse aroganţa. Cocul i se desfăcuse, machiajul era ca o mască cu culorile descompuse. Shatin, speriată de revolver, nu se mai zbătea. Malko se întrebă cum va ieşi din această situaţie.

— Faceţi ce vă spun, repetă el.

O lovitură de picior fu răspunsul ei. Atunci, o idee îi veni în minte. Prinzând-o de ceafă, el îi scufundă capul în apă. Shatin se zbătu cu putere, ca o pisică pe care vrei să o îneci. Când Malko o lăsă, ea ţâşni din apă urlând:

— Nu ştiu să înot!

Fusese cuprinsă de panică.

— Faceţi ce vă spun, altfel vă duc în mijlocul bazinului şi vă las acolo.

Terorizată, Shatin dădu un ordin celor doi chinezi.

Supuşi aceştia se retraseră în casă. Fără să-i piardă din ochi, Malko o împinse pe Shatin afară din bazin şi, ameninţând-o în continuare cu pistolul, se duse să-şi ia hainele. Deşi era foarte cald afară, Shatin tremura ca o frunză. Malko îşi mişca cu greu braţul stâng şi umărul îi era fulgerat de o durere atroce. Apucă un prosop şi îi ordonă chinezoaicei:

— Şterge-mă.

Ea se supuse şi, când aruncă prosopul, acesta era plin de sânge. Shatin părea că îşi pierduse graiul. Fără să lase nicio clipă pistolul din mână, Malko reuşi în cele din urmă să se îmbrace cât de cât. Cei doi agresori, ascunşi în living-room, stăteau tăcuţi, la pândă. Malko simţea sângele cald ce îi curgea pe spate.

— Trebuie să mă pansaţi, dar mai întâi să îi scoateţi pe aceşti doi oameni afară din casă. Vom lămuri lucrurile după aceea.

Femeia nu făcu nicio mişcare. Malko ar fi putut să-şi pună cămaşa şi să-şi îngrijească rana în altă parte, apoi să plece ţinând chinezii la respect cu ajutorul pistolului său, un micuţ Red Star, calibrul 32. Nu ştia încă dacă mai funcţionează, dar nici ei nu ştiau. Malko dorea însă să afle dedesubturile acestui atac. Văzând ca Shatin nu vrea să colaboreze, intră în living cu arma

în mână. Făcu un tur rapid, cercetă bucătăria şi observă o uşă care ducea în faţa casei. Cei doi chinezi fugiseră pe acolo. Malko răsuflă uşurat. Se întoarse la Shatin care semăna cu o stană de piatră şi o apucă de braţ.

— Conduceţi-mă la baie.

De data aceasta, ea acceptă şi deschise uşa unei săli de baie ce semăna cu Fort-Knox. Aurul strălucea pretutindeni: instalaţiile, robinetele, marginea căzii scânteiau în lumină. În oglindă, Malko reuşi în sfârşit să vadă îngrozitoarea rană pricinuită de stea.

— Turnaţi-mi alcool şi puneţi-mi un bandaj, o rugă el pe Shatin.

În silă, ea scoase dintr-un dulăpior cele necesare şi făcu ce îi ceru. Când apăsă rana cu tamponul îmbibat în alcool, Malko abia se putu stăpâni să nu urle. Shatin apăsa cu sadism tamponul în rană. De bine de rău, ea încropi un pansament care îi permise lui Malko să-şi îmbrace cămaşa. El descuie uşa şi se îndreptă spre terasă, luând-o cu el şi pe femeie. Acolo reuşi să se îmbrace şi cu restul hainelor. Apoi se aşeză într-un fotoliu şi o invită să facă şi ea la fel.

— Nu aveţi de gând să plecaţi odată?

— Nu înainte de a primi o explicaţie. Mi-aţi dat întâlnire aici, nu v-am forţat eu. Aveaţi chef să faceţi dragoste…

— Nu-i adevărat, protestă ea.

Malko înălţă din umeri la această minciună puerilă.

— Dumneavoastră i-aţi chemat aici pe cei doi. De ce? Oricum, aş fi plecat şi nimeni nu ar fi aflat nimic. Atunci de ce aţi vrut să mă lichidaţi? Pentru că acesta era scopul întâlnirii, nu-i aşa?

Cu capul aplecat, Shatin fixa marmura de pe jos.

— Dacă nu-mi spuneţi adevărul, o ameninţă Malko, voi rămâne aici până la sosirea lui Tang Ho. Va veni la ora şase, nu-i aşa?

În ochii negri trecu o străfulgerare de groază, iar Shatin îşi redobândi pe dată graiul.

— Nu, nu! Vă rog să nu faceţi asta.

— Atunci, spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Cu jumătate de voce, ea spuse:

— I-am mărturisit că m-aţi acostat prima dată. Mi-era teamă că ne-a văzut cineva împreună. După aceea, el m-a întrebat pentru că este extrem de gelos. Când m-aţi sunat, nu i-am spus adevărul. Am spus că m-aţi întâlnit la *Mandarin* şi că m-aţi urmărit până aici. Şi că mi-aţi dat întâlnire la ora

cinci, l-am spus că mi-e frică de dumneavoastră. Atunci el mi-a promis că trimite doi oameni să vă dea o lecţie bună.

Ce târfă ticăloasă! Pusese la cap un mic plan pentru a-şi putea satisface capriciul fără să-şi terfelească reputaţia în ochii protectorului ei. Acordându-şi o oră de răgaz. Acum, singura lui grijă era ca acest incident să nu schimbe obiceiurile lui Tang Ho. Stăpânindu-şi mânia, el spuse cu o voce aproape prietenoasă:

— Shatin, mi-a plăcut nespus de mult să fac dragoste cu dumneavoastră. Amândoi ne-am bucurat de această plăcere. Dacă nu s-ar fi petrecut acest incident, mi-ar fi plăcut să ne mai putem revedea. Acum, plec şi nu voi spune nimănui nimic. Păstraţi versiunea dumneavoastră. Spuneţi că am pătruns aici fără acordul dumneavoastră şi că am intrat în piscină pe furiş ca să vă violez… Din fericire, gărzile de corp au sosit la timp. Apoi, eu am fugit.

Ea lăsă privirea în jos, stânjenită.

— Chiar nu veţi spune nimănui nimic?

— Vă jur că nu. Dar ce vor face ei?

— Aceştia sunt de rangul „49” şi trebuie să se supună ordinelor. Curând îl voi vedea pe Tang Ho şi-i voi povesti ce s-a întâmplat. Cred că mă va crede pe cuvânt, dar nu încercaţi să mă mai vedeţi.

Malko apucă pistolul Red Star şi trase chiulasa. Încărcătorul era plin, dar pe ţeavă nu era niciun glonţ.

— Tang Ho v-a dat acest pistol?

— Nu, este al meu, dar nu ştiu cum să-l folosesc.

Malko simţi că sângele îi străbate pansamentul. Luă arma şi o strecură la brâu, uitându-se la Shatin cu un zâmbet cam crispat.

— Îl voi păstra ca amintire.

Ocolind casa, el se îndreptă către poartă. De data asta nu mai trebui să sară peste zid. Poarta putea fi deschisă din interior. Zece minute mai târziu, era în Lancia. Era ora cinci şi jumătate. Tang Ho trebuia să sosească la Shatin peste o jumătate de oră. Chinezoaica era departe de a bănui că adevăratul motiv al vizitei, lui Malko era obţinerea acestei informaţii.

*

* *

Shirley Yip examina cu tandreţe rana lui Malko, pe care medicul chemat de ea tocmai o cususe. Acesta îi făcuse o injecţie, datorită căreia Malko

suportase mai uşor durerea. El îi povestise lui Shirley tot ce se întâmplase, iar ea nu făcuse niciun comentariu. Îşi prepară un cocteil Original Margarita, modificând reţeta clasică o parte, suc de lămâie, două părţi de Cointreau, trei părţi de tequila Tres Magueyes – mărind puţin doza de tequila. Ea bău cocteilul dintr-o singură sorbitură.

Apoi îi zâmbi lui Malko, care se simţea puţin bizar, dar satisfăcut. Acum dispunea de toate elementele de care avea nevoie pentru a relua contactul cu „Iron Balls”. De asemenea avea şi un pistol, util la nevoie.

— Aş dori să-i telefonaţi imediat lui „Iron Balls”. Nu mai avem nicio clipă de pierdut.

Ea se supuse imediat, lăsând mesajul convenit pe *pager:* ei vor lua cina la *Tin-Tin*. Malko închise ochii. Erau în 28. Nu le mai rămăseseră decât trei zile! Mâna lui Shirley îl mângâia pe spate, uşoară ca o pasăre.

— Odihniţi-vă, făcu ea. Vă voi trezi înainte de ora opt.

*

* *

Restaurantul Tin-Tin era tot atât de zgomotos ca o sală de la Bursă, cu puţin înainte de închidere. Toată lumea vorbea cu glas tare, mesele erau apropiate, iar cantonezii păreau că nu se pot înţelege altfel decât urlând. Malko, cu umărul umflat şi capul greu, nu putea să creadă că planul său nebunesc ar putea să devină realitate.

O nelinişte surdă îi umbrea însă speranţele. „Iron Balls” nu se arătase încă. Într-o valiză diplomat, Malko adusese cele cincizeci de mii de dolari, paşaportul şi încă zece mii de dolari pentru cheltuieli. Serviseră deja peştele, raţa, tăiţeii şi erau deja la cel de al treilea ceai.

— Cred că nu mai vine, făcu Malko dezamăgit.

— I s-a întâmplat poate ceva, îl apără Shirley Yip; vom mai încerca şi mâine cu un alt mesaj.

Malko achită consumaţia şi ieşiră pe trotuarul superaglomerat de pe Chang Soi Road, aflat în plin Mong-Kok. Animaţia era ca în miezul zilei. Brusc, la capătul străzii Mong-Kok, îl văzură pe „Iron Balls”, pus la patru ace ca de obicei, aşteptând la marginea trotuarului, ca pentru a traversa. Când se încredinţă că a fost văzut, se îndepărtă fără să se grăbească.

Ei se întoarseră pe Nathan Road, coborând până la hotelul *Peninsula* unde „Iron Balls” pătrunsese pe una din intrările laterale, şi se oprise în faţa ascensorului care deservea etajele şi restaurantul aflat la etajul douăzeci şi

opt. Shirley Yip şi Malko îl ajunseră din urmă. Deşi culoarul era pustiu, acesta nu le adresă nicio vorbă. Intrară toţi trei în cabina ascensorului. Îndată ce se închiseră uşile, „Iron Balls” formulă o frază scurtă adresată lui Shirley. Aceasta se schimbă la faţă.

— Ne spune că Guoanbu este pe urmele noastre!

„Iron Balls” apăsă pe butonul etajului şase. Ei îl urmară şi se îndreptară spre scara de serviciu, pe unde coborâse într-o străduţă din spatele hotelului. Imediat, se suiră într-un taxi, care îi duse până în Argyle Road.

— Întrebaţi-l dacă urmărirea asta are vreo legătură cu el, făcu Malko.

— Nu, nu m-au reperat, dar o supraveghează pe ea, spuse chinezul, arătând spre femeie. Nu-i interesează persoana mea. Mi-aţi adus paşaportul cu viza?

Malko deschise servieta diplomat şi scoase de acolo paşaportul pe care chinezul îl răsfoi mai înainte de a-l băga în buzunar.

— Şi banii?

— Iată-i, cele zece mii de dolari pentru cheltuieli şi încă cincizeci de mii.

„Iron Balls” numără rapid teancurile cu bancnote şi le strecură într-o sacoşă, cu un aer indiferent.

— Am recrutat pe cineva care să mă ajute, anunţă el. Mâine primesc armele şi o maşină. Am făcut rost şi de un loc unde să pot să-l duc pe Tang Ho. Aveţi informaţiile de care am nevoie?

Malko îi explică ceea ce ştia în legătură cu deplasările lui Tang Ho. „Iron Balls” desfăşură un plan al Hong Kongului şi însemnă cu un creion roşu traseul dintre Repulse Bay Road, numărul 1, şi casa lui Shatin. Nici nu ai fi zis că pune la cale o răpire.

— Când vreţi să acţionez? întrebă el în cele din urmă, serios ca un profesor de matematică.

— În următoarele patruzeci şi opt de ore, făcu Malko.

„Iron Balls” nici nu clipi măcar.

— Bine, voi acţiona mâine. Veţi afla din mass-media dacă am reuşit. În acest caz, băgaţi restul de cincizeci de mii de dolari într-un sac pentru rufe murdare de la *Hyatt* şi agăţaţi-l la uşă între opt şi opt şi un sfert.

— Este cam imprudent! obiectă Malko.

— Nu, nu, spuse chinezul. Voi fi pe aproape.

El închise la loc capacul valizei cu un zgomot sec şi le adresă un zâmbet lipsit de bucurie. Era un dur.

— De ce să nu vă dau banii în momentul în care vin să-l văd pe Tang Ho? sugeră Malko.

— Din prudenţă, făcu „Iron Balls” cu un ton misterios. Nu voi fi singur.

Cu alte cuvinte, el nu avea de gând să-i spună complicelui său cât a câştigat din această răpire. Pentru a-l asigura pe Malko, acesta adăugă imediat:

— În ziua în care veţi lăsa banii la uşă, luaţi Peak Tramway pe la ora opt şi coborâţi la staţia Kennedy. Vă voi aştepta acolo şi vă voi conduce la Tang Ho.

— Unde aveţi de gând să-l ascundeţi?

„Iron Balls” zâmbi cu înţeles.

— Prefer să nu vă spun deocamdată.

Malko înţelegea de ce îi reuşiseră acestuia toate loviturile. Se strecură pe culoarul plin de murdărie şi ieşiră afară în Argyle Road.

— Sper că îl vom mai revedea, spuse Malko oftând.

— Eu sper că va ieşi totul bine, răspunse Shirley Yip. Este ultima noastră speranţă. *Estoril* îşi ridică ancora pe întâi în zori, iar azi suntem în 28.

Malko încerca să ghicească ce probleme s-ar mai putea ivi, dar creierul său nu-l ajuta. Gândul că Guoanbu era pe urmele lor, nu simplifica deloc lucrurile. Desigur că aceştia nu bănuiau că se pune la cale o răpire, dar în cazul dispariţiei lui Tang Ho, lucrurile puteau să se schimbe.

*
* *

În timp ce maşina rula prin Cross Harbour Tunnel, Malko propuse:

— Hai să bem ceva la *JJ'S*.

Era vorba de discoteca de la hotelul *Hyatt*.

— Dar vă doare umărul!

— O, nu contează.

Injecţia tăcută îi amorţise complet durerea şi acum simţea nevoia să-şi mai schimbe gândurile.

JJ'S era un loc întunecos, plin de zgomot şi cu un puternic iz de usturoi ce venea de la pizzeria din apropiere. Sălile aflate la niveluri diferite, se aflau o discotecă, o orchestra de jaz şi mai multe baruri. Ei găsiră un loc mai liniştit, lângă o târfă cu fustă de piele neagră care era înghesuită de patru tineri. Shirley comandă un Original Margarita cu ceva mai multă

tequila decât Cointreau, iar Malko ceru o votcă. Era prea mult zgomot ca să poată vorbi, începură să danseze. Shirley se lipi de el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Malko simţea încă picioarele lui Shatin încolăcite în jurul taliei lui, iar umărul începu brusc să-l ardă.

Nu rămaseră mult timp acolo. Când, în cele din urmă, ieşiră, Shirley îi spuse cu un surâs plin de tandreţe:

— Poate că ar fi mai bine să vă odihniţi în seara asta, din cauza umărului…

Original Margarita nu putuse să şteargă impresia lăsată de destăinuirea lui Malko. Ei se despărţiră cu o oarecare răceală. Malko reuşi cu greu să adoarmă. Zarurile fuseseră aruncate.

Ori „Iron Balls” era un escroc şi nu se întâmpla nimic, fapt ce i-ar fi condamnat pe cei trei disidenţi, ori răpirea ar fi fost încununată de succes şi ar fi urmat problemele cele mai grele. Răpirea în sine era de fapt partea cea mai simplă a planului conceput de Malko.

În clipa dispariţiei lui Tang Ho, toţi ar fi tăbărât pe urmele lui: poliţia din Hong Kong, Triada 14 K şi agenţii Guoanbu la un loc. Şi nu erau puţini la număr!

Tot ce avea el pentru a se apăra era un amărât de pistol ce luase apă… Ca să nu mai pună la număr şi problemele pe care putea să le mai creeze „Iron Balls”, care nu avea de gând să-şi facă porecla de râs. Hong Kongul riscă să îşi piardă în curând renumele de „port al păcii”.

Mai rămăseseră doar trei zile!

Malko nu reuşea să înlăture acest gând din minte. Îi mai rămâneau doar şaptezeci şi două de ore la dispoziţie pentru a duce la bun sfârşit pariul său imposibil. În continuare, orice s-ar fi întâmplat, nu mai servea la nimic: *Estoril* ar fi fost deja în larg.

În cursul dimineţii, îi raportase lui Philip Drake ultimele noutăţi legate de întâlnirea avută cu „Iron Balls”. Dacă îi ajută Dumnezeu, Tang Ho ar putea fi ridicat înainte de apusul soarelui. Şeful Centralei CIA nu făcuse niciun comentariu, invitându-l pe Malko să-l viziteze spre seară la biroul său. Dacă urma să se întâmple ceva, acest lucru nu putea să aibă loc decât începând cu ora şase, când Tang Ho trebuia să vină la concubina lui, Shatin.

Ca să mai omoare timpul, Malko hoinări prin imensele centre comerciale din Central şi descoperi din întâmplare un magazin cu mobilier unde petrecu câtva timp admirând noile canapele tapisate cu creaţii Versace,

ce nu aşteptau decât să găzduiască trupurile unor amanţi. Erau ultimele creaţii ale lui Claude Dalie.

Ceea ce îl mira cel mai mult, era faptul că toate magazinele erau extrem de aglomerate. Ca şi cum locuitorii Hong Kongului nu ar fi avut decât o singură ocupaţie: să facă cumpărături. Aici, cuvântul „criză” părea necunoscut.

Timpul trecu şi el luă un taxi care îl duse în Garden Road. În faţa Consulatului american nu mai era nimeni la coadă pentru vize. Birourile erau deja închise pentru public. Îl găsi pe Philip Drake cu picioarele cocoţate pe birou, fumând una din eternele Gauloises blondes. Americanul îi adresă un zâmbet crispat.

— Am impresia că ne gândim la acelaşi lucru…

— Nu ne rămâne decât să ne rugăm, zise Malko.

El se instală şi începu să citească, reuşind cu greutate să se concentreze. Era ora şase fără un sfert.

*

* *

Malko epuiză tot ce se putea citi de pe biroul lui Philip Drake, când telefonul direct sună. Cei doi bărbaţi tresăriră. De obicei, la această oră, şeful Centralei CIA nu se mai afla în biroul său. O singură persoană putea să sune: Shirley Yip.

Palid, americanul privea aparatul fără a îndrăzni să-l atingă. Ca şi cum ar fi putut influenţa destinul dacă nu răspundea.

Malko se uită la ceasul său în mod mecanic. Breitlingul *Crosswind* arăta ora şapte fără zece.

Philip Drake ridică în cele din urmă receptorul şi răspunse.

Capitolul XV

Philip Drake ridică receptorul, conectând şi difuzorul în acelaşi timp.

— Bună ziua, se auzi vocea dulce a lui Shirley Yip. Vă rog să vă uitaţi imediat la televizor, pe Canalul 2; eu am înregistrat deja o emisiune care v-ar interesa cu siguranţă.

— O să am grijă să nu o pierd, făcu americanul înainte de a pune receptorul în furcă.

El schimbă o privire semnificativă cu Malko, aprinzându-şi cu un gest automat o ţigară Gauloises blondes şi spuse cu vocea schimbată:

— *God help us!* Treaba s-a făcut. Cred că a aflat vestea de la radio. Trebuie să vedem ştirile de la ora şapte.

Luă telecomanda şi ecranul televizorului se lumină. Mai aveau de aşteptat cinci minute şi urmăriră anunţurile şi reclamele cu un nod în gât.

La ora şapte fix, doi prezentatori – un bărbat şi o femeie – apărură pe ecran, împreună cu imaginea unui Rolls cu portierele deschise, aflat la marginea unei şosele.

— „Astăzi, cu puţin înainte de ora optsprezece", anunţă prezentatorul, „multimiliardarul Tang Ho, concesionarul jocurilor de noroc din Macao, a fost răpit când pătrundea pe Stanley Gap Road, la puţin timp după ce acesta îşi părăsise locuinţa. Este pentru prima dată când se petrece un astfel de eveniment la Hong Kong."

Malko şi Philip Drake ascultau atenţi la ştirile privind împrejurările în care se produsese răpirea. Rolls Royce-ul lui Tang Ho, condus de şoferul acestuia, un anume Wang II, a trebuit să se oprească pe această şosea destul de puţin frecventată, deoarece era urmărit de o Honda Accord. Doi bărbaţi mascaţi cu cagule au coborât din Honda cu armele în mână. Şoferul lui Tang Ho, înarmat numai cu o bâtă, a fost dezarmat cu uşurinţă. Deoarece acesta încercase să opună rezistenţă, a fost lovit cu patul unei arme. Apoi, cei doi agresori l-au silit pe Tang Ho să urce în portbagajul Hondei, care a demarat imediat în direcţia Hong Kong. Întreaga operaţiune nu a durat mai mult de două minute…

Revenindu-şi în fire, şoferul a mers să ceară ajutor la unul din cluburile de tenis aflate în zonă. După aceea a fost alertată poliţia. Nu există niciun element pentru identificarea celor doi agresori în afară de faptul că unul dintre ei era mai înalt.

Camera video întârzie ceva mai mult asupra plăcii de înmatriculare a Rollsului: avea numărul 88, considerat norocos potrivit astrologiei chinezeşti. Urmă filmul cu depoziţia şoferului care avea un bandaj imens în jurul capului. La sfârşit, un *assistant police commissioner* englez, cu un aer sobru, afirmă că vinovaţii vor fi prinşi şi pedepsiţi în cel mai scurt timp. Ei pot primi cel puţin douăzeci de ani de închisoare.

În continuare, fură prezentate mai multe reportaje cu controalele făcute de poliţie la ieşirea din Cross Harbour Tunnel şi cu declaraţiile bărbatului care anunţase poliţia. Nu lipsea nici interviul luat primei sale soţii, care

locuia în Macao, o chinezoaică durdulie, înfăşurată într-o rochie de mătase albastră, care suspina ştergându-şi ochii cu o batistă.

Philip Drake tăie sunetul, lăsând doar imaginea. Practic, întregul jurnal era consacrat răpirii lui Tang Ho.

— *For Christ's sake*, au reuşit! făcu el. Cine-i tipul ăsta înalt?

— Habar n-am, mărturisi Malko. Nu l-am cunoscut decât pe „Iron Balls”.

— Dacă nu pun mâna pe ei în primele trei ore, sunt buni, remarcă americanul. Există însă o problemă. „Iron Balls” nu va cere răscumpărarea, iar Guoanbu şi poliţia din Hong Kong vor putea ghici uşor cine stă în umbra întregii afaceri.

— Guoanbu mă ţine deja sub urmărire, observă Malko. Va trebui să dublez precauţiile.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Mâine trebuie să iau legătura cu „Iron Balls”. Trebuie să-i las restul de bani, iar către seară, mă întâlnesc cu el ca să mă ducă să-l văd pe Tang Ho.

După expresia de pe figura lui Philip Drake, Malko văzu imediat că această întâlnire îi displăcea profund şefului Centralei CIA. Ca de altfel, şi lui. Trebuia să fie foarte neplăcut să dai ochii cu un om pe care ai pus să-l răpească. Chiar dacă motivul a fost „onorabil”.

— Vedeţi o altă cale? întrebă el. Chiar dacă aranjamentele vor fi făcute prin intermediul lui „Iron Balls”, în momentul în care acesta va cere eliberarea celor trei disidenţi, Tang Ho va şti că noi suntem în spatele întregii operaţiuni. Dar acum că vinul este tras, trebuie să-l bem.

Vizibil tulburat, americanul îşi aprinse a nu-ştiu-câta ţigară din ziua aceea.

— Aţi reflectat la toate implicaţiile înainte de a vă lansa în această operaţiune? făcu el.

— Evident, trebuie acţionat extrem de repede. Mâine-seară nu voi fi singur. Faptul că Shirley Yip va purta discuţiile, ne scoate oarecum din cauză…

— Sunteţi optimist, rânji Philip Drake.

— Cred că ea va fi destul de brutală, continuă Malko. Va fi vorba de viaţa lui Tang Ho în schimbul vieţii celor trei fugari.

— Şi dacă opune rezistenţă? Se spune că este un tip dur.

Câteva clipe Malko rămase tăcut. Avusese în gând şi această ipoteză fără să găsească vreo soluţie adevărată. Aveau la dispoziţie doar patruzeci de ore pentru a-l face pe bătrânul *tycoon* să cedeze. Din fericire, Tang Ho ignora acest termen. Totul depindea acum de felul în care Shirley ar fi putut să-l sperie. Sub o aparenţă de o mare gingăşie, el ştia că se află o inimă capabilă de o extremă violenţă, atunci când îi erau în joc convingerile. Şi, slavă Domnului, avea pentru ce să lupte!

— Sper că nu aţi intrat pe un drum fără întoarcere! suspină şeful Centralei CIA. În orice caz, dacă Tang Ho refuză orice înţelegere, există o singură soluţie inevitabilă: îi trageţi un glonte în cap, iar apoi, împreună cu Shirley Yip, vă urcaţi în primul avion indiferent de destinaţie… După ce îl sfătuiţi şi pe „Iron Balls” să procedeze la fel. Nici nu vreau să-mi imaginez că ar putea fi prins şi că ar fi găsit paşaportul cu viza nou-nouţă, pusă de mine. În acest caz, adio, pensie…

Americanul tăcu brusc şi apăsă pe comanda de sunet. Un prezentator tocmai lua interviu unui poliţist care ţinea în mână o scrisoare.

— …la douăzeci de minute, familia domnului Tang Ho a primit o cerere de răscumpărare din partea răpitorilor. Aceştia cer douăzeci de milioane de dolari Hong Kong, care trebuie predaţi în termen de patruzeci şi opt de ore, în condiţii care vor fi fixate ulterior. În caz contrar, domnul Ho va fi executat.

Philip Drake tăie din nou sunetul. Era alb la faţă.

— Ce înseamnă asta? făcu el cu o voce şuierătoare.

Malko încercă cu greu să rămână calm.

— Ori „Iron Balls” a înţeles că trebuie să condimenteze acest fals *kidnapping*, făcu el, ori l-a trecut pe contul lui.

*

* *

— *My God!* gemu americanul cu vocea sugrumată.

Malko nu reuşise să doarmă mai mult de două ore, sfâşiat de nelinişte. Încă de la ora şapte, el băgase într-un sac pentru rufărie murdară, teancurile cu bancnote de câte o sută de dolari primite în ajun de la Philip Drake, împreună cu un telefon portabil al cărui abonament fusese făcut pe un nume „neutru”. Cei doi bărbaţi puteau să ţină continuu legătura cu uşurinţă.

La început, Malko nu se gândise să intervină în momentul în care această sumă ar fi fost ridicată. „Iron Balls” avea de gând să trimită pe

complicele său pentru a lua banii. Lucrurile se schimbaseră însă brusc în momentul în care ceruseră banii pentru răscumpărare. Dacă chinezul avea de gând să acţioneze pe contul său, Malko nu mai avea absolut nicio putere asupra lui. Nu ştia nici măcar unde fusese ascuns Tang Ho. Era hotărât să-l urmărească pe bărbatul care venea să ridice banii.

În ajun, după ce-l părăsise pe Philip Drake, se întâlnise cu Shirley cu intenţia de a construi un plan de luptă.

După ce strânse şnurul sacului burduşit cu bancnote, el ieşi din cameră, atârnă sacul de clanţa uşii şi se îndepărtă pe culoar.

Trei minute mai târziu, ieşea din *Grand Hyatt*, urcându-se într-un taxi aflat în faţa hotelului. Shirley Yip, instalată pe bancheta din spate, îl primi cu un zâmbet crispat. Şoferul era şi el un militant pentru Drepturile Omului şi fusese recrutat cu această ocazie. O a doua persoană se afla în interiorul hotelului. Îmbrăcat ca un om de afaceri, se făcea că aşteaptă ascensorul şi avea ca sarcină reperarea celui ce trebuia să ridice sacul cu cele cincizeci de mii de dolari. Hotelul *Hyatt* nu avea decât o singură ieşire, cea supravegheată de Shirley şi Malko. Treaba trebuia să meargă.

Datorită oglinzii retrovizoare orientate convenabil, Shirley supraveghea uşa turnantă a hotelului şi coada formată în staţia de taxiuri. În maşină, domnea o linişte de moarte. Aceasta fu întreruptă la ora opt şi nouă minute fix, de către Shirley care spuse cu voce scăzută, de parcă ar fi putut fi auzită din exterior:

— Iată-l! A venit chiar el! Shan este în spatele lui.

Răsucindu-şi gâtul, Malko reuşi să-l zărească pe „Iron Balls” cu o servietă diplomat în mână ce probabil avea înăuntru conţinutul sacului de *laundry*. Îmbrăcat ca şi ceilalţi oameni de afaceri ce făceau coadă la taxi, el citea *South China Morning Post* care comenta pe larg răpirea lui Tang Ho.

— Cred că-l vom putea urmări cu uşurinţă, făcu Malko.

Rampa pe care se afla maşina avea sens unic, către Convention Avenue, care, de asemenea avea sens unic spre vest. Mai departe, maşinile puteau merge în direcţia Central sau se puteau întoarce spre est, prin Harbour Road.

Mai trecură şapte sau opt minute. Era o oră de vârf. În sfârşit, „Iron Balls” intră într-un taxi roşu care trecu prin faţa celui în care se aflau Shirley Yip şi Malko. Şoferul acestuia demară şi el. Filajul era uşor, erau mai ales taxiuri roşii, toate asemănătoare.

Cel ocupat de „Iron Balls” întoarse spre Harbour Road, apoi, ocolind stadionul din Wan Chai, se angajă pe o arteră către sud, intrând pe marele bulevard ce ducea în Happy Valley şi apoi spre sudul insulei. Acesta se întindea de-a lungul hipodromului din Happy Valley, pentru ca mai apoi să străbată un cartier popular, Sing Woo. Vehiculul se opri brusc la intersecţia cu Blue Pool Road, iar maşina în care se aflau Shirley cu Malko fu obligată să-l depăşească, de teamă să nu fie reperată.

Shirley îi dădu ordin şoferului ei, care opri la o sută de metri mai departe, şi ţâşni afară din maşină pentru a se lua după „Iron Balls” care mergea acum pe jos. Fără să se dea jos din maşină, Malko examină locul. Shing Ping Road era o stradă strâmtă, în pantă abruptă şi era flancată de mici garaje ce păreau că îşi ţin atelierele pe trotuar! Tot felul de mecanici îşi făceau de lucru la maşini cu capotele ridicate. La numărul 5, se afla un imobil vechi, cu douăzeci de etaje şi cu garaj la parter. În colţ, se vedea un mic restaurant, *Triple Lantern*, chiar în faţa unui *Post Office*. La ferestre atârnau rufe spălate. O mulţime de prăvălii vindeau pneuri. Imobilul de la numărul cinci părea să aibă cam cincizeci de apartamente. Cum să-l găsească „Iron Balls”? Pe Malko îl mira faptul că acesta alesese ascunzătoarea într-un cartier atât de populat. Malko crezuse că va alege o căsuţă.

— Nu trebuie să stăm prea mult aici, observă Shirley Yip.

— OK, să mergem, zise Malko. Până la întâlnirea fixată în acea seară, Malko mai avea dreptul să aleagă ipoteza optimistă. Până acum, drumul fusese neted, fără obstacole. Totul era să nu-i ducă direct în prăpastie!

*

* *

Un grup de turişti japonezi se înghesuiau la intrarea de la Peak Tramway, funicularul care făcea legătura între Garden Road şi vârful Victoria Peak. Malko cumpără bilete pentru el şi Shirley şi se instalară în partea din spate a funicularului. Acesta făcea trei opriri înainte de a ajunge la terminal, unde nu cobora niciodată nimeni, cea mai mare parte dintre călători fiind turişti.

Toată ziua, Malko întorsese pe toate feţele diferitele eventualităţi, socotind minutele. Peste puţin timp însă avea să afle. Funicularul se puse în mişcare şi, silenţios, începu să se ridice deasupra oraşului. Câteva minute mai târziu, un difuzor anunţă:

— Next stop: Kennedy Road.

Funicularul se opri. Malko deschise uşa şi sări pe peron împreună cu Shirley Yip. Aproape imediat după aceea, Peak Tramway porni mai departe, pe imensul pod de metal ce se arcuia deasupra lui Kennedy Road. Malko se uită în jurul său. Nu era nimeni. Dedesubt, se vedeau maşinile care circulau cu viteză maximă pe Kennedy Road. Ei începură să aştepte şi, cu fiecare minut ce trecea, creştea şi neliniştea lor. Începură să facă naveta între Kennedy Road şi peron până ce ceasul arătă ora douăzeci şi patruzeci de minute. Atunci fură nevoiţi să recunoască cruda realitate: „Iron Balls" nu mai avea de gând să vină.

Se verificau astfel ipotezele pesimiste ale lui Malko. Derbedeul chinez, după ce s-a văzut finanţat cu generozitate de către CIA, s-a hotărât să lucreze pe cont propriu. Cererea de răscumpărare era o cerere adevărată, iar dacă totul i-ar fi reuşit acestuia după cum dorea, exista posibilitatea ca Malko să nu mai dea niciodată ochii cu el şi cu Tang Ho. Tot planul pus la cale de el se termina într-o mare derută cu consecinţe incalculabile încă.

Nu-i mai rămăsese decât o singură armă, ce-i drept cam fragilă. Adresa de pe Shing Ping Road…

Aflat încă sub impactul provocat de comportamentul lui „Iron Balls", Malko scoase telefonul portabil încredinţat de Philip Drake şi îl sună pe american.

— Am putea lua cina împreună, îi sugeră el.

Americanul făcu o pauză fără să vorbească. Acest mesaj voia să spună „alertă roşie". Malko ar fi trebuit să se întâlnească cu Tang Ho.

— Să ne întâlnim la *Grissini*, propuse Philip Drake. Peste o jumătate de oră.

— Eu mă întorc la mine acasă, spuse Shirley Yip.

Vorbea ca un automat. Chinezoaica părea puternic marcată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

*
* *

— Nu a apărut?

— Nu.

Philip Drake bău dintr-o singură sorbitură porţia dublă de Defender Cinq Ans.

— De ce îmi era frică n-am scăpat, mărturisi el punând paharul gol pe masă.

Le fusese destul de greu să găsească o masă liberă la *Grissini*, restaurantul italian din *Grand Hyatt*. Era arhiplin.

Clientela elegantă şi gălăgioasă era departe de grijile care puseseră stăpânire pe ei.

— Dumneavoastră aţi putut afla ceva nou? întrebă Malko.

— S-a găsit Honda cu care a fost răpit Tang Ho. Este o Honda Accord furată în ajun de la un doctor din Kowloon. Poliţia nu are încă niciun indiciu, dar continuă să declare că îl va găsi pe ostatic foarte curând. „Verişorii" afirmă rânjind că asta nu este decât începutul degringoladei care va cuprinde Hong Kongul imediat după retragerea lor.

— Pe scurt, toţi cred că au de-a face cu o răpire adevărată.

— Pentru moment, sublinie Philip Drake. Nu ştim ce cred triadele şi, mai ales, Triada 14 K. Numai Dumnezeu ştie ce se mai poate întâmpla… Resemnaţi-vă. Acum, trebuie să dispăreţi cât mai repede atât dumneavoastră, cât şi Shirley Yip. Este un zbor Air France pentru Paris la ora douăzeci şi două şi patruzeci şi cinci de minute. Încă mai puteţi să vă faceţi rezervările. Trebuie să plecaţi înainte de a se descoperi vreo urmă.

— Cum?

— „Iron Balls" va încerca să recupereze recompensa. De obicei, în această fază, sunt prinşi majoritatea răpitorilor. Prefer să vă ştiu departe de aici, dacă se va întâmpla acest lucru. Mai mult, Tang Ho riscă să fie lichidat, fiind mai prudent pentru „Iron Balls".

Philip Drake îl chemă pe chelner şi mai comandă un Defender. Avea mare nevoie. Se simţea de parcă întreaga sală era cu ochii pe el.

— Mie aduceţi-mi o cupă cu Taittinger, ceru Malko.

Acesta nu se putea hotărî să renunţe chiar dacă vedea că este o nebunie să se încăpăţâneze. Începură să mănânce în linişte porţia de *prosciutto*. După ce termină de mâncat, Malko ridică ochii.

— Suntem în data de treizeci. Oricum, dacă până mâine seară nu-i recuperăm pe prietenii noştri, totul s-a dus pe copcă. Mai daţi-mi douăzeci şi patru de ore. Am încă două atuuri: adresa la care „Iron Balls" a dus banii azi dimineaţă şi numărul *pagerului* său. Dacă nu reuşesc nici cu astea, plec. Air France are cursă în fiecare seară.

Philip Drake aşteptă să plece chelnerul şi bău tacticos o gură de Defender înainte de a răspunde. Se vedea că propunerea lui Malko îi

displace.

— Nu realizaţi că suntem pe vârful unui vulcan? făcu el brusc cu o voce scăzută. Dacă pun mâna pe „Iron Balls” şi acesta vă toarnă, nu vă mai pot ajuta cu nimic.

— Îmi dau seama de acest lucru, răspunse Malko. Însă la Larry Wu şi la Shirley Yip nu vă mai gândiţi? Sunt sigur că ea îşi va ţine promisiunea pentru a-şi salva prietenii. O fi nebună şi exaltată, cum vreţi să-i spuneţi, dar nu aveţi cum să o împiedicaţi. Şi, la urma urmelor, eu sunt acela care îşi asumă riscul.

— OK, OK, făcu Philip Drake cu un ton stânjenit. Şi eu vreau să-i salvez. Larry Wu oricum va scăpa. Dar cum puteţi să mai credeţi în reuşită în stadiul actual?

Malko dădu pe gât cupa sa de şampanie, ale cărei bule îl pişcau în mod plăcut, ridicându-i un pic moralul.

— Pot pentru că am aceeaşi deviză ca Richard inimă de Leu: *Never give up*[35].

*

* *

Un vânt îngheţat mătura Convention Avenue. Malko sosise la Wan Chai Ferry Pier, unde un vaporaş se pregătea să plece spre Kowloon. O duzină de pasageri erau deja la bord. Malko se aşeză pe una dintre banchetele de lemn aflate lângă bord. Apoi, chiar la a doua sirenă, în momentul în care pasarela trebuia să fie ridicată, el sări pe chei sub privirile mirate ale celorlalţi pasageri şi se adăposti la umbra unui stâlp până la plecarea vaporului. Apoi se îndepărtă pe jos spre intrarea în Central Plaza unde întotdeauna se puteau găsi taxiuri. De data asta, era sigur că nu îl urmăreau agenţii Guoanbu. Pistolul Red Star îi atârna la centură. Înainte de a părăsi hotelul *Grand Hyatt,* el îl demontase şi îl curăţase, ştergând cu grijă fiecare piesă. În mod normal, trebuia să funcţioneze. Mai întâi, se îndreptă spre hotelul *Excelsior*, apoi luă alt taxi până la intersecţia Blue Pool Road şi Sing Woo Road. Se apropia miezul nopţii şi toate magazinele erau închise. Urcă pe jos fără să vadă pe nimeni până la colţul străzii Shing Ping şi examina împrejurimile. Numai snack-barul *Triple Lantern* mai era încă deschis. Toate garajele erau închise, iar maşinile aflate în reparaţie erau abandonate pe trotuar. El tocmai voia să utilizeze portabilul, când observă lângă *Post Office* o cabină

telefonică. I se păru mai sigură. După ce băgă o monedă de un dolar HK, formă numărul pagerului lui Chan Sau Man, zis şi „Iron Balls”.

Când operatoarea de serviciu răspunse, el îi lăsă un mesaj foarte simplu şi numele său.

— Sunaţi-mă la numărul din Shing Ping Road.

După ce puse telefonul în furcă, el se îndreptă spre *Post Office* a cărui intrare se afla în întuneric, de unde putea să supravegheze cabina. La fel ca un jucător de şah, încerca să prevadă mutarea următoare.

În primul rând, era sigur de un lucru: primind mesajul, „Iron Balls” înţelegea imediat că Malko îl urmărise. Aici existau două posibilităţi. Prima: ascunzătoarea nu se afla la numărul 5 în Shing Ping Road şi, în acest caz, nu ar fi reacţionat. În caz contrar, nu putea să facă pe mortul şi îl va suna pe Malko, chiar dacă ar dori să-l tragă pe sfoară.

Or, el nu avea telefon portabil şi nu ar fi utilizat telefonul aflat în locul unde se găsea. În mod normal, ar fi trebuit să vină la această cabină…

Fără niciun răspuns din partea lui „Iron Balls”, Malko nu mai avea altceva de făcut decât să urmeze sfatul lui Philip Drake. Cadranul luminos al ceasului Breitling *Crosswind* indica douăsprezece şi zece minute noaptea. Dacă nu se întâmpla nimic în două ore, trebuia să se întoarcă la *Hyatt*.

*
* *

O siluetă apăru în mijlocul lui Shing Ping Road. Cineva tocmai ieşise din clădire. Malko simţi cum inima îi sparge pieptul. Trecuseră treizeci de minute după miezul nopţii. Silueta era a unui bărbat înalt. Acesta se opri un pic la intersecţia cu Sing Wo Road, apoi traversă, îndreptându-se direct spre *Post Office*. Trecând prin faţa unui felinar, Malko putut să-l vadă mai bine. Necunoscutul avea mai mult de un metru optzeci şi cinci şi semăna cu un indian cu un pas mare coroiat şi cu părul lung şi negru, legat cu o panglică. Bustul lui puternic era mulat într-un T-shirt cu portretul lui Che Guevara. La fel cu posterul pus în camera unde îi primise „Iron Balls”, în Argyle Road!

Şoferul lui Tang Ho pomenise de un bărbat foarte înalt, lucru rar întâlnit în China.

Pulsul lui Malko se acceleră iarăşi. Era probabil în faţa complicelui lui „Iron Balls”. Acesta se apropie de cabină, băgă o fisă şi formă numărul, fără să-l vadă pe Malko ascuns în întuneric. Nu rămase decât câteva clipe, apoi făcu stânga-mprejur, îşi aprinse o ţigară şi plecă, traversând Sing Woo Road

pentru a urca iar pe Shing Ping Road. Malko îl lăsă să se îndepărteze puţin, apoi se luă după el. Trebuia să ia repede o hotărâre. Brusc, uriaşul se opri şi îl văzu pe Malko. Chiar dacă nu putea să-i distingă trăsăturile feţei, îşi dădu seama că este un „gweilo”.

Malko îl văzu ducând mâna la centură. Era înarmat. Malko nu mai avea de ales.

Capitolul XVI

Cu acelaşi gest, Malko scoase de la brâu pistolul Red Star, luat de la Shatin şi făcu un salt în direcţia uriaşului chinez. Acesta nu-şi scosese bine arma când Malko îi apăsa ţeava pistolului său sub bărbie.

— *Don't move!* îi spuse în şoaptă.

Îl pipăi şi simţi patul unui revolver băgat sub T-shirt. Îl luă. Era un Colt 11.43. Complicele lui „Iron Balls” rămase paralizat de surpriză. Malko avu o inspiraţie de moment. Cu pistolul înfipt în spatele tipului, el îl împinse spre clădirea apropiată.

— *We go and see „Iron Balls”!*

Încă o cacialma. Dacă lunganul de chinez s-ar fi încăpăţânat, el nu ar fi ştiut pe ce buton al interfonului să apese. Dar acesta părea a fi în stare de şoc. Mormăi câteva cuvinte de neîncredere, apoi se îndreptă docil către intrarea de la numărul 5.

Malko îl văzu apăsând pe un buton, auzi o interjecţie în limba chineză, la care „Iron Balls” răspunse cu un singur cuvânt. Uşa se deschise şi intrară pe culoar scăldat într-o lumină gălbuie, pe care se afla un pat de campanie în care dormea buştean un bărbat, probabil paznicul de noapte. În loc să se îndrepte spre ascensor, chinezul se îndreptă spre o uşă aflată ceva mai departe şi o deschise, descoperind o scară strâmtă şi întunecoasă. Ei coborâră în tăcere şi pătrunseră pe culoar cu pereţii acoperiţi cu salpetru, luminat de un singur bec galben.

La capătul acestuia se afla o uşă întredeshisă. Pentru a evita vreo surpriză neplăcută, Malko îi dădu un brânci puternic chinezului şi-l proiectă în faţa sa. Sub greutatea trupului său, uşa se deschise larg, iar chinezul dezechilibrat se opri în peretele opus. Malko răsări din spatele lui, cu pistolul Red Star în mână, pomenindu-se faţă în faţă cu „Iron Balls”. Chinezul stătea la o masă, citind un ziar. Cu o iuţeală de şarpe duse mâna

spre pistolul aflat în faţa sa. Chiar în acel moment, Malko răsturnă masa cu o lovitură de picior. Pistolul căzu pe duşumea.

— Rămâneţi aşezat! îi strigă el lui „Iron Balls”.

Acesta îşi merita bine porecla. Fără să clipească măcar, îşi aşeză palmele pe genunchi. Complicele său se întoarse cu un aer plouat. Malko cuprinse încăperea dintr-o singură privire. Era un subsol de formă dreptunghiulară, patru metri pe opt, iluminat de o lampă cu neon.

În afară de scaun şi de masă, mai erau două paturi de campanie, nişte cuiere pentru haine în perete şi o chiuvetă. Nişte bare de fier erau prinse în perete. Cu ajutorul lor te puteai căţăra la un chepeng din tavan. Potrivit topografiei imobilului, acesta ar fi trebuit să dea în garajul aflat la parter.

Fundul camerei se afla cufundat în întuneric şi era separat de restul încăperii printr-un zid de cărămidă de înălţime medie. Nu era nici urmă de Tang Ho… Malko simţi că situaţia îi scapă de sub control. Complicele lui „Iron Balls” era un colos greu de neutralizat în acest spaţiu îngust. Poate numai lichidându-l.

— Spuneţi prietenului dumneavoastră să îngenuncheze cu faţa la perete, ordonă el. Altfel, îi trag un glonţ în genunchi.

„Iron Balls” i se adresă imediat cu o voce calmă. Uriaşul se supuse grăbit, vizibil uşurat că nu trebuie să participe în continuare la desfăşurare evenimentelor. Malko apucă revolverul lui „Iron Balls” şi îl băgă în buzunar. Deja se simţea mai bine. Cu un cinism dezarmant, „Iron Balls” întoarse capul către el.

— I-am spus lui Kwok să vă sune. Nu ştiam că veţi sosi aşa de repede. De ce mă ameninţaţi?

Malko îşi stăpâni furia.

— Nu aţi venit la întâlnirea de la Kennedy Road! Şi nu m-aţi fi sunat dacă nu aş fi făcut-o eu mai întâi. Din fericire, am avut ideea ca să vă urmăresc în dimineaţa aceasta. Altfel, nu v-aş mai fi găsit niciodată. Aţi fi dispărut cu răscumpărarea pe care aţi cerut-o.

— M-am gândit că ar fi o idee bună, făcu „Iron Balls”. Altfel poliţia nu ar fi crezut că este un adevărat *kidnapping*.

— Unde este Tang Ho?

— Aici!

El întinse mâna spre zidul de cărămidă. Fără să-l slăbească din ochi, Malko se apropie, dar nu văzu de cealaltă parte decât o grămadă întunecată.

— Nu văd nimic.

— Kwok o să-l scoată de acolo, propuse „Iron Balls” cu un ton mieros.

— Aşteptaţi! Aşezaţi-vă în locul lui.

„Iron Balls” se supuse şi ordonă ceva complicelui său. Kwok se ridică imediat şi se îndreptă spre zidul despărţitor. Ridicând un fel de prelată neagră, se aplecă şi luă în braţe ceva de mărimea unui copil! Malko îşi dădu brusc seama că este vorba de Tang Ho! Acesta se chircise şi mai tare. Pe gură avea lipită o fâşie lată de bandă adezivă. Avea ambele mâini prinse la spate şi gleznele legate. Atât hainele cât şi faţa îi erau murdare de funinginea care îl făcea să semene cu un coşar. Obrajii erau tumefiaţi de lovituri, iar ochiul stâng era aproape închis în orbita învineţită. Numai ochiul drept, negru şi umed ca de şobolan, strălucea ca un far, luminat de o ură lăuntrică.

Cu grijă, Kwok îl aşeză pe scaun, alături de masa răsturnată. Deodată Malko observă schimbarea! Tang Ho nu mai risca de acum să se culce pe ambele urechi. În locul urechii drepte avea un bandaj murdar, îmbibat de sânge şi de praf negru. Urechea îi fusese tăiată!

Malko se răsuci, îndreptând ţeava pistolului spre „Iron Balls”.

— De ce l-aţi mutilat? făcu el cu o voce îngheţată de dezgust.

Pentru întâia dată, chinezul păru că şovăie.

— Aşa este obiceiul când se cere o răscumpărare, bâigui el. Altfel nu eşti luat în serios.

Malko era pe punctul să explodeze. Planul său frumos se preschimbase într-o scenă de groază.

— Am trimis-o familiei, continuă placid „Iron Balls”.

Cu spatele sprijinit de uşă, Malko avea poftă să-şi descarce pistolul în cei doi monştri din faţa lui!

— Chiar speraţi cu adevărat să puneţi mâna pe răscumpărare? explodă el. Având pe urmele voastre toată poliţia, agenţii Guoanbu şi pe oamenii Triadei 14 K?

— Trebuie să o încasez mâine, făcu „Iron Balls” cu modestie. Totul este aranjat. Un vapor va aduce banii în apele teritoriale chineze. Am plătit echipajul unui petrolier din Marina Populară. Totul se va petrece cu bine. Aveam de gând să vă dau dumneavoastră jumătate din sumă…

Malko simţi cum se sufocă. Treaba depăşea orice imaginaţie. „Iron Balls” era mai periculos decât şi-ar fi imaginat.

— Spuneţi-i lui Kwok să se lungească de cealaltă parte a zidului. Dacă face cea mai mică mişcare, îi zbor creierii!

Ochii aurii ai lui Malko erau striaţi cu firişoare verzi şi ăsta era un semn rău. „Iron Balls” păru că simte ceva pentru că dădu un ordin scurt namilei cu panglică în păr, care se îndreptă fără să obiecteze dincolo de zid.

Debarasat de prezenţa acestuia, Malko se apropie de Tang Ho şi îi smulse cu precauţie banda adezivă de pe gura. Ochiul negru şi rotund se opri asupra lui şi Tang Ho îl întrebă cu o voce joasă şi răguşită:

— *Why did you de that?*[36]

Sosise momentul adevărului. Malko îndreptă pistolul Red Star spre „Iron Balls”.

— Duceţi-vă şi staţi lângă Kwok şi nu vă mişcaţi de acolo. „Iron Balls” se deplasă ca un crab, iar panica i se citea în priviri pentru prima dată.

— Să nu credeţi tot ce vă va spune, îl avertiză el, arătând spre Tang Ho. Dacă iese viu de aici, vom muri cu toţii.

— Tăceţi, zise Malko cu atâta violenţă, încât „Iron Balls” făcu un salt şi dispăru după zid.

Malko aşeză masa în picioare şi se aşeză pe un colţ. Era momentul să-l înfrunte pe Tang Ho. Chiar şi fără una din urechi, el rămânea un adversar redutabil. Ochiul rotund şi negru aţintit asupra sa, ca şi cum voia să-l hipnotizeze, era plin de ură şi dorinţă de răzbunare, nicidecum de frică. Şi totuşi trebuia să sufere cumplit. Malko îşi spuse că, în faţa unei persoane de acest calibru, era mai bine să dea cărţile pe faţă.

— Domnule Ho, începu el, vorbind rar şi desluşit în engleză, pentru ca *tycoon*-ul să-l înţeleagă, eu sunt cel care a pus pe aceşti oameni să vă răpească. Ţineţi închişi doi disidenţi chinezi şi un cetăţean american, Larry Wu, pe care chiar dumneavoastră i-aţi răpit ca să-i daţi pe mâna agenţilor Guoanbu. Nu voi mai discuta despre motivele care v-au determinat să faceţi acest lucru: cred că le cunosc deja. Doriţi să continuaţi să locuiţi în Hong Kong şi să vă exploataţi cazinourile. Eu sunt aici pentru a recupera pe cele trei persoane. Iată de ce s-au intersectat drumurile noastre.

El se opri puţin. Ho, cu capul aplecat, semăna cu o statuie. Deodată, ridică privirea şi, cu o voce răguşită, spuse:

— *Go on*[37].

Dincolo de zidul despărţitor, cei doi chinezi se mişcară amintind de prezenţa lor. Malko nu clarificase încă situaţia. Tang Ho respira regulat, făcând din când în când o grimasă de durere. Era într-adevăr înspăimântător.

— Eu nu credeam că răpirea dumneavoastră va reuşi, mărturisi Malko. Dar şi mai puţin aş fi crezut că acest bărbat va cere răscumpărare pe capul dumneavoastră şi că va ajunge să vă mutileze. De aceea sunt extrem de dezolat. Singurul lucru pe care îl doresc este să recuperez pe cei trei oameni pe care îi ţineţi prizonieri.

Tang Ho se aplecă.

— Ce veţi face în continuare?

— Nu ştiu, mărturisi Malko.

— Eliberaţi-mă, propuse chinezul. Voi face tot ce trebuie ca şi prietenii dumneavoastră să fie puşi în libertate.

Malko clătină din cap. Îi venise în minte un nou mijloc de convingere.

— Domnule Ho… Nu vă cred. Am aşadar de gând să renunţ la planul meu. Voi renunţa să-i recuperez pe cei trei fugari, iar pe dumneavoastră vă voi lăsa în mâna răpitorilor. Poate îi voi convinge să nu vă ucidă… De când am aflat că agenţii Guoanbu doresc să-i sacrifice pe cei doi chinezi pentru propaganda lor, nici eu nu mai am niciun fel de scrupule.

El se ridică şi se îndreptă către uşă. Tang Ho rămase tăcut până în clipa când Malko ajunse la uşă. Atunci, un strigat ştrangulat se auzi ieşind din gâtul său.

— *Don't go! Wait!*[38]

Malko se întoarse. În sfârşit, în ochiul rotund şi negru al *tycoon*-ului se putea citi şi altceva în afară de ură: frica.

— Ce doriţi?

— Vă spun imediat unde se află prietenii dumneavoastră, cu condiţia să mă eliberaţi.

Malko clătină din cap.

— *Mister* Ho, sunteţi un om extrem de puternic. În momentul în care veţi fi liber, vă veţi răzbuna. Iar Hong Kongul este foarte mic. Nu voi mai ieşi niciodată de aici.

Din cotlonul plin cu praf de cărbuni, „Iron Balls" urlă:

— Ucideţi-l, ucideţi-l! Altfel, ne va ucide el pe noi toţi.

Malko nu avea nevoie de această lămurire. Oricum nu avea încredere în Tang Ho. Însă simţea că în acest om există o dorinţă feroce de a trăi, chiar şi fără o ureche, iar acest lucru trebuia exploatat. Nu exista decât o singură soluţie. Să-l determine pe *tycoon* să mărturisească unde se află fugarii şi să nu-i dea drumul decât în clipa în care aceştia vor fi fost eliberaţi. Treaba asta cerea însă o strategie destul de complicată. Toată poliţia din Hong

Kong era pe urmele răpitorilor. Dar înainte de a pune planul la punct, trebuia să smulgă importanta informaţie de la Tang Ho.

— Unde se află cei trei?

— După ce veţi şti, mă veţi ucide, scânci bătrânul chinez.

Acesta nu sună ca un reproş, era numai o constatare.

Era, potrivit limbajului diplomatic, o discuţie sinceră şi constructivă…

— *Mister* Ho, ripostă Malko, eu nu sunt un gangster. Sunt un om de cuvânt. Dacă dumneavoastră îmi spuneţi unde sunt ascunşi oamenii noştri, viaţa vă este salvată.

Chinezul nu vorbi imediat. Ochiul rotund şi negru îl fixa pe Malko cu forţa unui laser, încercând parcă să-i pătrundă în străfundul inimii. Tang Ho juca acum cartea vieţii sale. În timpul acestor secunde, el făcea apel la instinctul său şi la toată experienţa acumulată în domeniul cunoaşterii oamenilor, pentru a găsi răspunsul cel bun. Răspunsul care trebuia să-i salveze viaţa.

— Cei trei se află şi acum la Tap-Mun, zise el după un interminabil minut de tăcere.

Malko reacţionă imediat.

— La Tap-Mun? Dar am fost acolo. Am găsit un martor care mi-a declarat că i-a văzut părăsind insula cu o ambarcaţiune. Este vorba de bătrâna hakka, Chek-Keng.

— Această femeie lucrează pentru mine. Are rangul „49” în triada mea. A primit ordin ca să răspundă astfel. Cei trei transfugi se află şi acum pe insulă.

— Unde anume? Nu putem căuta acul în carul cu fân.

— Nu ştiu cu exactitate. Treaba asta este responsabilitatea bătrânei. Organizaţia noastră este strict compartimentată… Ştiu însă că în fiecare dimineaţă, ea le duce hrana. Nu trebuie decât să o urmăriţi.

Tang Ho tăcu. Mingea se afla în jumătatea de teren a lui Malko. Acesta însă ezita.

— Dacă vă eliberez acum, oare nu veţi lua măsuri împotriva mea? Veţi pleca acasă ca să vă îngrijiţi urechea?

— Da, afirmă Tang Ho cu o voce hotărâtă. Noi am făcut o înţelegere, mi se pare.

Tăcerea ce se aşternu era mai grea decât cea precedentă. Malko nu mai putea tergiversa. Acum, el trebuia să-şi asume riscul. Se hotărî, tot aşa cum s-ar fi aruncat într-un lac cu apă îngheţată.

— De acord, făcu el. Vă voi dezlega şi vă voi lua cu mine.

El făcu un pas către Tang Ho, dar un strigăt sălbatic care veni din fundul încăperii îl făcu să se oprească. „Iron Balls”, cu faţa convulsionată de teroare şi de ură, se sculase din pulbere ca un diavol.

— Nu, nu îl credeţi. Minte. Ne va ucide pe toţi imediat cum va fi pus în libertate.

În ochii lui se citea o frică viscerală.

— Nu vă mişcaţi, îl sfătui Malko. Hotărârea mea este luată. „Iron Balls” nu valora mai mult decât Tang Ho. Malko îl dezlegă pe acesta cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ţinea pistolul. Nu desfăcuse încă primul nod, când tresări auzind vorbind chinezeşte pe „Iron Balls”. Tang Ho vorbi şi el ceva, dar Malko nu văzu altceva decât trupul enorm al namilei care se încorporă din praful negru în care stătuse şi care ţinea în mână o şurubelniţă ascuţită. Ţinând cont de spaţiul neîncăpător şi de forţa colosală a uriaşului, Malko nu putea să-l oprească decât cu un glonţ. El îl luă la ochi pe acesta ţipând:

— Stop!

Cu privirea de nebun, chinezul se apropia în continuare de Malko. Acesta nu mai avu timp să reflecteze. Apăsând pe trăgaci, el ţinti pieptul colosului. Trei împuşcături asurzitoare răsunară. Kwok, lăsă să-i scape şurubelniţa din mână şi căzu. A treia împuşcătură nu mai era posibilă. Chiulasa revolverului rămase deschisă, având un etui gol în dreptul fantei de ejecţie.

Malko trebui să lase arma pentru a-l prinde cu ambele mâni de pumni. Chiar cu trei gloanţe în el, chinezul putea fi încă periculos. Cei doi bărbaţi se luptară câteva momente, apoi Malko simţi că are un avantaj. Pumnul care îi era destinat nimeri în zid, dislocând o bucată mare de ciment, iar Kwok se prăbuşi din nou, mai întâi în genunchi şi apoi cât era de lung.

Malko se aplecă să îi ia pistolul, când „Iron Balls” se sculă la rândul său şi se năpusti să-l sugrume pe Tang Ho. Bătrânul *tycoon*, incapabil să se apere, scoase un sunet nearticulat. Atunci, Malko îi sări în ajutor. „Iron Balls” se răsuci cu iuţeala unui fulger pocnindu-l cu latul palmei la baza nasului şi proiectându-l în perete.

„Iron Balls” era din nou gata să-l sugrume pe Tang Ho. Malko vedea cum ochii bătrânului ies din orbite. Nu părea că mai rezistă mult. Scoase din buzunar Coltul luat de la Kwok şi îl aţinti spre „Iron Balls”, apăsând pe trăgaci.

Se auzi un clichet. Pe ţeavă nu era niciun glonţ. Malko trebuia să-l încarce. Văzând aceasta, „Iron Balls” scoase un urlet furios, lăsă gâtul lui Tang Ho şi ţâşni către uşă, dispărând pe culoar. Malko se scutură. Rana din spate i se redeschise, iar în umăr simţea un fier roşu. Închise uşa şi se întoarse spre Tang Ho. Trebuia să se ocupe de el. Bătrânul chinez gâfâia ca o locomotivă cu aburi, cu ochii injectaţi de sânge şi cu gâtul învineţit şi umflat. Kwok încetase să mai trăiască. Mirosul de salpetru se amesteca cu cel de sânge şi de fum. Cu mişcări mecanice, Malko începu să dezlege încheieturile bătrânului chinez. Într-o străfulgerare, el realiză faptul că se găsea în compania unui om pe care tocmai îl omorâse şi un ostatic căutat de toată poliţia din Hong Kong, în timp ce „Iron Balls” era în stare să telefoneze la poliţie pentru a se răzbuna. Cu alte cuvinte, avea tot interesul să spele putina. Şi asta cât mai repede.

Tang Ho îşi frecă încheieturile, apoi îşi pipăi gâtul care îl durea. Nici el nu se simţea mai breaz. Atunci, zise cu o voce cavernoasă:

— *You saved my life. I will de nothing against you*[39].

Singurul său ochi sănătos îl fixa pe Malko. Atunci acesta îşi dădu seama că acest pact rostit prin viu grai avea valoare cu mult mai mare decât un document scris, luând în consideraţie împrejurările de faţă. El luă revolverul Red Star şi, după ce îl şterse cu grijă, îl aruncă în praf. În momentul în care voia să iasă pe uşă, auzi nişte paşi pe culoar, apoi nişte ciocănituri în uşă şi o voce întrebă ceva în chineză!

Malko încremeni, iar pulsul i se acceleră la o sută cincizeci pe minut. Paznicul de noapte, trezit de zgomotul împuşcăturilor, venise să afle ce se întâmplase. Dacă ar fi văzut cadavrul, ar fi chemat imediat poliţia. El îi făcu semn lui Tang Ho să nu spună nimic. Cei doi rămaseră complet imobili şi liniştiţi. Neprimind niciun răspuns, omul se îndepărtă pe culoar. Aveau doar un scurt răgaz.

Ca să poată ieşi, erau obligaţi să străbată culoarul de sus. Dacă gardianul citea ziarul, riscau să-l recunoască pe Tang Ho şi atunci ar fi început problemele. Pe de altă parte, era absolut necesar să plece din această pivniţă. Zărind barele de fier prinse în zid, lui Malko îi veni brusc o idee.

Capitolul XVII

— Vom încerca să ieşim prin trapa aceea, îi spuse el lui Tang Ho. Vreau să rămân stăpân pe situaţie.

Bătrânul chinez ridică capul fără să răspundă, frecându-şi gâtul cu un gest maşinal. Faţa îi era crispată din cauza durerii. Avea un sânge rece cu adevărat impresionant. În timp ce Malko se căţăra pe barele de fier, el se odihnea… Neînarmat, rănit, el ştia că acordul cu Malko era fragil şi nu avea de gând să facă nimic pentru a-l alarma pe cel de care depindea viaţa sa.

Malko împinse chepengul care se deschise fără greutate. În ciuda durerii îngrozitoare din umăr, el se strecură până pe duşumeaua garajului şi privi în jur. Lumina ce pătrundea prin ferestruica uşii ce dădea în stradă îi permitea să distingă vag obiectele din jur. Se afla într-un mic atelier în mijlocul căruia era o fosă pentru executarea reparaţiilor sub maşini, iar deasupra ei era o maşină. Nu exista decât o singură ieşire, marea uşă basculantă care dădea pe trotuar. „Iron Balls” venise cu siguranţă aici ca să ascundă maşina cu care îl răpise pe Tang Ho. Aici îl scosese pe *tycoon* din portbagaj şi îl obligase să coboare în pivniţă. Era clar că proprietarul garajului era un complice.

Malko trebuia să rezolve imediat problema, adică să părăsească pivniţa cât mai iute, deoarece era ora două dimineaţa. Bineînţeles, datorită portabilului, i-ar fi putut chema în ajutor pe Philip Drake sau pe Shirley Yip. Dar nu dorea să-l pună pe niciunul dintre ei într-o situaţie delicată faţă de Tang Ho. Cu cât acesta ştia mai puţin despre organizarea răpirii sale, cu atât era mai bine. Pe de altă parte, chiar dacă Malko avea încredere în acordul încheiat cu bătrânul, nu avea chef să se afle singur într-un taxi cu acesta. Cât despre taxi, trebuia şi mai întâi găsit… Dacă în timp ce l-ar fi aşteptat, ar fi fost văzut de vreo patrulă a poliţiei, ar fi putut da de belea.

Malko deschise portiera maşinii, un Nissan roşu, şi se uită înăuntru. Cheile erau în contact şi pe volan era o coală de hârtie acoperită cu caractere chinezeşti.

Răsuci cheia şi motorul porni imediat. Malko ieşi din maşină şi făcu un ocol ca să vadă dacă are vreo avarie. Cât despre uşa garajului, aceasta nu era zăvorâtă. El coborî din nou în pivniţă. Tang Ho se afla tot acolo unde îl lăsase, cu mâinile aşezate pe genunchi. El ridică privirea întrebător.

— Trebuie să plecăm, spuse Malko. Puteţi să urcaţi scara aceasta?

— *Ies, I can*, făcu bătrânul chinez.

Înainte de a pune piciorul pe prima bară, privirea sa cuprinde încăperea şi se opri asupra cadavrului lui Kwok. Scuturând din cap, spuse un singur cuvânt:

— *Fool.*[40]

În ciuda vârstei sale, el se căţără cu uşurinţă, urmat de Malko. Acesta simţea mirosul sângelui care începuse să curgă din nou. Ar fi dat orice pentru o baie fierbinte. Ajunşi în garaj, luă hârtia scrisă în chineză de pe volan şi o întinse lui Tang Ho.

— Ce scrie aici?

Bătrânul citi cu repeziciune.

— Este vorba de o listă de reparaţii, făcu el, dar nu este nimic serios. Puteţi să mergeţi cu ea.

— Suiţi-vă, spuse Malko

După ce Tang Ho se instală înăuntru, Malko porni motorul şi închise uşa. Peste două minute, cobora deja pe Sam Woo Road. Dintr-odată avu impresia că a ieşit dintr-un lung coşmar. Evenimentele se înlănţuiseră îngrozitor în ultimele ore… Apoi, începu să se gândească la viitorul imediat. Circulaţia era ca şi inexistentă. Timp de o secundă, se gândi să-i ducă pe Tang Ho direct acasă, dar treaba asta era riscantă. Trebuia să se ascundă de poliţie.

— Unde putem găsi taxiuri la ora asta? întrebă el.

— Nu ştiu, niciodată nu merg cu taxiul, răspunse Tang Ho.

Malko ajunsese în Gloucester Road. Viră la stânga, apoi rulă spre Central. Trecură prin faţa lui Amiralty Building, apoi pe lângă hotelul *Furuyama* şi în sfârşit, Malko observă un şir de taxiuri aşteptând în faţa hotelului *Mandarin*. El se opri pe o străduţă adiacentă care lega Connaught Road cu Chater Road, de unde putea să vireze ca s-o ia în celălalt sens.

Malko se uită la Tang Ho. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că se va afla într-o asemenea situaţie faţă de multimiliardarul chinez. Încercă să alunge angoasa brutală care îl cuprinsese. În clipa în care Tang Ho va coborî din maşină, el se va afla în mâinile acestuia. Dacă bătrânul îl va trăda, avea să fie arestat înainte de a ajunge la hotel.

Ca şi cum Tang Ho i-ar fi citit gândurile, el spuse cu o voce domoală, pentru ca Malko să poată înţelege fiecare cuvânt, în ciuda puternicului accent chinez:

— Duceţi-vă după prietenii dumneavoastră la Tap-Mun. Nu vă temeţi de nimic. Eu nu voi spune nimic poliţiei. Vă mai rog însă două lucruri. În

primul rând, nu vreau să vorbiţi cu nimeni despre ce s-a întâmplat. Ar fi prea umilitor pentru mine.

— Dar va trebui să daţi unele explicaţii poliţiei, spuse Malko. Urechea dumneavoastră…

— Voi da explicaţiile *mele*, răspunse bătrânul. În al doilea rând, vreau să părăsiţi Hong Kongul cât mai curând posibil şi să nu mai reveniţi niciodată.

El deschise portiera şi coborî, închizând-o cu grijă în urma sa. Malko îl văzu îndepărtându-se spre staţia de taxiuri, o siluetă mică şi asimetrică. Craniul său ras, care până de curând accentuase enormitatea urechilor, avea să scoată de acum în evidenţă absenţa uneia dintre ele.

Dacă Tang Ho spusese adevărul, nu-i mai rămânea decât să-i găsească pe cei trei fugari în Tap-Mun.

*

* *

Shirley Yip avea cearcăne mari sub ochi şi faţa îi era suptă.

Ea se lăsa să cadă pe scaunul de lângă Malko, care opri maşina în parchingul de lângă reşedinţa ei şi aranjă binoclul cerut de acesta în torpedo. El o chemase la telefon cu zece minute mai devreme şi o găsise trează.

— Ce s-a întâmplat? Este abia trei dimineaţa.

Ei se despărţiseră cu şase ore mai devreme, după întâlnirea ratată din Kennedy Road.

— S-au întâmplat o mulţime de lucruri, zise Malko.

Ea îl ascultă cu gura căscată, apoi puse o singură întrebare:

— Credeţi că Tang Ho îşi va ţine promisiunea?

Malko avu un zâmbet dezarmat.

— Voi afla foarte repede acest lucru. Acum însă, mergeţi şi luaţi-vă maşina. Pe aceasta o voi abandona în oraş. Avem timp suficient ca să ajungem la Tap-Mun până în zori.

— Şi cum rămâne cu „Iron Balls”?

— M-ar mira faptul ca el să se ocupe prea mult de noi. După părerea mea, Tang Ho va asmuţi triada sa pe urmele lui, dar asta deja nu mai este problema noastră.

— OK, mă duc să-mi aduc maşina, spuse tânăra femeie.

— Înainte de a merge la Tap-Mun, sublinie Malko, trebuie să-l văd pe Philip Drake. De el depinde ultima parte a exfiltrării.

Philip Drake, prevenit la telefon, îl aştepta treaz pe Malko, îmbrăcat cu un halat de casă bordo.

— *For Christ's sake*, ce s-a întâmplat? Am aşteptat veşti de la voi toată seara.

— Nu am decât veşti bune! spuse Malko ironic. L-am găsit pe Tang Ho, l-am eliberat, iar el mi-a mărturisit unde se află ascunşi cei trei fugari.

Philip Drake se lăsă să cadă într-un fotoliu. De emoţie, i se tăiaseră picioarele. Imediat îşi aprinse nelipsita ţigară.

— *No kidding!*

Nu putea să-şi creadă urechilor! Dar pe măsură ce Malko îşi povestea aventura, el începu să se schimbe la faţă.

— Vreţi să spuneţi că aţi ucis un om în prezenţa lui Tang Ho! Şi că după aceea l-aţi eliberat! *My God*, dar nu sunteţi în toate minţile! Veţi fi arestat imediat cum ajungeţi la *Hyatt*.

— Am cuvântul lui Tang Ho, susţinu cu fermitate Malko. Şi sunt convins că îl va respecta.

Philip Drake simţi cum se sufocă.

— Chiar credeţi asta? Şi dacă vă înşelaţi?

— Eu sunt în prima linie, remarcă Malko. Iar Tang Ho mi-a spus unde se află oamenii noştri.

— Sunt sigur că v-a minţit! explodă Philip Drake. Ar fi făcut şi pe dracu' să scape de acolo. Ar fi trebuit…

— Să-l omor?

Cu ochii injectaţi cu sânge, americanul nu răspunse, dar Malko ştia că la asta se gândea. Şeful Centralei CIA se şi vedea acuzat de poliţia din Hong Kong pentru complicitate la răpire de persoană şi îşi imagina îngrozitoarele consecinţe diplomatice ale implicării unui oficial american într-o crimă ca aceasta.

Malko nu reuşise să-i explice ciudata legătură ce se stabilise între bătrânul chinez şi el. Era ceva asemănător cu faimosul sindrom de la Stockholm. Închis într-o tăcere reprobatoare, Philip Drake trăgea nervos din ţigară.

— Nu serveşte la nimic să ne enervăm, remarcă Malko. După ce plecăm de aici, eu împreună cu Shirley mergem direct la Tap-Mun. Dacă totul se desfăşoară cu bine, ne întoarcem cu Hu Wang, Chai Lin şi Larry Wu. Ne-au mai rămas exact douăzeci şi patru de ore.

Philip Drake păru să revină cu picioarele pe pământ.

— Dacă tot ce spuneţi nu este doar o poveste de adormit copiii, puteţi să-i duceţi direct pe *Estoril*. Vă voi aştepta acolo începând cu ora şapte, şi dacă printr-un miracol, veţi reuşi, voi aranja ca să ridice ancora în următoarele zece minute, chiar şi cu forţa dacă este nevoie!

Malko aprobă.

— Apropo, şi ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră „Iron Balls”? întrebă deodată Philip Drake.

— A reuşit să fugă, recunoscu Malko.

— Tang Ho ştie că el este cel care l-a răpit?

— Bineînţeles.

Americanul înălţă ochii spre cer.

— Şi acum tipul acela se plimbă cu un paşaport în care se află o viză pusă de mine! Iar în dosarul său personal are o notă ce arată că ne-a adus mari servicii…

— De fapt chiar aşa şi este, nu putu să se stăpânească Malko.

Philip Drake inspiră profund ca să evite un infarct.

— Tang Ho se va dezlănţui împotriva noastră. Iar dacă „Iron Balls” va fi prins, cu siguranţă va vorbi.

— Dar dumneavoastră nu l-aţi întâlnit niciodată, obiectă Malko.

— Vor avea grijă „verişorii” să reconstituie toată afacerea. Şi vor pune toate datele în braţele chinezilor ca să se pună bine cu ei.

Malko se ridică. Deja îşi pierdea timpul.

— Uraţi-ne succes. Imediat ce totul va fi OK, vă anunţ pe telefonul portabil.

*

* *

Shirley Yip aştepta fumând la volanul Landei garate în faţă la Magazine Gap Road. Ea tresări când Malko deschise portiera şi el o asigură cu un surâs:

— Totul va fi bine!

— Philip Drake nu vine cu noi?

— Nu, el ne aşteaptă pe *Estoril*.

Ea demară, coborând spre Central, iar Malko putu să se destindă câteva clipe. Străzile erau pustii şi o ploaie fină se cernea peste Hong Kong. Ei cronometrară aproximativ zece minute până la intrarea în Cross Harbour

Tunnel, pustiu şi el. Cu firmele luminoase stinse, Kowloon îşi pierduse o mare parte din farmec.

Malko pipăi la centură Coltul 11.43, amintire de la Kwok. Cel puţin nu mergeau la Tap-Mun cu mâinile goale. El încerca să-şi imagineze ce făcea Tang Ho în acel moment…

— Deschideţi radioul, o rugă el pe Shirley Yip şi ascultaţi ştirile.

Ei ştiau că deasupra capetelor lor atârna blestemata sabie a lui Damocles.

*

* *

Încă era noapte şi colinele din Sai-Kun nu erau decât nişte masive întunecate, presărate de luminiţe rare. Shirley Yip avusese nevoie doar de patruzeci de minute ca să străbată distanţa de la Kowloon şi până la parcul natural. Acum se aflau deja pe ţărmul mării. Ploaia încetase şi ceaţa se lăsase aproape de suprafaţa apei. Din momentul intrării în parc, nu se întâlniseră cu niciun vehicul. Ştirile de la ora cinci nu raportau nicio catastrofă. În aparenţă, Tang Ho nu avertizase pe nimeni în legătură cu eliberarea sa…

Shirley Yip încetini. Farurile luminau un ponton de lemn pustiu care intra în mare şi care avea alături o zonă de odihnă cu mese şi bănci. La Wong Chek Pier, de unde se îmbarcaseră pentru Tap-Mun cu o săptămână mai devreme, nu se putea vedea acum nici ţipenie de om.

— Vaporul care face naveta nu este aici, remarcă Malko.

— Nu, asta înseamnă că prima călătorie a zilei se face de la Tap-Mun la Sai-Kun. Iar de aici, nu va pleca înainte de ora opt sau nouă.

Asta era o adevărată catastrofă! Tap-Mun era o insulă, iar ei nu puteau ajunge la ea înotând. Or, după spusele lui Tang Ho, bătrâna hakka îşi hrănea prizonierii în zori.

— Voi încerca să găsesc un sampanier în satul Tai-Tan pe care urmează să-l traversăm. Adesea, ei dorm pe ambarcaţiunile lor.

— Poate fi imprudent, făcu Malko. S-ar putea să-i prevină pe oamenii din Tap-Mun. Se vor întreba de ce vrem să ajungem acolo pe întuneric.

— Şi ce putem face în acest caz?

Malko rămase tăcut. Pentru moment, nu vedea nicio soluţie. Era caraghios să eşueze atât de aproape de ţintă. Insula Tap-Mun se afla la mai

puţin de şase kilometri distanţă, nefiind accesibilă decât pe mare. Suprafaţa limpede a apei părea că îi sfidează. Trebuia să găsească o soluţie.

Capitolul XVIII

— Trebuie să furăm o şalupă! spuse deodată Malko. Este singura soluţie. Unde am putea găsi una?

— Poate la Tai-Tan.

Se suiră în Lancia şi se întoarseră. La Tai-Tan nu exista port, ci doar un loc de acostare. Mareea era mică şi o duzină de sampane păreau abandonate lângă ţărm în nămol. Malko se dezbrăcă şi, în slip, încercă să exploreze locul. El se scufundă până la genunchi în nămolul lipicios şi scârbos. Majoritatea ambarcaţiunilor erau fără motor, iar unele nu aveau nici vâsle. De altfel, nu se prea vedea trăgând la vâsle până la Tap-Mun… Tot căutând, găsi în cele din urmă ce-i trebuia. O şalupă cu motor şi cu destulă rezervă de benzină la bord. Partea proastă era că între ea şi apă era o distanţă de mai bine de o sută de metri. El încercă să împingă vasul, dar singur nu avea nicio şansă.

Temându-se că ar putea trezi pe cineva dacă o strigă pe Shirley, continuă să mai caute. Din fericire, norii se mai împrăştiaseră datorită vântului care se stârnise, iar noaptea nu mai era atât de întunecoasă. Femeia îşi scoase la rândul ei pantalonii şi pantofii şi îl urmă pe Malko. După vreo zece minute de eforturi, îşi dădură seama că nu vor reuşi niciodată.

— Trebuie să dăm jos motorul! propuse Malko.

Deconectă motorul de la rezervorul de benzină, desfăcu şuruburile pe care era prins de bord şi îi cără până la ţărm fără ca să-l ude. Împreună reuşiră să urnească şalupa, împingând-o metru cu metru până la apă. Pentru ca vasul să poată pluti, avuseseră nevoie de jumătate de oră de eforturi susţinute. Încă un drum, şi motorul fu adus iar la bord şi montat. Malko, epuizat şi cu umărul în flăcări, trase de cordon pentru demaraj. Motorul porni în sfârşit, abia după a douăzecea tentativă.

Zgomotul făcut părea că străbate kilometri întregi. Din fericire marea era liniştită ca un lac. În timp ce Shirley ţinea cârma, Malko se îmbrăcă şi apoi îşi verifică pistolul, Coltul 11.43, având grijă să aibă pregătit un glonţ pe ţeavă. Numai Dumnezeu ştia ce aveau să găsească la Tap-Mun.

Timp de douăzeci de minute, se mai destinseră puţin. Contururile coastei se aflau încă scufundate în întuneric. Shirley Yip îl conduse pe

Malko până la o plajă mică, aflată la un kilometru de sat.

— Eu am făcut de mai multe ori plajă aici în timpul verii, spuse ea.

Malko opri motorul, lăsând şalupa să intre cu partea din faţă în nisip. Avură grijă să scoată din nou motorul. Nu era rău să dispună de un mijloc de transport în caz că dădeau de belea. Cei doi se îndreptară apoi pe o potecă pustie care şerpuia de-a lungul coastei.

Zece minute mai târziu, văzură primele case ale satului. Cărarea ocolea o imensă crescătorie de stridii. Două felinare luminau intrarea în sat. Malko şi Shirley Yip se strecurară între ruinele unei case abandonate. De aici puteau observa intrarea în sat şi drumul principal pe care locuia Chek-Keng, bătrâna hakka.

Nu se vedea nicio lumină şi liniştea era absolută. Singuri, cocoşii salutau primele semne ale zorilor. Încet, încet, casele începură să prindă contur, iar ambarcaţiunile amarate la digul în formă de L se vedeau cu claritate. Vaporul ce făcea naveta era şi el legat la dig.

— Nu văd cum am putea pleca la ora cinci cu sampanul, spuse Malko încet.

Shirley îi puse degetul pe buze.

— Şşşt! Nu este bine să vorbim despre viitor. Aduce ghinion.

Deodată auziră nişte voci. Doi bărbaţi apăruseră la intrarea în sat şi se îndreptau către ţărm. Ei săriră într-un sampan care demară imediat cu un zgomot asurzitor. Erau pescari. Malko începu să se agite. Cei trei prizonieri puteau fi în orice casă din sat. Or, de aici unde stăteau, nu puteau vedea decât intrarea pe strada principală. Dacă Chek-Keng pleca în cealaltă extremitate, ei nu ar mai fi putut să o vadă.

— Mergeţi şi staţi aproape de intrarea în sat. De acolo o puteţi vedea când iese din casă. Eu rămân aici.

Cu hainele de orăşeancă, Shirley Yip nu semăna deloc cu o sampanieră, dar cel puţin era chinezoaică şi putea vorbi cu ei. Prezenţa unui „gweilo” ar fi alertat pe oricine.

Shirley Yip făcu întocmai. Malko continuă să asiste la trezirea treptată a satului. Se luminase de ziuă, obloanele se ridicau, restaurantul îşi descuia uşile, pescarii se îndreptau spre ţărm, privind intrigaţi la Shirley Yip. Din fericire, nimeni nu făcu cale întoarsă. Deodată, Malko o văzu pe tânăra femeie părăsind locul de pândă şi venind spre el.

— Iat-o! şopti ea.

Într-adevăr, după câteva secunde, el o văzu pe bătrâna contrabandistă cu pălăria ei stranie acoperită cu voal, în pijamaua neagră şi având în mână un coş mare. Ea se îndreptă spre ţărm, coborî scările de piatră şi sări într-un sampan. Câteva clipe mai târziu, trecea pe lângă crescătoria de stridii, apoi se îndreptă spre dreapta, către nord, la fel cu restul pescarilor!

Cei doi ieşiră din ascunzătoare şi încercară să urmărească din ochi ambarcaţiunea. Văzură cum tocmai dispărea după ţărmul nordic al insulei. Ca să poată descoperi încotro se îndrepta, trebuiau să străbată satul ca şi cum ar fi vrut să meargă la templul Tin-Hau, apoi să escaladeze promontoriul ce domina partea de nord a insulei.

— Veniţi după mine, făcu Malko perplex.

Ori Tang Ho îşi bătuse joc de ei, ori prizonierii nu se aflau pe insulă. Erau destule insuliţe pustii prin preajmă… Traversară în goană satul, se căţărară pe promontoriu şi descoperiră întregul golf de la nordul insulei. Marea era complet pustie!

Malko înjură printre dinţi. Ţărmul era extrem de sinuos şi ar fi putut ascunde cu uşurinţă o ambarcaţiune mică. El scrută marea prin binoclul adus de Shirley, dar fără să vadă nimic.

— Ce mai putem face? întrebă chinezoaica.

Malko se aşeză pe o piatră.

— Aşteptăm.

Sampanul trebuia să apară…

Soarele începuse să ardă. Se scurse o jumătate de oră. Malko văzu deodată apărând un vaporaş mic în partea de nord-est a insulei. Acesta traversa golful. Când se apropie mai mult, putură distinge pălăria cu voal a bătrânei hakka! Părea că se întoarce în port…

— Să mergem, zise Malko. Trebuie să o prindem la întoarcere. O vom păcăli. Trebuie să creadă că ştim unde a fost şi să o obligăm să ne ducă acolo. Dacă nu reuşim, totul este pierdut.

— Şi dacă refuză?

Malko nu răspunse.

Ei sosiră în port exact în acelaşi timp cu sampanul lui Chek-Keng. Cum se opri motorul, Malko sări ca un arc pe vas, pe când bătrâna încerca să arunce parâma.

Ea scoase un strigăt de surpriză, îl recunoscu, şi fără să ezite, încercă să-l arunce de la bord. După câteva momente de luptă sub privirile îngrozite ale lui Shirley, Malko reuşi să se degajeze şi să scoată coltul pe care îl

îndreptă spre bătrâna hakka. Aceasta rămase nemişcată cu un aer mânios. Malko îi strigă lui Shirley:

— Spune-i că ştim tot. Trebuie să ne conducă acolo de unde a venit acum.

Chek-Keng părea că se chirceşte sub ploaia injuriilor lansate de Shirley Yip. În ciuda voinţei sale, ea porni motorul. În momentul în care Malko voia să se aşeze, un urlet al lui Shirley îl făcu să sară în sus. Bătrâna hakka se îndrepta spre ei cu un topor în mână. Se vedea clar că este hotărâtă să-i despice ţeasta în două. Din păcate, nu ţinuse seama de prezenţa tinerei. Ca o vijelie, aceasta îi sări în spate şi o aruncă în apă. Chek-Keng dispăru în valuri. Când reuşi să iasă la suprafaţă, bolborosea ceva şi încercă să se caţere la bord.

— Spune că nu ştie să înoate, traduse Shirley.

Într-adevăr, bătrâna hakka se zbătea din răsputeri ca să rămână la suprafaţă. Cu fiecare încercare eşuată de a se căţăra, reuşea să mai înghită nişte apă. Nu avea nevoie de mult ca să se înece… Pălăria ei neagră plutea pe valuri.

— Spune-i că o scoatem din apă numai dacă acceptă să colaboreze cu noi.

Shirley traduse şi primi un răspuns disperat.

— Acceptă.

Malko o ajută pe bătrână să urce pe vas, ridicând-o de subsuori. Era grea ca un bărbat! Ea se prăbuşi pe spate în convulsii. Era pe jumătate înecată. Brusc, o voce îi făcu să tresară: un bărbat striga la ei de pe dig. Shirley Yip îi răspunse ceva cu un surâs:

— I-am spus că bătrâna tocmai voia să ne conducă la o plimbare pe mare şi că a căzut în apă, traduse ea.

Din fericire, acolo unde se afla, erau la adăpost de alte priviri, excepţie făcând cei aflaţi la înălţime.

— Trebuie să plecăm, făcu Malko.

O lăsă pe Shirley să pescuiască din apă pălăria bătrânei, apoi porni motorul şi se îndepărtă de chei, plecând în direcţia ştiută.

Bătrâna chinezoaică, sprijinită în coate, încerca cu greu să-şi revină. Vasul se apropiase deja de capul după care dispăruse mai înainte. Oare ce aveau să descopere acolo?

*

* *

Tang Ho coborî din Rolls Royce-ul său bordo cu puţin înainte de intrarea în Centrul Plaza şi îşi continuă drumul pe jos. Pansamentul gros care îi proteja rana era parţial ascuns de o pălărie.

În afară de şoferul său şi de câţiva servitori, care primiseră ordin să nu spună nimic, nimeni nu mai ştia că fusese eliberat. El preferă să ia mai întâi o serie de măsuri. Dacă presa ar fi aflat, ar fi fost asediat de reporteri. Precaut, el coborâse din maşină la un kilometru distanţă de locuinţa sa somptuoasă şi îşi continuă drumul pe jos. Şoferul de taxi care îl adusese era nou-sosit în Hong Kong şi nu citea ziarele, iar despre el nu ştia nimic…

Imediat după ce ajunsese acasă, trimisese pe şofer după medicul său personal. Telefonul îi era cu siguranţă interceptat şi nu dorea ca poliţia să fie la curent cu întoarcerea sa. În aşteptarea doctorului, făcuse o baie, se bărbierise şi se împrospătase, apoi servise ceai cu chifle. Rana îl ardea cumplit, dar în rest nu se simţea prea rău.

Odată ajuns în Central Plaza, merse cu scara rulantă ce urca la primul *lobby* şi, după aceea, luă unul dintre ascensoare şi urcă la etajul şaizeci şi nouă. Pe palierul etajului, un gardian înarmat îi tăie calea, încercând să-l împingă înapoi în ascensor.

— Aici nu este nimeni.

— Trebuie să-l văd pe Zhou Zekai, anunţă Tang Ho.

Individul îl privi neliniştit.

— Nu există nimeni aici cu acest nume.

Tang Ho scoase o carte de vizită şi spuse cu un ton autoritar:

— Dă-i asta imediat!

Tonul său îl făcu pe gardian să se încline. Acesta deschise o uşă blindată, echipată cu camere de luat vederi şi dispăru înăuntru.

Tang Ho ştia că şeful reţelei Guoanbu din Hong Kong se afla în biroul său de la ora şapte.

*

* *

Zhou Zekai se apropie de falsa oglindă care îi permitea să observe palierul fără a fi văzut. Cartea de vizită era a lui Tang Ho, dar se temea că este victima unei provocări. Îl recunoscu imediat pe bătrânul *tycoon* şi se grăbi să-l întâmpine personal. Dacă acesta venea aici la această oră

matinală, în timp ce nimeni, nici chiar Guoanbu nu ştia că fusese eliberat, trebuia să existe un motiv extrem de grav.

Cei doi bărbaţi se salutară ceremonios, apoi Zhou Zekai îl conduse pe Tang Ho în biroul său.

— Aţi fost mutilat, onorabile Patron Ho, remarcă şeful reţelei Guoanbu. Cine sunt ticăloşii care au săvârşit această crimă? Noi vă vom acorda tot sprijinul ca să-i găsiţi.

Tang Ho făcu un gest evaziv care arăta că asta este treaba lui. Se întâlnise deja cu numărul „439”, care era şeful operaţiunilor în triada sa, şi promisese o recompensă de un milion de dolari HK celui care îl va aduce pe Chan Sau Man „Iron Balls” viu. În această clipă, oamenii Triadei 14 K supravegheau aeroportul, gara, punctele de trecere spre China, debarcaderele din Macao. Colaborau chiar şi oamenii din Triada Sum Yee On. Era doar o chestiune de principiu. Tang Ho era „cap de dragon”, iar acest post merita respect. Triadele fuseseră întotdeauna unite în acţiunea de eliminare a franctirorilor. Tang Ho sorbi o înghiţitură de ceai. Se simţea foarte ciudat. Probabil, din cauza injecţiei calmante pe care i-o făcuse medicul său. Acum nu mai avea senzaţia că simte lama pumnalului ce îi decupase urechea. Zhou Zekai aştepta răbdător în faţa lui. Tang Ho nu venise degeaba. Acesta ridică capul şi spuse cu o voce hotărâtă:

— Onorabile Frate, nu am putut să-mi îndeplinesc promisiunile…

Şeful Guoanbu asculta în linişte confesiunea lui Tang Ho. Simţea că niciun cuvânt nu fusese inventat. Bătrânul *tycoon* venise să-i ceară iertare şi, având în vedere împrejurările, nu putea să-i refuze acest lucru. Mai ales că agenţii săi nu fuseseră capabili să-l ferească de primejdie. Tang Ho putea să le fie extrem de util în viitor. Era obligat aşadar să cedeze, mai ales dacă bătrânul miliardar era dornic să colaboreze.

Zhou Zekai se ridică cu un surâs plin de căldură.

— Onorabile Patron Ho, sunt extrem de mişcat că mi-aţi făcut această vizită. Mergeţi să vă vindecaţi şi nu vă faceţi griji. Un bărbat ca dumneavoastră este infinit mai preţios decât câţiva contrarevoluţionari.

Pentru a-i arăta respectul său, îl conduse până la uşa ascensorului. Apoi intră grăbit în birou ca să ia măsurile de urgenţă necesare.

*

* *

După ce ajunseră la capul nordic, intrară în marele golf din nordul insulei. Bătrâna hakka stătea în continuare lungită pe puntea şalupei clănţănind din dinţi în hainele ude. După o scurtă ezitare, Malko se îndreptă spre coastă, în loc să o ia spre larg. Chek-Keng cu un aer răuvoitor, se sculă în şezut.

— Explicaţi-i că însuşi Tang Ho ne-a trimis la ea, spuse Malko.

Shirley făcu întocmai, dar primi o replică seacă.

— Nu ne crede.

Aşezată în genunchi în faţa bătrânei, Shirley începu să-i vorbească îndelung pentru a o convinge. Încetul cu încetul, Chek-Keng se lăsă înduplecată, sau, cel puţin, aşa dădea impresia.

— Nu înţelege ce s-a întâmplat, dar spune că ne crede, rezumă Shirley.

Acum era momentul crucial. Malko se ridică în picioare.

— Spune-i să treacă la cârmă.

Bătrâna nu se opuse şi trecu în locul lui Malko. După puţin timp, cârmi la dreapta şi traversă golful îndreptându-se către o faleză aflată la o distanţă de vreo doi kilometri.

În ciuda tuturor eforturilor, Malko nu vedea nimic în pustietatea de pe coastă. Începuse să creadă că era vorba de vreo grotă ascunsă privirii, când observă un obiect plutitor. Trebuiră să se apropie ceva mai mult, ca să-şi dea seama că este vorba de o imensă crescătorie de stridii. Şalupa mergea direct acolo!

Malko putu să vadă pasarelele de bambus care legau diferitele bazine cu minuscule cabane destinate probabil depozitării materialelor. Cu viteza minimă, Chek-Keng intra într-un labirint de diguri. Malko simţi că i se accelerează bătăile inimii. Oare erau pe punctul de a reuşi? Cu un zgomot sec, şalupa lovi un parapet de lemn. Bătrâna scoase parâma ca să lege vasul de dig. Malko privea fix coliba cea mai apropiată, care se ridica cu vreo şaizeci de centimetri deasupra nivelului apei. Sări pe dig şi se repezi către ea. Uşa era însă încuiată cu lacătul. Bătrâna hakka îi dădu de-o parte şi descuie lacătul. Malko deschise uşa. Primul lucru pe care îl distinse în întunericul dinăuntru fu o chică complet albă.

El se aplecă şi observă trei trupuri strânse ca sardelele, aliniate pe o rogojină. Nu aveau căluş în gură. El îl prinse pe primul de subsuori şi îl trase afară cu mare grijă. În ciuda crustei de sare, a ochilor umflaţi şi a feţei descărnate, îl recunoscu pe bărbatul pe care îl văzuse în fotografia arătată de şeful Centralei CIA.

Era Hu Wang, transfugul cu păr alb. Acesta deschise ochii, clipind des din cauza luminii soarelui. Mâinile îi erau legate la spate cu frânghii care săpaseră şanţuri sângerii în carne. Plăgile erau deschise şi supurau.

— Spuneţi-i cine suntem, îi zise Malko lui Shirley, în timp ce dezlega nodurile funiei.

Aceasta se adresă bărbatului cu o voce dulce, mângâindu-i faţa, cu ochii scăldaţi în lacrimi, în vreme ce Malko îi scotea din cabană pe soţia acestuia, mai slăbită încă, şi pe al doilea bărbat, în aceeaşi stare.

— Sunteţi Larry Wu? întrebă Malko.

— *Yes*, făcu omul cu o voce abia auzită.

— Eu lucrez cu Philip Drake, zise Malko. Sunteţi salvaţi.

Bărbatul începu să clatine din cap ca un automat, repetând cu o voce egală:

— *My God! My God! My God!*

Eliberată la rândul ei, Chai Lin se redresă, cu privirea rătăcită. Sarea avusese un efect îngrozitor asupra tuturor. Trupurile le erau pline cu plăgi infectate, ochii erau umflaţi, dar nu păreau totuşi a fi în pericol de moarte. Lui Malko îi venea să plângă de bucurie. Total indiferentă, Chek-Keng stătea în genunchi şi, sprijinită pe călcâie, îi contempla pe cei trei prizonieri ca şi cum ea nu ar fi avut nimic de-a face cu ei.

Malko formă pe celular numărul de telefon al lui Philip Drake. Americanul răspunse la al doilea semnal.

— Vă pun în legătură cu cineva, îl anunţă Malko.

El întinse aparatul lui Larry Wu. În ciuda buzelor umflate şi crăpate, agentul CIA reuşi să articuleze câteva cuvinte:

— Philip, Larry la telefon! *I am OK*…

Cu o grimasă de durere, întinse aparatul lui Malko. Acesta adăugă numai atât:

— Ne întâlnim acolo unde ne-am înţeles.

Îndreptându-şi trupul, el privi marea pustie ce se întindea în jur. Chek-Keng scoase o exclamaţie, întinzând braţul spre nord. În dreptul capului de care trebuiau să treacă pentru a se îndrepta către Tap-Mun, apăruse un vapor. Malko smulse binoclul din mâinile lui Shirley şi crezu că i se opreşte inima. Era un mic vas de război cu drapel roşu, ce avea pe el cele patru stele ale Chinei Populare.

Capitolul XIX

Primul gând al lui Malko fu să-l blesteme pe Tang Ho. Apoi, să se blesteme pe el însuşi. Philip Drake avusese dreptate. Nu trebuia să aibă încredere într-un chinez. Nava de război dansa în obiectivul binoclului. Nu părea ancorată, ci făcea largi cercuri pe suprafaţa apei, observându-i de departe. Acest lucru putea fi şi o coincidenţă…

Imediat după ce fusese eliberat, Tang Ho îşi alertase prietenii din Guoanbu care se grăbiseră să acţioneze pentru a-l împiedica pe Malko să fugă împreună cu cei trei disidenţi. Dacă bătrânul chinez avea să-şi ţină şi celelalte promisiuni la fel, Malko îşi imagina cu greu viitorul imediat. Shirley Yip observase şi ea vasul de război.

— *My God!* Ce ne facem acum? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Pentru moment nu riscăm nimic, observă Malko. Suntem obligaţi să traversăm insula pe jos, după ce vom face naveta cu sampanul.

— Dar ei nu vor avea forţa necesară, zise Shirley arătând spre cei trei.

Hu Wan şi soţia să nu se puteau ţine pe picioare. După săptămânile petrecute în această colibă, abia mai izbuteau să-şi mişte un pic picioarele. Singur, Larry Wu ar fi putut încerca. Dintr-odată Shirley scoase un ţipăt.

— Priviţi! Au coborât o barcă pe apă. Malko luă din nou binoclul. O barcă era coborâtă de la coca patrulei. Chinezii erau hotărâţi să pună mâna pe ei cu orice preţ. Până puneau barca pe apă şi ajungeau la ei, le-ar mai fi trebuit vreo douăzeci de minute. Cu un singur pistol, era imposibil să opreşti nişte puşcaşi marini.

Îngrozit, Malko vedea cum barca atinge suprafaţa apei. Bătrâna hakka vorbi dintr-odată cu Shirley.

— Vrea să ne salveze!

— Cum?

— Spune că are o ambarcaţiune foarte rapidă aici şi că ne poate transporta cu ea numai dacă îi plătim.

Malko deveni atent.

— Unde se află?

— Dincolo de plase.

El reuşi să distingă forma alungită a unui *speed boat* la o distanţă de vreo cincisprezece metri.

— Se numeşte „tai-fei”, preciză Shirley. Are viteză mare şi este blindat. Ea îl foloseşte pentru contrabandă.

În depărtare, se putea vedea cum o duzină de puşcaşi marini se pregăteau să coboare în barcă.

Malko întrebă neîncrezător:

— Pentru ce ar face asemenea lucru?

— Ca să câştige cinci mii de dolari şi pentru că nu-i iubeşte pe Biao-Shu. Acum un an, i-au ucis fiul trăgând cu mitraliera în vasul său, deşi acesta plătise ca să fie lăsat în pace. Sunt nişte tipi extrem de corupţi.

Din nou puteau să spere. Malko se căută în buzunare. Îi mai rămăseseră două mii de dolari.

— Uite ce pot să-i dau acum, spuse el. Restul îl va primi la sosire. Şi va mai primi în plus încă cinci mii de dolari dacă ne duce direct la *Estoril*.

Shirley Yip traduse. Bătrâna hakka se sculă dintr-un singur salt ca o maimuţă şi alergă către „tai-fei-ul” ascuns după reţeaua de năvoade. Malko o urmă. Împreună reuşiră să scoată prelata care acoperea ambarcaţiunea. Avea motoare de mare forţă şi structura din plăci de oţel şi ciment. Cabina era de asemenea blindată.

Chek-Keng sări la bord, branşă motorul la baterii, apoi descoperi de sub o prelată patru motoare enorme de câte două sute cincizeci de cai-putere fiecare. Chinezoaica reveni la tabloul de comandă şi porni primul motor. El demară imediat scoţând un fum albastru şi se ambală într-un huruit asurzitor, Shirley Yip ţipă ca să fie auzită:

— Mă duc să-i aduc şi pe ceilalţi.

Ea alergă către colibă pe digul căreia se aflau cei trei ostatici. Ajutându-se unii pe ceilalţi, reuşiră să se urce pe „tai-fei” care era acum cuplat la toate cele patru motoare ale sale.

În depărtare, barca se îndepărta de vaporul-patrulă şi se îndrepta spre ei. Cei trei fugari fură duşi în cabină, unde putură să se aşeze.

Bătrâna hakka scotea acum o altă prelată ce părea că protejează nişte lăzi aşezate în mijlocul ambarcaţiunii. De sub prelată apăru o mitralieră grea, Duşka, de 14,5 mm, de fabricaţie sovietică cu cartuşieră cu tot! Chek-Keng verifică încărcătorul şi o întrebă ceva pe Shirley Yip.

— Întreabă dacă vă descurcaţi cu aşa ceva.

Malko se uită la mitralieră. Semăna cu una americană de calibrul 50.

— Cred că da.

Bătrâna zâmbi cu răutate.

— Dacă vor trage în noi, să ripostaţi. Ei nu sunt prea curajoşi…

Ea începu să manevreze cu pricepere barca pentru a ieşi din labirintul crescătoriei de stridii. După câteva secunde, etrava era în larg. Cu un gest hotărât, bătrâna Chek-Keng împinse manetele pentru acceleraţie. Malko, care se afla alături de ea, fu aruncat pe spate, atât de brutală fusese manevra!

„Tai-fei-ul” prindea viteză, lăsând în urma lui un jet uriaş de spumă albă. Era o adevărată barcă de curse. Malko se redresă şi strânse cu toată puterea soclul mitralierei ca să nu cadă.

„Tai-fei-ul” se îndepărtă de coastă, descriind o curbă uriaşă în jurul patrulei chineze. În curând aceasta nu era decât un punct pe suprafaţa apei. Înţelegând manevra lor, vaporul-patrulă luase şi el viteză, încercând să le taie calea… Din păcate, erau obligaţi să treacă între el şi coastă pentru a putea ajunge în larg.

Malko tocmai urmărea nava chineză, când o jerbă de apă ţâşni la douăzeci de metri în spatele lor. Zgomotul unei detonaţii le ajunse la urechi câteva secunde mai târziu. Barca puşcaşilor încerca să-i scufunde. Chek-Keng, cu faţa congestionată de furie, urlă ceva:

— Vă spune să trageţi, traduse Shirley Yip.

Malko însă ezita. Să tragi într-un vas-patrulă al Marinei chineze era un act de război. Comandantul putea să-i alerteze pe britanici cu ajutorul radarului, iar „tai-fei-ul” putea fi oprit de aceştia înainte de ajunge la *Estoril*.

Scuturaţi ca nişte pruni, mergeau acum cu aproape patruzeci şi cinci de noduri. O a doua jerbă de spumă ţâşni, de astă dată, în faţa lor. Cu un urlet de fiară, bătrâna lăsă din mână cârma şi sări la mitralieră. Cât ai clipi, o armă, roti ţeava spre ţintă şi apasă pe trăgaci. Ţăcănitul armei se amestecă cu huruitul celor patru motoare.

Chek-Keng ciuruia partea din faţă a vasului-patrulă, acolo unde se afla tunul cu care trăgeau în ei.

Totuşi, pentru a menţine pe drumul drept, ea trebuia să apese în permanenţă pe manetele de acceleraţie ale tuturor celor patru motoare. Barca lor începuse să facă o curbă graţioasă, fiind gata să intre direct în vasul inamic.

Malko luă comanda cârmei şi împinse manetele. „Tai-fei-ul” trepida din toate încheieturile. Motoarele erau atât de puternice, încât Malko trebui să facă un mare efort pentru a schimba traiectoria bolidului. Vasul-patrulă se

apropia din ce în ce mai tare. Malko putu să-i vadă pe puşcaşii marini cum alergau pe punte.

În cele din urmă, reuşi să schimbe direcţia. Acum, mergeau paralel cu vasul-patrulă îndreptându-se spre insula Tak Chau. Odată ajunşi dincolo de ea, erau în siguranţă. Tunul se oprise. Totuşi, nişte bubuituri surde se făcură auzite în cocă. Bătrâna hakka sări ca o drăcoaică şi răsuci arma. Malko observă flăcările intermitente ale unei mitraliere puse în luptă. Ţinând cu ambele mâini Duşka, Chek-Keng continua să tragă ca o nebună. Şi trăgea foarte bine. Patrula chineză rămase în spatele lor. Malko împinse până la capăt toate cele patru manete. Puteau să mulţumească cerului: dacă un singur glonţ ar fi nimerit în rezervoare, ambarcaţiunea ar fi sărit în aer. Bătrâna chinezoaică abandonă mitraliera şi îl lăsă pe Malko la cârmă. Cu un aer vesel i se adresă lui Shirley.

— Spune că sunteţi un cârmaci bun. Continuaţi să mergeţi de-a lungul coastei. Trebuie să ocolim insula Hong Kong prin sud pentru a evita controalele care se fac în port. Ea speră să ne ajungă benzina.

Asta era o mostră a umorului chinezesc.

*

* *

Philip Drake stătea cu urechea lipită de tranzistor. În mijlocul radei portului Hong Kong, recepţia era perturbată de tot felul de paraziţi. Totuşi, puţinul pe care îl prindea era încurajator. Poliţia anunţase reapariţia lui Tang Ho. Potrivit comunicatului oficial, *tycoon*-ul fusese închis într-o pivniţă din cartierul Happy Valley de unde a putut evada în timp ce gardienii lui erau absenţi. Datorită indicaţiilor date de acesta, pivniţa fusese găsită. De asemenea, fusese găsit şi cadavrul unui bărbat cunoscut în lumea interlopă, ucis cu mai multe gloanţe. Se presupunea că fusese victima unei răfuieli între complici. Tang Ho îl identificase ca fiind unul dintre torţionarii săi. *Police commissioner* avansase ipoteza că ar fi vorba de o bandă de tâlhari veniţi din Guangzhou, unde răpirile erau la ordinea zilei.

Nu se făcuse nicio menţiune în legătură cu „Iron Balls” şi cu atât mai puţin în legătură cu Malko sau cu CIA.

Philip Drake sosise pe *Estoril* în zori prevenindu-l pe căpitan, imediat după telefonul primit de la Malko. De şapte ore, el urmărea orice mişcare din radă. *Estoril* era ancorat la ieşirea din vest a portului Victoria.

El nu reuşea încă să creadă în succesul acestei expediţii! Simţind un ghem în stomac din cauza neliniştii, străbătea în lung şi în lat puntea cargoului. În ciuda vântului extrem de violent, el reuşi să-şi aprindă o ţigară cu bricheta sa Zippo. Un scurt şuierat de sirenă îl făcu să se întoarcă. Un *speed boat* cu o formă aerodinamică, de culoare cenuşie, fără niciun pavilion, intra cu mare viteză în rada portului. El venea din sud. Philip Drake îşi luă binoclul şi îl fixă pe ambarcaţiune. La început văzu cele patru motoare uriaşe, apoi pe cele două femei şi, în cele din urmă, părul blond al lui Malko.

Bucuria sa se stinse brusc când îşi dădu seama că nu vede pe niciunul din cei trei fugari. *Speed boat* se apropiase. El îl preveni pe căpitan, iar doi marinari se pregăteau deja să lanseze cârligele de ancorare. „Tai-fei-ul" se plasă pe flancul cargoului. O scară fu aruncată şi Malko sări primul, în timp ce Shirley îi ajuta pe transfugi să iasă din adăpost. Hu Wang nu se putea ţine pe picioare. Trebuiră să-l lege cu o frânghie pentru a-l sui la bordul vasului. Chai Lin, soţia sa, nu era nici ea în stare să se descurce singură. Singur Larry Wu reuşi să urce pe *Estoril*. El îl îmbrăţişă îndelung pe Philip Drake, în timp ce ceilalţi doi erau conduşi în cabine.

— Avem nevoie de un medic, zise Malko. Nu vor putea călători în starea în care sunt.

— Mă voi ocupa eu de asta, îl asigură Philip Drake. Este absolut formidabil ceea ce aţi făcut.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Aţi primit vreo veste de la Tang Ho? întrebă Malko.

— A apărut în mod oficial, dar nu ne implică în răpire. Cel puţin, nu încă.

Bătrâna hakka rămasă pe „tai-fei" strigă ceva cu o voce furioasă şi Malko reveni în prezent.

— Îi datorez şapte mii două sute de dolari, zise el. Fără ea, nu reuşeam.

— Nu am o asemenea sumă la mine, făcu americanul.

— Rugaţi-l pe căpitan să vă împrumute.

Fără chef, Philip Drake făcu întocmai şi reveni după câteva minute cu două plicuri groase. Bătrâna hakka verifică îndelung conţinutul acestora şi apoi îşi reluă locul la cârma şalupei. Cele patru motoare mugiră şi vasul se îndepărtă în viteză mică.

Malko se clătina de oboseală. Prea multe lucruri se întâmplaseră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Philip Drake îl apucă de braţ.

— Veniţi! Trebuie să caut un medic. Shirley doreşte să rămână cu ei.

Cei doi săriră în micuţa şalupă cu care venise americanul şi se îndreptară spre Hong Kong.

*

* *

Strâns lipiţi unul de celălalt, Shirley şi Malko contemplau rada portului Hong Kong din balconul lui Philip Drake. La doi kilometri distanţă, *Estoril* era gata să ridice ancora, cu câteva ore mai devreme decât termenul planificat.

Americanul găsise un medic care să plece la Manilla însoţindu-i pe cei trei disidenţi ca să le acorde ajutorul necesar.

O sirenă sfâşie liniştea.

— Sunt ei. Pleacă! murmură Shirley. În sfârşit, pleacă.

Încet, încet, *Estoril* se îndrepta către vest. Cei doi, îl urmăriră cu privirea până când acesta dispăru în zare. Malko îşi spuse că, exact peste trei luni, acest drum va fi străbătut de iahtul regal *Britannia*, ducând cu el ultimul drapel britanic, după retrocedarea Hong Kongului către China.

Pe puntea din spate, un cimpoier din regimentul scoţian „The Black Watch” va interpreta pentru ultima oară „Old Land Synd”, prinţul Charles al Angliei va saluta şi cortina roşie se va lăsa pentru multă vreme peste Hong Kong…

Shirley Yip se gândea la acelaşi lucru, întrucât spuse brusc:

— Au norocul că pot pleca…

— Şi dumneavoastră aţi putea, sugeră Malko.

Tânără îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu, eu nu pot să plec. Ştiu că este o tâmpenie, dar asta aşteaptă şi oamenii de la Beijing. Vreau să rămân aici şi să le stau în gât. Atunci când vor încerca să mă neutralizeze vor comite greşeli, îmi va fi foarte greu însă când nu veţi mai fi alături de mine.

Malko se gândi că, la fel ca prima oară în 1989, „Hong Kong Express” avusese în rândurile sale şi elemente ca Tang Ho sau „Iron Balls” şi, cu toate acestea, îşi îndeplinise misiunea. Dar era clar că „Yellowbird” îşi luase zborul pentru totdeauna.

Shirley Yip îşi lipi buzele de urechea sa.

— În noaptea asta sunt atât de fericită. Să nu ne mai gândim la nimic.

El o urmă. Lancia era în garaj, iar ei plecară direct la *Grand Hyatt*. Malko comandă prin *room-service* caviar şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose 1993. Când puse telefonul în furcă, Shirley stătea înaintea sa. Era complet goală. Apoi îngenunche şi începu să-l dezbrace cu gesturi pline de gingăşie. Malko avu parte de cea mai minunată felaţie din întreaga viaţă.

Mai târziu, după ce se înfruptară din caviar şi şampanie, făcură iar dragoste. Malko adormi. Când se deşteptă, simţi gura lui Shirley împrejurul sexului său. De data aceasta, nu-l lăsă să meargă până la capăt. Când simţi că este destul de excitat, ea se lungi cu faţa în jos şi îi ceru să o sodomizeze. În timp ce o penetra, Malko simţi cum se deschide şi îl aspiră cu tot trupul ei, ca o târfă cu experienţă. Ea îşi ridică şi îşi cobora crupa cu o forţă incredibilă, până ce Malko ajunse la clipa de extaz cu un ţipăt de plăcere. Mai goliră o sticlă de Taittinger.

Shirley părea insaţiabilă şi neobosită. Cuprins de o stare de somnolenţă, Malko fu trezit din nou. Shirley se frecă de el până ce simţi că începe iar să o dorească şi să capete forţe noi. Astfel încerca ea să-i mulţumească pentru bucuria pe care o simţise datorită lui. Aşa putea să-l facă să nu mai simtă durerea din umăr şi să nu-şi mai amintească de riscurile asumate pentru salvarea celor trei fugari din Beijing.

Shirley nu se lăsă până ce nu-i smulse lui Malko şi ultimele fărâme de erotism. Complet epuizat, acesta căzu în cele din urmă într-un somn fără vise. Când se trezi, era singur. Lângă perna sa, se afla un bilet.

Pe hârtie era desenată o pasăre stilizată şi cuvintele „Amintiţi-vă din când în când de Hong Kong”.

„Yellowbird” era în mod definitiv o acţiune încheiată. Odată cu micul dejun, îi fusese adus şi ziarul *South China Morning Post*.

Fotografia lui Tang Ho, cu capul înfăşurat într-un enorm bandaj era etalată pe prima pagină. Malko citi articolul ce se întindea pe şase coloane.

Bătrânul *tycoon* chinez îşi respectase promisiunea. Poliţia îi căuta în continuare pe îndrăzneţii răpitori, rămaşi încă neidentificaţi.

Telefonul sună. Era Philip Drake.

— V-am rezervat un loc la clasa întâi în cursa Air France din seara aceasta pentru Paris, îl anunţă acesta. Cred că v-aţi săturat de Hong Kong.

Malko o sună pe Shirley. Vocea unei secretare îl anunţă că aceasta plecase pentru câteva zile la Singapore ca să-şi viziteze familia.

*

* *

Ziua trecu repede. Malko străbătu, probabil pentru ultima oară, străzile din Kowloon şi din Wan-Chai, singurele cartiere ce rămăseseră cu adevărat chinezeşti. Acolo, într-un restaurant anonim, el mâncă *dim-sum*.

Acum, îşi aştepta bagajele în faţa limuzinei hotelului *Hyatt*. Acestea sosiră, transportate pe un cărucior de către un *groom*. Deasupra lor, se aflau două cutii de carton ambalate în hârtie roşie şi legate cu panglică aurie.

— Acestea nu îmi aparţin…

Băiatul verifică etichetele prinse de pachete.

— Ba da, sunt ale dumneavoastră, *sir*.

Cu siguranţă, trebuiau să conţină cadouri din partea lui Shirley Yip.

Intrigat, Malko luă pachetul cel mai mare, îi desfăcu panglica şi îi deschise capacul. Capul lui Chan Sau Man, „Iron Balls”, se odihnea într-un cuib de vată. Ticălosul chinez avea pleoapele cusute şi gâtul perfect secţionat…

În timp ce *groom*-ul se întorcea în hotel, Malko desfăcu şi al doilea pachet. Acesta conţinea atributele masculine ale lui „Iron Balls”, păstrate cu grijă într-un săculeţ transparent.

În cele din urmă, onorabilul Tang Ho îşi spălase ruşinea.

—— *Sfârşit* ——

---

[1] Lista celor mai căutate persoane. (n.a.)

[2] Biroul Securităţii Publice (n.a.)

[3] Turtă de mălai. (n.a.)

[4] Vă rugăm, ajutaţi-ne! (n.a.)

[5] Secţia de informaţii a Poliţiei Securităţii Publice. (n.a.)

[6] Macao, teritoriu portughez, aşezat pe coasta de sud a Chinei. Posesie a Portugaliei din 1557, el trebuie retrocedat Chinei în 1999. (n.t.)

[7] Navă rapidă (n.t.)

[8] Bere chinezească (n.a.)

[9] Cumpărător. (n.t.)

[10] Gradul cel mai înalt din cadrul triadelor. (n.a.)

[11] Alb. (n.t.)

[12] Onorariu. (n.t.)

[13] Ucenic, gradul cel mai umil într-o triadă. (n.a.)

[14] Gradul cel mai mic. (n.a.)

[15] Comandant de luptă. (n.a.)

[16] Procedeu stilistic care pune în lumină o idee sau un sentiment prin negaţie sau prin atenuare. (n.t.)

[17] Data la care se încheie contractul de închiriere de 90 de ani încheiat între China şi Marea Britanie. (n.a.)

[18] British National Overseas, paşaport ce nu permite stabilirea în Marea Britanie.

[19] Metodă de vindecare prin autosugestie, inventată de Émile Coué, farmacist francez (1857–1926). (n.t.)

[20] Se referă la agenţii englezi. (n.t.)

[21] Vezi S.A.S. nr. 12, Cele trei văduve din Hong Kong. (n.a.)

[22] Universitate californiană. (n.a.)

[23] Frumosule copăcel, / Nu vei mai fi singur în umbra marii păduri / …Iarna cea geroasă este gata de plecare. Vino şi lasă pasărea străină să-ţi cânte. / Vino şi odihneşte-te într-o pădure nouă. / Te aşteptăm. (n.t.)

[24] Se referă la chinezii din China. (n.t.)

[25] Veri de pe continent. (n.a.)

[26] Dinţi sparţi. (n.t.)

[27] Strângere de mână. (lb. engl.) n.t.

[28] Armata Populară de Eliberare. (n.a.)

[29] Garanţie pe viaţă. (n.a.)

[30] Ambarcaţiune asiatică. (n.t.)

[31] Şef atotputernic. (n.a.)

[32] Probe. (n.a.)

[33] Indicii. (n.a.)

[34] Preoţi budişti. (n.t.)

[35] Nu renunţa niciodată. (n.a.)

[36] De ce ai făcut asta? (n.a.)

[37] Continuaţi. (n.a.)

[38] Nu plecaţi! Aşteptaţi! (n.a.)

[39] Mi-aţi salvat viaţa. Nu voi face nimic împotriva dumneavoastră. (n.a.)

[40] Imbecilul. (n.a.)